

உதவிக்குக் கொடுக்க

ஸ்ரீரஸ்து:

பேரருளாளன் பெருந்தேவததாயார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ காஞ்சி பிரதிவாதி பயங்கரம்

அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமிகளின்

உபநயாஸத் தொகுப்பு

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

★ ஸத் திருஷ ஸத் தேவ ஷணீ ★

தி. அ. அக்காரக்கனி அனந்தாழ்வானால்

காஞ்சீபுரம் ஸ்ரீ காமாதா அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

கிடைக்குமிடங்கள் :— க்ரந்தமாலா ஆபீஸ், காஞ்சீபுரம்-3.

213, கோவிந்தப்ப நாயக்கன் தெரு, சென்னை-1.

நளவல்லு. ஆபாசாதத் திருவிசாகம்

இதன் விலை 1-50]

1976

[யோஸ்டேத் தனி

ஸ்ரீரஸ்து:

பேரருளான் பெருந்தேவித்தாயார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ காஞ்சி பித்திவாதி பயங்கரம்

அண்ணாங்குரம் ஸ்வாமிகளின்

உபநயஸத் தொகுப்பு

★ ஸத் பருஷ ஸந்தோஷிணி ★

தி. அ. அக்காரக்கனி அனந்தாந்நவானால்

காஞ்சீபுரம் ஸ்ரீ காமாட்சி அச்சக்கூடத்தில்
பதிப்பிக்கப்பட்டது.

கிடைக்குமிடங்கள் :—கரந்தமாலா ஆபீஸ், காஞ்சீபுரம்-3.

213, கோவிந்தப்ப நாயக்கன் தெரு, சென்னை-1.

நளவஸ் ஆடிமாதத் திருவிழாகம்

ஸ்ரீ :

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்
அண்ணாஸ்வாமி யுபந்யாஸ ஸஹஸ்ராம்ருதத்தில்

இரண்டாவது பகுதி

21. தெய்வச்செயலின் சிறப்பு

ஒரு மஹாநகரத்தில் ஒரு குடும்பம். அக்குடும்பத்தில் அருமையாகப் பிறந்து வளரும் புதல்வனுக்கு ஒருநாள் இரவில் மஹத்தான ஜ்வரபாதை உண்டாயிற்று. இரண்டு மைல் தூரத்தில் வைத்தியசாலை இருந்தது. நோயின் தன்மையைச் சொல்லியனுப்பி மருந்து வரவழைக்கலாமென்று கருதிய பெரியார், தமது பன்னி சண்டு வயதுள்ள சிறுவன்கையில் ஒரு ஸீஸாவும் ஒரு ரூபாயும் மருந்து விவரம் குறிக்கும் சீட்டும் கொடுத்து டாக்டரிடம் மருந்து வாங்கிவரும்படி சொல்லி அச் சிறுவனை யனுப்பினார். அவன் கனவேகமாசச்சென்று டாக்டரிடம் சேர்ந்தான். அப்போது இரவு சுமார் ஒன்பதுமணி. மின்னலும் காற்றும் இடியுமாயிருந்தது. டாக்டர் மருந்துசாலையின் முன்னிலையில் உட்கார்ந்து சில ஆப்தர்சளான பெரிய மனிதர்களோடு பேசிக்கொண்டிருந்தார். அச்சமயம் இச்சிறுவன் சென்று செய்தி யைத் தெரிவித்தும் அவர் அன்பர்களோடு வார்த்தையாடுதலில் மிக்க சூதாஹலமா யிருந்ததனால் இச்சிறுவனது வேண்டுகோளைக் கணீசியாமலே யிருந்திட்டார். இவ னும் சிறிது நிர்ப்பந்தித்துக் கூறவே, டாக்டர் 'இப்போது முடியாது, காலைவா' என்று அலக்ஷியமாகப் பேசினார். அதுகேட்ட சிறுவன் 'ஐயா! நான் இரண்டுமைல் தூரத்திலிருந்து வந்திருக்கிறேன்; வீட்டில் அண்ணனுக்கு நோய் மிகக் கடினமானது; இப்போது வேறெங்கும் மருந்துகிடைப்பதும் அரிதயிருக்கின்றது. இப்போதே தாங்கள் மருந்து தராவிடில் நாளை காலைவரையில் அண்ணன் ஜீவித்திருப்பானென் பதும் ஸந்தேஹம்; அன்றியும். நான் மருந்து வாங்கிக்கொண்டு போகாமல் வெறுங் கையோடு சென்றால் என் உயிர் தக்குவதும் கஷ்டமாகும். தாய்தந்தையர் என்னைப் புடைத்துவிடுவார்களே; ஆதலால் மிகவும் தயவுசெய்து பணம் பெற்றுக்கொண்டு மருந்து தரவேணுமென்று சொல்லி, மருந்தின் விவரம்காட்டும் சீட்டையும் ஸீஸா வையும் ரூபாயையும் மேஜையின்மேல் வைத்துக் குப்பிட்டான்.

இந்நவனம் கெஞ்சி வணங்கிக் கேட்டதைக் கண்ட அங்குள்ள பெரியார்கள் மிகவும் மனமிரங்கி டாக்டருக்குச் சாலவும் சிபார்சு செய்தார்கள். மருந்துச் சீட் டைக்கண்ட டாக்டர் அது இரண்டு மூன்று தினுசுகள் சேர்த்துக் கலந்து கொடுக்க வேண்டிய மருந்தாக இருந்தபடியால் ஸ்வாரஸ்யமான வார்த்தையை விட்டு எழுந் திருந்து இது செய்துகொடுக்க மனங்கொள்ளாமலேயிருந்தார். ஆனாலும் சிறுவ னுடைய கெஞ்சுதலுக்கு மிக இரங்கிய அன்பர்கள் அதிகமாகத் தூண்டவே வருந்தி யெழுந்து அதில் ஊக்கமில்லாமலே மருந்து சீட்டை நன்றாகக் கவனியாமல் வேறு சில மருந்துகளைக்கூட்டி ஸீஸாவில் கொட்டிக் கொடுத்தனுப்பிவிட்டார். சிறுவ னும் மிக்க ஆனந்தத்தோடு அதை வாங்கிக்கொண்டு கனவேகமாகத் திருப்பினான்.

ஐந்துநிமிஷம் பொறுத்தபின் டாக்டருடைய கையில் வலிதான் எரிச்சல் எடுத்தது. உடனே, எந்த மருந்துகளைக் கலந்து கொடுத்தோமென்று கவனிக்கத் தொடங்கினார். ரூபகப்பிசகினால் அகத்தராவகமும் பாய்ஸான மருந்து மற்றொன்

றும் கலந்து கொடுக்கப்பட்டதாகத் திண்ணமாய்த் தெரிந்து கொண்டார். கொடுத்த அந்தமருந்து உட்கொள்ளப்படுமொகில் உடனே குடல் வெந்துபோய் பிராணபாயம் நேருவது நிச்சயம் அந்தோ! இப்படிப்பட்ட உயிர்க்கொலையான மருந்தைக்கொடுத்து விட்டோமே! சிறுவனோ கனவேசமாகச் சென்றுவிட்டானே! இதுவரையில்மருந்து உபயோகிக்கப்பட்டிருக்குமானால் உயிர்ச்சேதம் நேராமல்ருக்க முடியாதே, ஐயோ! கொலைபாதகமாக ஆய்விட்டேனே! அந்தச்சிறுவன் இன்னான் இன்னவிடத்தான் என்றாவது தெரிந்தால் இப்போதே ஓடிப்போய் மருந்தை உட்கொள்ளாதபடி நிறுத்தலாம். இன்ன நிக்கிலிருந்து அச்சிறுவன் வந்தானென்பதும் தெரிந்துகொள்ளாமற் போய்விட்டோமே. இரண்டுமையால் தூரத்திலிருந்து வந்ததாகச் கொன்னோனையல்லது இன்னவிடத்திலிருந்து வந்ததாக அவன் தெரிவிக்கவில்லையே! ஐயோ! இந்த நள்ளிருளில் மின்னலும் இடியும் மழையுமான இச்சமயத்தில் எந்தப்பக்கம் ஓடி எந்தவிதமாக அச்சிறுவனைக் கண்டுபிடிக்க முடியும்? தெய்வமே! என்னை இப்படியும் கொடிய கொலைபாதகமாக ஆக்கிவிடலாமோ! என்று டாக்டர் துடிக்கிறார், தவிக்கிறார், துள்ளுகிறார். கசறுகிறார், அழுகிறார், அன்பர்கள் தேற்றகில்லாது திணறுகிறார்கள். இவருடைய நிலைமை இதுவாயிருக்க;

மருத்து வாங்கிக்கொண்டு களிப்புடன் வேசமாகச்சென்ற சிறுவனோ வென்றால்-இதனால் மழையில் சென்றதனால் வழியில் கால்வெழுச்சிக் கீழ்விழுந்து மருந்து வீணாவும் கீழே நழுவி உடைந்துபோக, மிதந்த வருத்தத்துடன் அந்த டாக்டர் டீமே திருப்பிவந்து 'ஐயா! என்கதி இப்படியாய்விட்டது; இங்குச் செய்திபாச் சொல்லிக்கொண்டு நான் வீட்டிற்குச் சென்றால் என் உயிரை காங்கிவிடுவார்கள்; மறுபடியும் மருந்து வாங்கிக்கொள்ள என்சையில் ரூபாயுமில்லை; எப்படியாவது என்னைக்காப்பாற்ற வேண்டியது உங்கள் தருமம்; தயவுசெய்து அந்த மருந்தை மறுபடியும் கொடுத்தீர்களானால் எனது அண்ணனுடைய உயிர் பிழைப்பதற்குமுன் என்னுயிர் பிழைக்குப்' என்று சொல்லி மன்றாடினான்.

இச்செய்தி கேட்டவுடனே டாக்டருக்குண்டான ஆனந்தத்திற்கு அளவுதான் இருக்குமோ? அச்சிறுவனைத் தலைமேல் தூக்கிக்கொண்டு கூத்தாடினார், குலாவினார்; தெய்வத்தைப் போற்றினார், புகழ்ந்தார். இன்னு மென்னென்னவோ செய்தார். தெய்வபக்தி அதிகரிக்கப்பெற்றார். உடனிருந்த அன்பர்சனைத் தழுவி எழுந்தும் பறந்தும் துள்ளிக்குதித்தார். உடனே அந்தச்சிறுவனைத் தயது மோட்டார்காரில் உட்காரவைத்துக்கொண்டு தாமேநோயாளியின்வீட்டுக்கு நேரில் சென்று போதுமான சிகிதையை இனாமாகச்செய்து விரைவில் குணப்படுத்தினார்.

22. எம்பெருமானும் திருக்கச்சிநம்பிகளும்

திருக்கச்சிநம்பிகளின் தனியனில் "ராமாநுஜமுநேர் மாநயம்" என்றிருப்பது ஸுப்ரஸித்தம். 'எம்பெருமானுக்கு பஹுமாநயர்' என்றபடி. உண்மையில் ஸ்வாமிக்கு நம்பிகளிடமிருந்த கௌரவ ப்ரதிபத்தி ஒப்பற்றதே. நம்பிகள் எந்த வருணத்தைச் சேர்ந்தவர்? என்ற விசாரம் பலர் செய்துண்டு. அந்த விசாரத்தில் இறங்க நமக்கு விருப்பமில்லை, எக்குலத்தினும் மிகச் சிறந்ததான தொண்டக் குலமே இவருடைய குலமாகும். *கிமப்யத்ராபிஜாயந்தே யோகிநஸ் ஸர்வயோ

நிஷு, ப்ரத்யக்ஷிதாத்மநாதாநாம் நைஷாம் சிந்த்யம் குலாதிகம்' என்றொரு ப்ர
மாணவசனம் நம் ஆசாரிபர்களால் எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளது. 'யோகிகள்
எல்லா யோனிகளிலுமே ஜனிக்கின்றார்கள்; இவர்கள் எம்பெருமானை ஸாக்ஷாத்
ரித்தவர்களாதலால் இவர்களின் குலம் முதலியவற்றைப்பற்றி ஆராய்வது கூடாது'
என்பது மேலெடுத்த ச்லோகத்தின் கருத்து. எம்பெருமான் எப்படி தேவமநுஷ்ய
திரயக்யோநிக ளெல்லாவற்றிலும் திருவவதாரம் செய்தருள்கின்றானோ அப்படியே
அவனடியார்கள்ளும் * எந்நின்ற யோனியுமாய்ப் பிறந்து பெருமைபொலிய நித்திருந்
கள். 'ப்ராதுர்ப்பாவைஸ் ஸுரநாஸமோ தேவதேவஸ் ததீயா:* என்கிற ச்லோ
கத்தில் இவ்வர்த்தம் மிக விளங்கக் காட்டப்பட்டது. அப்படி எம்பெருமானோ
டொப்பப் பெருமைபெற்ற மஹாகுல ப்ரஸுதர்களில் திருக்கச்சிநம்பிகள் தலை
வராய் விளங்கினர். இவர் திருவரங்கப் பெரிய கோயிலில் ஆளவந்தாருடைய திரு
வடி நிழலிலே யொதுங்கி ஸாமான்ய விசேஷ சாஸ்த்ரங்களை யெல்லாம் கற்று
உணர்ந்து, எம்பெருமானுக்குக் கைங்கரியம் பண்ணுவதே பரமபுருஷார்த்தமென்று
கடைப்பிடித்தார். அர்ச்சாவதார எம்பெருமானுக்குத் திருவாலவட்டத் திருத்
தொண்டு செய்வதில் இவர்க்கு இயற்கையான குதூஹல மிருந்தது. கோயிலில்
அழகிய மணவாளனுக்கு அந்தத் திருத்தொண்டு செய்யத் தொடங்கினார். உபய
காவேரீ மத்யத்தில் சயனித்திருக்கின்ற அப்பெருமானுக்குத் தூபம் சிறிது மில்லா
மையாலே * திருவரங்கப் பெருநகருள் தெண்ணீர்ப் பொன்னி திரைக்கையாலடி
வருடப் பள்ளி கொள்ளா நின்ற நமக்கு இத்தொண்டு அபேக்ஷிதமாக இல்லையே!
என்று அப்பெருமான் அருளிச்செய்ய, அவ்விடம் விட்டுத் திருவேங்கட மலையேற
வந்து சேர்ந்து அங்கே திருவேங்கட முடையானுக்கு அந்தக் கைங்கர்யத்தைச்
செய்ய ஆரம்பித்தார்.

அந்தப்பெருமானும் "குளிரருவி வேங்கடத்தில் குளிரநிற்கும் நமக்கு இந்தத்
திருத்தொண்டு அபேக்ஷிதமாக இல்லையே; அத்திகிரியருளாளப் பெருமாள் நான்
முகன் செய்த அயமேத வேள்வியில் தீயினில் தேரன்றியவராதலால் அவர்க்குத்
தூபம் மிக்கிருக்கும்; இக்கைங்கரியம் அவர்க்கு மிக அபேக்ஷிதமாயிருக்கும்; அங்
கேறச் சென்று தொண்டு செய்துவாழ்வீராக" என்று நியமிக்க, அந்த நியமனத்
தைச் சிரமேற்கொண்டு அங்கு நின்றும் புறப்பட்டு ஸ்ரீ ஹஸ்திசைல சிகரோஜ்ஜ்வல
பாரிஜாதஞ்ஞான பேரருளாளனுடைய திருவடிவாரத்திலே விடைகொண்டு திருவால
வட்டமும் கையுமாய் 'ஒழிவில்காலமெல்லா முடனாய் மன்னி வழுவினாவடிமை
செய்துவந்தார். இக்கைங்கரியம் பேரருளாளனுக்குப் பரமப்ரீதிசுரமாக இருந்த
படியாலே அர்ச்சாவதார ஸமாதியைக்குலைத்துக்கொண்டும் நம்பியோடு வார்த்தை
யாடுவதென்கிற முறை ஏற்பட்டது. 'தேவப்பெருமாள் திருக்கச்சிநம்பியோடு
வார்த்தையாடுகிறார்' என்கிற ப்ரஸித்தி ஊரெங்கும் பரவியது. [சிலர் இது
அஸம் பாவிதமென்றும் கல்பிதமான ஐதிஹ்யமென்றும் சொல்லத் தலைப்பட்டிருக்
கிறார்கள். மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்த தேவராஜபங்ளத்தில் 'ஸ்ரீ
காஞ்சீபூர்ணமிச்சேண ப்ரீத்யா ஸர்வாபிபாஷிணே, அதீதார்ச்சாவ்யவஸ்தாய
ஹஸ்த்யத்ரீசாய மங்களம்*' என்றுள்ளது ப்ரஸித்தம் அர்ச்சாவதார வரம்பைக்
கடந்து பரமப்ரீதியினால் திருக்கச்சிநம்பியோடு எல்லாவார்த்தைகளையும் அருளிச்

செய்தவரான தேவப்பெருமானுக்கு மங்களம்- என்பது இந்த ச்லோகத்தின் சுருத்து.
 *பொய்யிலாத மணவாளமாமுனிபுந்தியிலேபுகுந்த விஷயத்தில் அவிச்வாஸமுண்டாக ப்ரஸக்தியில்லை யென்று இவ்வளவோடு நிற்போமிப்போது]

இப்படிப்பட்ட பெருமை வாய்ந்த நம்பிகளின் ஜ்ஞாதானுஷ்டானச் செவ்வச் சிறப்பையும் பக்திவிரக்திகளின் விலகலுண்டாபரிபாகத்தையும் சண்டு வியந்த எம்பெருமான், தாம் இவருடைய திருவடிகளிற் பணிந்து உய்வு பெறவேணுமென்று பாரித்தார்; பலவாறு அநுவர்த்தித்தார். நம்பிகள் இதற்குச் சிறிதும் இசைவு காட்டவில்லை. *போனகஞ் செய்த சேடமாவது இவரிடத்தில் பெற்று வாழ்வோமென்று முயன்றார்; அதுவும் கைகூடவில்லை யென்பது சரித்திரமுணர்ந்தார்க்கு விசதம். பின்பு எவ்வாசிரியர் திருவடிகளில் ஆச்ரயிப்பதென்கிற விசாரம் ஸ்வாமிக் குப் பெரிதுமுண்டாயிற்று. அதை நம்பிகளிடத்தில் விண்ணப்பம் செய்து தேவப்பெருமானுடைய திருவுள்ளத்தை அவர் மூலமாகத் தெரிந்து கொள்வோமென்று தோன்றி, அத்தோடு வேறு சில சாஸ்திரார்த்த விசிகிதஸைகளையும் தீர்த்துக் கொள்ள விரும்பித் திருக்கச்சிநம்பிகள் பாடே விஜ்ஞாபித்துக் கொண்டார். "அடியேனுடைய உள்ளத்தில் சில ஜிஜ்ஞாஸைகள் இருக்கின்றன; தேவப்பெருமான் மூலமாக தேவரீர் தெரிந்து க்ருபை செய்தருளவேணும்" என்று விண்ணப்பஞ் செய்தார். நம்பிகளும் அன்றிரவு தேவப்பெருமானுடனே வார்த்தையாடுமடைவில் ஸ்வாமியின் கோரிக்கையை விண்ணப்பம் செய்து பெருமாள் பச்சலிலே ஆறு வார்த்தைகள் பெற்று ஸ்வாமியிடத்தே வெளியிட்டதாக ப்ரஸித்தமான வார்த்தைகளை முன்னோர்கள் ஸங்க்ரஹித்தருளியுள்ளார்கள்; வடிவழகி பநம்பிதாஸரென்கிற பாம பக்தரான தமிழ்க்கவியொருவர் தாமியற்றிய எம்பெருமானார் வைபவமென்னுஞ் செய்யுட் காவியத்தில் பணித்த இரண்டு செய்யுள்கள் சேரீர்;—

"செப்புகின்ற பரதத்வம் யானேயென்னச் செப்புதி,வே
 ருப்பிலாதாய்! தரிசனமும் பேதமென்றே யுரைத்திடுக
 தப்பிலாத வுபாயமதும் ப்ரபத்தியென்றே சாற்றிடுக
 அப்ப!புகல்க விலையன்றி நினைவும்வேண்டா அந்திமத்தில்;

இந்தச்சரீர வவதானந்தன்னி லிசையும் மோக்கமது
 அந்தமில்லாக் குணத்தினனுன் காசாரியனும் பெரியநம்பி
 சிந்தைதன்னுளிலை யெல்லாஞ் சிந்தித்திருந்தானினையாழ்வான்
 முந்தியிவை நீமொழியென்று மொழிந்தருள்வா னருளாளன்".

இவ்விஷயத்தில் வடமொழி ச்லோகங்களுமிவைகாணீர்;—

* அஹமேவ பரம் தத்வம் தர்சனம பேத ஏவ ச,
 மோக்ஷோபாய: ப்ரபத்திஸ் ஸ்யாத் அந்திமஸ்ம்ருதிவர் ஜநம்,
 தேஹாவஸானே முக்திஸ் ஸ்யாத் பூர்ணசார்யஸமாச்ரய:,
 வார்த்தாஷட்கமிதம் லேபே கர்ஞ்சீபூர்ணமுகாத் குரு:.

இவ்வாறு வார்த்தைகளைத் திருக்கச்சிநம்பி மூலமாக ஸ்வாமி பெற்றது ஏக காலத்திலேயே என்பது ஒரு பக்கம்; அவ்வப்போதுகளில் தனித்தனியே பெற்ற வார்த்தைகள் ஒன்று சேர்த்து ஆறு வார்த்தைகளாக அநுஸந்திக்கப்பட்டு வருகின்றன வென்பது மற்றொரு பக்கம்.

இது எவ்வளவையாயினுமாகுத, இவ்வாறு வார்த்தைகளில் தேறுகின்ற அர்த்தங்கள் ஸகல சாஸ்த்ரார்த்ததத்வங்களையும் கையிலங்கு நெல்லிக் கனியாக வுணர்ந்திருக்கும் எம்பெருமானார்க்குத் தெரியாதவையோ? நன்கு தெரிந் திருக்கக் கூடிய அர்த்தங்களையன்றோ இவை; இவற்றை இந்த முகமாகப் பெற வேண்டிய அவச்ய மென்ன? என்று சிலர் கேட்பது நேர்மையன்று. தெரிந்த அர்த் தங்களாயிருந்தாலும் அவற்றை நிஸ்சந்தேஹமாகத் துடப்படுத்திக் கொள்ளுதல் ப்ராப்தமன்றோ. (1) ஸ்ரீமந் நாராயணனை பரதத்வமென்றும்; (2) ஸம்ஸார தசையோடு முக்தி தசையோடுவாசியற எங்கும் ஜீவ பர பேதம் பாரமார்த்திக மென்றும், (3) கர்மஜ்ஞான பக்தியோகங்களன்றிக்கே சரணாகதியே ஸ்வரூபநு ரூப மான உபாயமென்றும், (4) பகவத் விஷயமான அந்திமஸ்மிருதி இருந்தே தீரவேணு மென்கிற நிர்ப்பந்தம் உபாஸகர்களுக்கே யல்லது ப்ரபந்தர்களின் விஷ யத்தில் அந்த நிர்ப்பந்தமில்லை யென்றும், (5) ஸஞ்சித கருமங்கள் கனத்திருந்தா லும் ப்ராரப்தகர்மநுபவத்தை இந்த தேஹத்தோடே முடித்திட்டு அவ்வளவிலே மோக்ஷத்ராபண மென்றும், (6) பெரியநம்பி திருவடிகளிலே யாச்ரயித்துத் திரு விலச்சினைபெறுவதென்றும் ஆக இவ்வாறு வார்த்தைகள் உணரத்தக்கன. இவ் வாறு வார்த்தைகளுக்கு விபுலமான விவரணம் செய்திருக்கிறோம்.

ஆண்டாள். திருப்பாவையில் பாசுரந்தோறும் எம்பெருமானுடைய பெரு மையை [ஸ்வாபகேசார்த்தமர்யாதையில்] வெளியிடுவதுண்டே; அதில் *வையத்து வாழ்வீர்காள்!* என்கிற இரண்டாம் பாட்டின் ஈற்றடி *உய்யுபாறெண்ணி உகந்தே லோரெம்பாலாய்* என்பது. இங்கு, உய்யும் ஆறு எண்ணி—உஜ்ஜீவநமான ஆறு வார்த்தைகளைச் சிந்தித்து உகந்தமை கூறினதாக ரஹஸ்யார்த்த மறியத்தக்கது.

23. *பரிவதிஸீசனையநுபவம்

திருவாய்மொழியில் ஒவ்வொரு பதிகத்திலும் எம்பெருமானுடைய ஒவ்வொரு திருக்குணத்தை அநுபவித்து வெளியிட்டுவருகிற முறைமையில் இந்தப்பதிகத்தில் 'ஆராதனைக் கொளியன்' என்கிற ஒரு திருக்குணத்தை வெளியிட்டருள்கிறார். இக் குணம் வடமொழியில் 'ஸ்வாராதத்வம்' எனப்படும். சிரமமின்றி எளிதாகவே ஆரா திக்க உரியனாயிருக்குந்தன்மை என்றவாறு. இதர தெய்வங்களிற் காட்டில் எம் பெருமான் எத்தனையோ விதங்களால் நெடுவாசி பெற்றிருப்பதுபோலே இவ்வகை யாலும் நெடுவாசிபெற்றிருப்பன். 'ஆடு பலிகொடு, கோழி பலிகொடு' என்று அருந்தேவைகளை யிட்டு மஹா பரிச்ரம ஸாத்யங்களான ஆராதனைகளை அபேக்ஷித் திருக்கும் தேவதாந்தரங்கள். எம்பெருமான்படியோ அப்படியன்று; நாம் இட்டது கொண்டு த்ருப்தியடைவதே அவனது ஸ்வரூபம் என்பது சாஸ்த்ரங்களில் தேர்ந்த விஷயம். அதுவே இத்திருவாய்மொழிக்கு ப்ரமேயம். கீழ்த்திருவாய்மொழியிலே கைச்சியத்தைச் சிந்தித்து அகன்ற ஆழ்வாரை எம்பெருமான் பொருந்தவிட்டுக் கொண்டது சீலகுணத்தாலெனப்பட்டது; அவன் சீலவானாயிருந்தாலும் அவனை ஆராதிக்கப் புகுமிடத்தில் குறைவில்லாமல் ஆராதித்துத் தீரவேண்டுமே; நாமோக்ஷாத்ரர்களும் க்ஷாத்ரமான உபகரணங்களையுடையவர்களுமா யிராநின்றோம்;

ஆனபின்பு எங்ஙனே அவனை ஆச்ரயித்து ஆராதித்துத் தலைக்கட்டுவது? என்கிற சங்கை அடுத்தபடியாக வினையக்கூடியதாதலால் அதனைப் பரிஹரித்துக்கொண்டு இந்தத் திருவாய்மொழி அவதரிக்கின்ற தென்க. (பதிகத்தைத் திருவாய்வொழி யென்பது ஸம்பிரதாயம்).

எம்பெருமானுக்கு நாம் சில வஸ்துக்களை இடுவதானது அவனுக்கு ஏற் கெனவே யில்லாதவொரு பூர்த்தியை உண்டாக்குவதற்காகவா? நாம் ஸத்தைபெறு வதற்காகவா? என்று ஆராயவேண்டும்; அவனோ அவாப்தஸமஸ்தகாமன்; அன்ன வன் நாமிட்டதுகொண்டு பூர்த்தியடைகிருனென்பது அஸர்பாவிதம். கடலிலே மேகம் வர்ஷிப்பது கடல் நிரம்புவதற்காகவன்றே; “வர்ஷபிந்தோரிவாப்தௌ ஸம் பந்தாத் ஸ்வாத்மலாப:” என்று (ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்தில்)—பட்டர் அருளிச்செய்த படியே, தான் ஸத்தைபெறுதற்காகவே மேகம் கடலிலும் வர்ஷிக்கின்றதென்பது பரமார்த்தம். அதுபோலவே ஸ்வத: பரிபூர்ணான பரமபுருஷன் திறத்திலே நாம் சில பொருள்களை ஸமர்ப்பிப்பது நமது ஸ்வரூபம் நிறம்பெறுதற்கேபன்றி, அவனை கிரப்புவதற்கன்று என்பது வெளிப்படை. ஆகவே, நாம் சிறந்த பெரும் பொருள் களைத் தேடி ஆரதிக்கவேணுமென்பதில்லை; இடுகிறபொருள் எதுவாயினும், இடு வது ப்ரேமபூர்வகமாக வேணுமென்பதொன்றிலேயே நியதியுள்ளது. *மாறன் பணித்த தமிழ்மறைக்கு ஆறங்கங்கூற அவதரித்த திருமங்கையாழ்வாரும் “கள் ளார் துழாயும் கணவலரும் கூவினையும், முள்ளார்முளரியும் ஆப்பலும் முன்கண் டக்கால், புள்ளாயோரேனமாய்ப் புக்கிடந்தான் பொன்னடிக்கென்று, உள்ளாதா ருள்ளத்தை உள்ளமாகக் கொள்ளோமே” என்றருளிச் செய்கிறார். திருத்துழாய் முதலிய எந்த வஸ்துவைக் கண்டாலும் “இது எம்பெருமானுக்குச் சாத்தத்தக்கது” என்று அத்யவஸாயங்கொள்ளாதாருடைய நெஞ்சைநெஞ்சாகக் கொள்ளமாட்டோ மென்றுரைக்கின்ற இப்பாட்டில், எம்பெருமானுக்கே உரித்தான திருத்துழாயோடு விஜாதீய வஸ்துக்களுங் கூட்டி யெடுக்கப்பட்டிருத்தலால், எம்பெருமானுக்கு ஸமர்ப்பிக்கவேணுமென்கிற சுத்தபாவத்துடனே கொள்ளுகிற புஷ்பம் எதுவாயிருந் தாலும் குற்றமில்லை; *செண்பகமல்லிகையோடு செங்கழுநீரிருவாட்சி’ என்று சிறப் பித்துச் சொல்லப்படுகிற புஷ்பங்களாகவேயிருக்கவேணுமென்ற நியதியில்லை; ஏதேனுமொரு பூவாயிருக்கலாமென்பதும் பக்திப்பெருங்காதலே முக்கியமானது என்பதும் தோற்றுவிக்கப்படும்.

ஸ்ரீஜகந்நாதத்தி லெம்பெருமான் செண்பகப்பூவை உகந்து சாத்திக்கொள் வது வழக்கமாதலால் முற்காலத்தில் சில ராஜகுமாரர்கள் அப்பெருமானுக்குச் செண்பகப்பூ ஸம்பாதித்து ஸமர்ப்பிக்கவேணுமென்று கடைவீதியேறச் சென்றனர் அங்குப் பூவெல்லாம் விற்றுப்போய் ஒரே ஒரு பூ மாதிரிப் மிகுந்திருந்தது விலைக்கு வாங்கவந்த ராஜகுமாரர்கள் செல்வச்செருக்குடையவராதலால் ஒவ்வொருவரும் இப்பூவை நாமே பெற்றுப்போய் ஸமர்ப்பிக்கவேணுமென்கிற ஆவல்கொண்டவராகி மேன்மேலும் விலையை யேற்றிக்கொண்டே வந்தார்கள். கடைசிபாக அளவற்ற விலைகொடுத்து ஒரு ராஜபுத்திரன் அதை வாங்கிப் பெருமானுக்குச்சாத்தி, அன் றிரா அவனுடைய கணவிலே எம்பெருமான் காட்சிதந்து ‘நீ இட்ட பூ எனக்குக் கனத்துச் சுமக்கவொண்ணாததாயிருக்கின்றது’ என்றருளிச்செய்தான்—என்ற இதிஹாஸமும் அப்பாகுத்தின் வியாக்கியானத்தில் பெரியவாச்சான் பிள்ளையால்

ருளிச்செய்யப்பட்டுள்ளது. இதனால், ஸ்நேஹபூர்வகமாகப் பூவிட்டால் அதுவே எம்பெருமானுக்கு அலப்யலாபமாயிருக்கு மென்றதாகும். இது புஷ்பவிஷயமொன்றில் மாத்திரமன்று; நாம் பகவானுக்கு இடுவது எதுவானாலும் அஃதெல்லாவற்றிற்குமே இந்த நியாயம் ஒக்கும்.

கீதாசார்யனும், *பத்ரம் பஷ்பம் பலம் தோயம் யோ மே பக்த்யா ப்ரயச்சதி, ததஹம் பக்த்யுபஹ்ருதமச்சநாமி ப்ரயதாத்மநஃ* என்றருளிச்செய்கிறான். இடுகிற பொருளில் வாசி பார்ப்பதில்லை, இடுகிறவன் நெஞ்சில் ஈரமுள்ளதா என்பதொன்றையே பார்ப்பேன் என்றன்றோ இதிற்சொல்லுவது. *அந்யத் பூர்ணாதபாம் கும் பாத் அந்யத் பாதாவநேஜநாத், அந்யத் குசலஸம்ப்ரசநாத் ந சேச்சதி ஜகார்த்தகஃ* என்றும் *யா: க்ரியாஸ் ஸம்ப்ரயுக்தாஸ் ஸ்யு: ஏகாந்தகதபுத்திபி: தாஸ் ஸர்வா: சிரஸா தேவ: ப்ரதிக்ருஹ்ணாதி வை ஸ்வயம்* என்றுமுள்ள ப்ரமாண சதங்களாலும் எம்பெருமான் ஆராதனைக் கெளரியெனப்பது விசதீகரிக்கப்பட்டுள்ளது. அந்தத் திருக்குணத்தையே இத்திருவாய்மொழியில் ஆழ்வார் அநுபவித்து வெளியிட்டருள்கிறார்.

பரிவதிலீசனைப்பாடி விரிவதுமேவலுறுவீர்*

பிரிவகையின்றிநன்னீர் தூய் புரிவதுவுப்புசைபூவே.

(பாசுரத்தின் சுருத்து) துக்கமற்ற ஸர்வேசுவரனைத் துதிசெய்து ஸ்வரூபவிகாஸத்தைப் பெறவேணுமென்கிற உறுதியுடையவர்களே!, பிரயோஜனமேதேனுங்கொண்டு விலகிப் போதலின்றியே நல்ல தீர்த்தத்தை ஸமர்ப்பித்து அதன்பிறகு ஸமர்ப்பிப்பது—ஏதேனுமொரு தூபமும் ஏதேனுமொரு புஷ்பமுமேயாகும்.

எம்பெருமானை ஆராதிக்கு முபகரணங்களின் ஸௌகர்யம் இப்பாசுரத்தில் அருளிச்செய்யப்படுகிறது. எம்பெருமானைப்பற்றிச் சொல்லுகின்ற சாஸ்த்ரங்கள் அவனை 'அகிலஹேய ப்ரத்யநீகன்' என்கின்றன; ஹேயகுணங்களெல்லாவற்றிற்கும் அவன் எதிர்த்தட்டானவன் என்றபடி. அவனிடத்திலுள்ளவை யெல்லாம் கல்யாண தணங்களேயன்றி ஒருவகையான ஹேயகுணமும் இல்லாமையால் அங்ஙனஞ் சொல்லுகிறது. அந்த ஹேய ப்ரசிபடத்வமே இங்குப் 'பரிவதில்' என்ற விசேஷணத்தினால் கூறப்படுகின்றது. துக்கமில்லாதவன் என்றது, மற்றுமுள்ள ஹேயகுணங்களொன்றுமில்லாமையைச் சொன்னபடிக்கு உபலக்ஷணம். எம்பெருமானுக்கு துக்கமில்லைமென்று சொல்லிவிட முடியுமோ? விபவாவதாரங்களிலே ஸீதா வியோகம் முதலான நிமித்தங்களினால் வாசாமகோசரமாகத் துயருற்றமை இதிஹாஸபுராணங்களில் ஸித்தமாயிருக்கின்றதே; துக்கமில்லாதவனென்று எங்ஙனன் சொல்லலாம்? என்று சிலர் சங்கிக்கக்கூடும்; அவதாரங்களில் உண்மையான துக்கமில்லை; அது அபிநய மாத்திரமே யென்பது ச்ருதப்ரகாசிகை முதலியவற்றில் நிர்ணயிக்கப்பட்டிருத்தலால் இந்த சங்கைக்கு இடமில்லை. ஸீதா வியோகாதி நிமித்தங்களினாலுண்டாகின்ற துக்கம் அபிநயரூபமென்று சொல்லிவிட்டாலும், எம்பெருமானை 'நயாநு' என்றிசையும் போது, "தையடாவது—பிறர்படும் துக்ககத்தைக் கண்டு தானும் துக்கப்படுகை" என்று ஆசிரியர்சனால் நிர்வஹிக்கப்படுவதால், இந்த துக்கத்தையும் அபிநயரூபமென்று அங்கீகரிக்க வொண்ணாதே; இதற்கு எங்ஙனே ஸமாதானமென்று சிலர் சங்கிப்பதுண்டு; 'இது ஹேயப்ரத்யநீகத்வத்திற்கு

விரோத்யன்று' என்பதே சுருக்கமான ஸமாதானம். துக்க ஸாமாந்யமும் ஹேய மன்று; ஸ்வார்த்தமாகப்படும் துக்கமே ஹேயமாகும்; பிறர்படும் இழவைக்கண்டு தரித்திருக்கமுடியாமல் பரவசமாகப் படுகின்ற துக்கம் ஹேயமன்று. மிகவும் உபா தேயமாகவேயாகும்.

இதனைச் சிறிது விவரிப்போம்;—பிறர்படுகின்ற துக்கத்தைச் சண்டு துக்கப் படுவதென்பது குணமா? தோஷமா? என்று விமர்சிக்கவேண்டும். ஸ்ரீராமாயண, அயோத்யாகாண்டத்தில் ஸ்ரீராமபிராஹுடைய திருக்கல்யாணகுணங்களைச் சொல் லிக்கொண்டு வரும் பிரகரணத்தில் *வ்யஸநேஷு மநுஷ்யாணாம் ப்ருசம் பவதி து:க்கித:* (பிரஜைகள் துக்கப்படுங் காலங்களில் ஸ்ரீராமன் மிகவும் துக்கப்படு கிறான்) என்று சொல்லப்பட்டிருப்பது ஒருபுறம் நிற்க, உலகத்தில் ஒருவன் துக்கப் படும்போது அந்த துக்கத்தைச் சண்டுகொண்டிராநின்ற மற்றொருவன் தானும் துக்கப்படாமல் வாளாகிடந்தால் அவனைக் கல் நெஞ்சனென்றும் ஈரநெஞ்ச இள நெஞ்ச இல்லாதவனென்றும் லசை கூறுவதும், பிறர் துக்கிப்பதைக்கண்டு பரவச மாக ஒருவன் துக்கிப்பானாகில் அவனை ஈரநெஞ்சனென்றும் இரக்கமுள்ளவனென் றும் பரம தயானுவென்றும் சொல்லிப் புகழ்வதும் இன்றாக ஒருவராலும் அபலா பஞ் செய்யவொண்ணாதவை. ஆகவே யுது:க்கது:க்கிந்வ*மென்பது சிறந்த குணங் களில் முதன்மையாகக் கணக்கிடக்கூடியதேயன்றி துர்க்குணமாக ஒருவராலுங் கூறவொண்ணாதது. இப்படிப்பட்ட வொரு சிறந்த குணம் எம்பெருமானுக்கு இல்லை யென்று எங்ஙனே சொல்லலாகும்? ஆனால் இங்கு ஒன்று சொல்லலாம்; பிறர் படும் துயரத்தைப் பரிஹரிக்கக்கூடிய சக்தி நமக்கில்லையையானே நாம் அத்துயரத் தைக்கண்டு துயரப்படலாம்; பரிபூர்ண சக்தியுட்குணம் எம்பெருமான் எலியெலும்ப ரான நம்மைப்போன்றியே பிறருடைய துயரத்தைக்கண்டு தானும் துயரப்படக் காரணமேயில்லை—என்னலாம்; இங்குக் குறிக்கொள்ள வேண்டியதாவது—பிறர் படும் துயரத்தைக்கண்டு துயருறுகை என்கிற ஒரு தன்மையும், பிறர்படுந் துய ரத்தை நீக்கவல்ல சக்தியுடையதென்கிற வொரு தன்மையும் பரஸ்பர விருத்த மென்று நினைக்கலாகாது; உண்மையில் இவை ஒன்றோடொன்று விரோதமுடையன வல்ல; தன் குழந்தைக்கு ஒரு துன்பம் நேர்ந்துவிட்டால் அதனை உடனே பரிஹரிக்க வல்ல சக்தி மாதாவுக்கு இருக்கச் செய்தேயும் அப்படியே அத் துன்பத்தை அவள் பரிஹரித்துவிடச் செய்தேயும் 'குழந்தைக்குத் துன்பம் நேராமல் காக்கவேண்டி யது நமது கடமையாயிருந்தும் ஏமாந்து போனோமே!, அந்தோ! அநியாயமாகக் குழந்தையைத் துடிக்கவிட்டோமே!, என்று பல வாராகக் கதறி வருந்தும்படியைக் காணாதாருண்டோ?

துச்சாஸநன் கையிலே த்ரௌபதி பரிபவப்பட்டுக் கூவினபோது கண்ண பிரான் ஒருவாறு அவளது துயரைத் தீர்த்திருக்கச் செய்தேயும் 'ஐயோ அவள் கூவினபோது நான் நேரில் சென்றிருந்து உதவாதொழிந்தேனே!, ஐயோ! அவ னுக்குப் பரிபவம் நேர்ந்து அவள் கதறினபின்பு நான் அதைப் போக்கினேனேயென்றி, முதல் தன்னிலே பரிபவமே உண்டாகாதபடி ஜாக்ருதாயிருக்கை தவிரந்தேனே! அவளுக்கு நான் பெரிய கடனாகியாய்விட்டேனே! என் பிறப்பு என்னாயிற்று!' என்று தன் காவற் சோர்வை நினைத்துத் திருவுள்ளம் வேவுண்டு பலவாறு கதறினபடி யுண்டே, இது விஷயமாக ஆசாரியர்கள் அருளிச்செய்த ஸ்ரீஸூக்திகள் காண்மின்;—

“த்ரௌபதி சரணமென்ற உக்தியித்தனையும் திருவுள்ளத்திலே கிடந்து. ஸதஸ்ஸில் அவன் பரிபவித்த டரிபவததையும் பரிஹரித்து துர்யோதநாதினை யும்நிரஸித்து தர்மபுத்ரன் தனையிலே முடியையும் வைத்து இவள் குழலையும் முடிப்பித்துப் பின்பும் *கேவிந்தேதி யதாக்கரந்தத் க்ருஷ்ண மாம் தூரவாஸி நம், ருணம் ப்ரவ் நத் தமிவ மே ஹ் ந கயாத் நாபஸர்ப்பதி* என்று குறைவான னாய், பரமபதத்துக்கு எழுந்தருளுகிறபோதும் * நாதிஸ்வஸ்த்தமநா யமௌ * என்னும்படி திருவுள்ளத்தில் புண்ணோடையிறே எழுந்தருளிற்று”. இப்பாதி.

மடுவின் கரையிலே முதலைதன்னுடர்ப்புண்ட ஸ்ரீ கஜேந்திராழ்வானுடைய இடரை எம்பெருமான் தீர்த்தருளிஞ் னாலும் அவன்றன் பட்ட பரிதாபம் பேச்சுக்கு நிலமன்றே. “ஸ்ரக்பூஷாம்பரமயதாயதம் ததானோ திங்மாமித்யநுகஜகர்ஜமா ஜகந்த” என்று ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்திலே பட்டர் அருளிச்செய்தமை கண்டரே. கெட்டேன்! கெட்டேன்!! என்று நொந்துகொண்டே எம்பெருமான் அரைகுலையத் தலைகுலைய ஒடிவந்தானென்றால் இக்குணத்தையநுபவிக்கபாக்யமில்லையே! சிலர்க்கு

ஸஹஸ்ரநாமத்தில் ‘தக்ஷ:’ என்னுந் திருநாமத்தின் பாஷ்யத்திலும் இதனை விளக்கியருளிஞர் பட்டர். ஆழ்வானும் ஸ்ரீவைகுண்ட ஸ்தவத்தில் ‘*விச்வம் தியைவ விரசய்ய நிசாய்ய பூய: ஸஞ்ஜஹ்ருஷஸ் ஸதி ஸமாச்ரிதவத்ஸலத்வே, ஆஜச்முஷஸ் தவ கஜேஜாத்தம ப்ரும்ஹிதேந பாதம் பரமம்ருக்ஷாபிசகா மநீஷா?’” என்றருளிச்செய்தார். எம்பெருமான் தான் சாத்தியருளின திருப்பரிவட்டத் தலைப் பைச் சுருட்டித் திருப்பவளத்திலே வைத்து ஊதி கஜேந்திராழ்வானுடைய புண் வாயை வெதுகொண்டு திருக்கையாலே குளிரத் தடவிக்கொடுத்தானென்றால் அந்த ஸமயத்திலே எம்பெருமான் திருவுள்ளத்திற் கொதிப்பு வாசாமகோசர மன்றோ? ஆதலால் இப்படிப்பட்ட உரைப் பரிவதிவீசன் என்றது ஹேயமான துக்க மில்லாதவன் என்றபடியாமத்தனையென்று தலைக்கட்டிற்றாயிற்று. [இனி, பாசு ரத்தின் மேற்பகுதியை விவரிப்போம்.

நக்ஷத்ரம் = நமக்கென்று ஏற்பட்ட ஸ்வாமியை என்றபடி உலகத்தில் ஒருவ னுக்கு ஒருவன் விருந்திடும்போது நெடுநாளாக ஒரு நல்லபொருளைச் சேகரித்த விருந்திட்டால் ‘இதை இவன் ஸ்வீகரித்து என்ன குறை சொல்லப்போகிறானோ’ என்று நெஞ்சு தளர்ப்பியிருக்க வேண்டியதும், புத்திரன் பிதாவுக்கு விருந்திட்டால் விருந்தில் ஏதேனுங் குறையிருந்தாலும் அது தகப்பனுடையதாய் நெஞ்சாறல்பட வேண்டாதிருக்குமன்றோ; அப்படிப்பட்ட ஸர்ப்பந்தம் எம்பெருமானுக்கும் நமக்கு முன்னடென்று காட்டினபடி. பாடி = பெரியவர்களின் ஸந்நிதானத்திலே வாயைத் திறவாமல் மௌனவாயிருக்க ப்ரபந்தமாயினும், ஆனந்தம் உள்ளடங்கி யிருக்க மாட்டாமல் வாய்விட்டுப்பாட நேர்ந்துவிடுமென்க பரமபதத்திலே *ஏதத் ஸாம காயந்நாஸ்தே* என்று சொல்லப்பட்ட பாடுதல் இங்கே விவக்ஷிதம். [பாடி விரிவது மேவலுறுவீர்.] இந்த ஸம்ஸார நிலத்திலிருக்கும் வரையில் சேற்றிலமுந்தின மாணிக் கம் ஒளி சுருங்கியிருக்குமாபோலே ஆத்மாவுக்கும் ஞானநந்தாதிகள் விரிவின் றிச் சுருங்கியிருக்கநேருமே; அந்தச்சுருங்குதல் தொலைந்து ஸ்வரூப விகாஸத்தைப் பெற வேண்டி யிருப்பவர்களே! என்று முழுநுகர்களை வினித்தபடி. அப்படிப்பட்ட

கனத்தபேறு பெறுதற்குச் செய்யவேண்டுவதென்னென்ன; கூசுத்ரபலன்னைப் பெற்று அவனைவிட்டுப் பிரிந்துபோவதல்லாமல், ஏதேனும் தீர்த்தத்தை ஸமர்ப்பித்து ஏதேனுமொரு பூவையிட்டு ஏதேனுமொரு புகையைக்காட்டினாலும் போதுமென்றார் பின்னடிகளில்.

இப்பாகரத்தைப் பட்டர் உபந்யஸிக்குப் போது “புரிவதுவுப் புகை பூவே” என்ற சப்தஸ்வாரஸ்யத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி “இவ்விடத்தில் அகிப்புதை யென்றாவது கருமுதைப்பூ என்றாவது சிறப்பித்துச் சொல்லாமையாலே ஏதேனும் ஒரு புகையும் ஏதேனும் ஒரு பூவும் எம்பெருமானுக்கு அமையும்; செதுகையிட்டுப் புகைக்கலாம், கண்டகாலிப்பூவுஞ் சூட்டலாம்” என்று உபந்யஸித்தாராம். அதை நஞ்சீயர்கேட்டு “ந கண்டகாரிகாபுஷ்பம் தேவாய விநிவேதயேத்” [கண்டகாலிப்பூவை எம்பெருமானுக்குச் சாத்தலாகாது] என்று சாஸ்திரம் மறுத்திருக்க, இப்படி அருளிச் செய்யலாமோ’ என்று கேட்டார்; அதற்கு பட்டர் அருளிச்செய்த ரஸோக்தி:— “சாஸ்திரம் மறுத்தது மெய்தான்; கண்டகாலிப்பூ எம்பெருமானுக்கு ஆகாதென்று மறுத்தாடிபன்று; அடியார்கள் அப்பூவைப் பறித்தால் கையில் முள் பாயுமே என்று பக்தர்கள் பக்கலில் தையயினால் சாஸ்திரம் நிஷேதித்ததேயன்றி எம்பெருமானுக்கு ஆகாத பூ எதுவுமில்லை” என்றும். இதர ஸம்பிரதாயத்திலுள்ள வியாக்யாதாக்கள் சில இந்த ஸம்பந்தத்தைக்கண்டு ரஸியாமல் திரஸ்கரித்துரைத்திருப்பதில் விவேகிக்குக் கண் செல்லாது. இங்கு அருளிச்செயல் தொடையழகை நோக்கி ராஸப் பொருளுரைத்த விதில் குதர்க்கவாதஞ் செய்கை மனக்குற்ற மாந்சர்ச்சுரியதே.

பிஷயம் = இதற்கு இரண்டு வகையாகப் பொருள் கொள்ளலாம்; ஐச்வர்யம் ஸத்தாவம் கைவல்யம் முதலான அற்ப பலன்களைக்கேட்டுப் பெற்றுக் கொண்டு அவனைவிட்டுப் பிரிந்து போய்விடாமல் என்பது ஒருவகை. (கீழ்த்திருமொழியிற் போலே) நைச்சியா ஸந்தானம் பண்ணி அகன்றுபோய்விடப் பாராமல் என்பது மற்றொரு வகை (கீழ்த்திருவாய்மொழியாவது—*எளவேமுலகு பதிகம்.)

தன்நீர் = தல்ல நீர் என்றது சுத்த ஜலம் என்ற அடியாய், ‘சுத்த கங்கை; என்றால் யமுனை ஸரஸ்வதி முதலிய இதர நதிகள் கலசாத வெறும் கங்கை என்று பொருளாவதுபோல ஏலம் லவங்கம் முதலிய இதர பரிமளவஸ்துக்கள் சேராத வெறும் தீர்த்தம் என்றவாரும்; இதனால் ஆராதனைக்கெளிமைதோற்றும். ...

24. திருமங்கையாழ்வார் ஸ்ரீஸூக்தியொன்று

வடமொழி மரியாதையும் தென்மொழி மரியாதையும் சில விஷயங்களில் ஒத்திருக்கும், பல விஷயங்களில் ஒவ்வாமலிருக்கும். வடமொழியில் ஒரு சொல்லுக்குப் பல பொருள்கள் இருப்பது போலவே தென் மொழியிலுமுண்டு. வடமொழியில் ஹரி: என்கிற ஒரு சொல்லை யெடுத்துக் கொண்டோமானால் இதற்கு, விஷ்ணு, ஸூரியன், குதிரை, தவளை முதலிய பலபொருள்கள் நிகண்டு களில் கூறப்பட்டிருக்கக் காண்கிறோம். விஷ்ணுவை உத்தேசித்தே ஹரி: என்னுமிந்தச் சொல்லைப் பெரும்பாலும் பிரயோகித்து வந்திருக்கின்றனனும் ஏனைய பொருள்களை உத்தேசித்துப் இந்தச் சொல்லைப் பிரயோகிப்பதில் தவறில்லை, அங்ஙனே பிரயோகங்களும் பலவுள்ளன. விஷ்ணுவாசகமாக இதைப்

பிரயோகிக்கும் காலத்தில் விஷ்ணுவினிடத்தில் அந்வயிக்கக் கூடிய விசேஷணங்களைப் பிரயோகிப்பார்கள்—“பீதாம்பராய ஹரயே கரவை நாமாம்ஸி” என்றொரு ச்லோகத்தை எடுத்துக்கொள்வோம். இதில் ஹரிக்குப் பீதாம்பரத்வம் விசேஷணமாயிருக்கின்றது. பீதகலாடை யணிந்து கொண்டுள்ளவர் என்பது பொருள். இந்த விசேஷண ஸாமர்த்தியத்தினாலும் நாம் ஹரிசப்தார்த்தத்தை இங்கு நிச்சயித்துக் கொள்ள விரகுண்டு.

ஹரி பதத்திற்கு தவளையென்கிற பொருளும் உண்டாகையாலே அப்பொருளை விவக்ஷித்து ஹரிபதம் பிரயோகிக்குமிடத்து பீதாம்பரத்வ விசேஷணம் செய்யக்கூடுமா? என்றால் கூடாது என்பதே அறுதியிடப்பட்டிருக்கிறது. தமிழில் இப்படியில்லை. அந்த பாஷையில் ஒரு சொல்லுக்கு இரண்டு பொருள் இருந்தால் ஒருபொருளுக்கு இசையும் அடைமொழியை [விசேஷணத்தை] மற்றொரு பொருளுக்கும் உபயோகிப்பதுண்டு. இதற்குச் சில உதாரணங்கள் காட்டியே ஸஹ்ருதயர்களின் நெஞ்சில் இதைப்பதியவைக்கவேண்டியிருக்கிறது.

வஞ்சி என்கிற பொரு சொல்லை எடுத்துக்கொள்வோம். இதற்கு வஞ்சிமரம் என்கிற பொரு வருக்ஷவிசேஷமும் அர்த்தம், சேரனுடைய ராஜதானியாகிய வஞ்சிமாநகரும் அர்த்தம். வஞ்சிமரத்தைக் கூற வேண்டுங்கால் உபயோகப்படுத்தக்கூடிய இலை, காய், கொடி முதலியன வுடைமையைத் தெரிவிக்கும் அடைமொழிகள் வஞ்சிமாநகரைக் கூறுங்கால் உபயோகப் படாவாயினும் கவிகள் பிரயோகத்தில் உபயோகிப்பதுண்டு. பரிபாடல் என்னும் சிறந்த தமிழ் நூலில் பன்னிரண்டாம் பாட்டினுரையில் பரிமேலழகர் என்கிற பெரியார் “நெட்டிலை வஞ்சிக்கோ” என்பதை எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். புறநானூறு என்னும் நூலில் (செய்யுள்—387) “புல்லிலை வஞ்சிப் புறமதிலலைக்கும் கல்லென் பொருதை” என்றுள்ளது. இவ்விடங்களில் வஞ்சிமாநகர் விவக்ஷிதமேயல்லது வஞ்சிமரம் விவக்ஷிதமேயன்று ஆயினும், வருக்ஷவிசேஷப் பொருட்கு உரிய நெட்டிலை, புல்லிலை என்னும் அடைமொழிகளை அம்மரப் பெயர் கொண்ட வஞ்சிமாநகர்க்கும் ஏற்றியுள்ளார்கள் என்பது நன்கு காணக்கிடக்கின்றது. நாகம் என்னுஞ் சொல் புன்னைமரத்திற்கும் பாம்புக்கும் பெயர், பரிபாடலில் நாகமென்ற சொல்லையிட்டுப் புன்னைமரத்தைப் பேசுங்கால் பாம்புக்கு உரிய அடைமொழியைப் புன்னைக்கு இட்டனர் “ஒளி திகழ் உத்தி உருக்கெழு நாகம்” என்ற பன்னிரண்டாஞ் செய்யுள் காண்க.

இங்ஙனே தமிழ்நூற்களிலுள்ள ஸம்பிரதாயம் ஆழ்வார்களது அருளிச் செயல்களிலும் ஏற்புள்ள தென்பதே இங்கு எடுத்துக்காட்ட விரும்பியது. திருமங்கையாழ்வாருடைய பெரிய திருமொழியில் (3-8-8) “துளையார் கருமென் குழலாச்சியர்” என்ற பாட்டில் குழலுக்குத் துளையார் என்னும் அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இங்கே குழல் என்பதற்குக் கூந்தல் என்றே பொருள். குழல் புல்லாங்குழலுக்கும் வாசகமாயினும் அப்பொருள் இக்கு விவக்ஷிதமன்று. கூந்தல் என்னும் பொருள் விவக்ஷிதமானால் அதற்குத் ‘துளையார்’ என்ற விசேஷணம் எங்ஙனே பொருந்து மென்று பரிசீலிக்கவேண்டும். புல்லாங்குழலில் துளை ஆர்ந்திருப்பது ப்ரஸித்தம். ஆகவே, துளைகள்நிரம்பிய புல்லாங்குழலைச் சொல்லக் கடவதான

குழல் என்கிற சொல்லால் கூறப்படுகின்ற கூந்தலை யுடையவர்களான ஆய்ச்சிகள் என்றதாயிற்று. வேறுவகையாகப் பொருள் கூறலாமானாலும். இப்படியும் நிர்வஹிக்கிற புடையுண்டு என்றும், தமிழ் பரியாதையிலே இது விசேஷார்த்தமாகத் தெரிந்து கொள்ளத்தக்கதென்றும் இங்குக் காட்டி நின்றோம். ...

25. கண்ணபிரானும் ஆண்டாளும்

ஆண்டாள் பெரியாழ்வாரைப்போலே க்ருஷ்ணாவதார சேஷ்டிதங்களை விரிவாச அநுபவித்திலளெனினும் இவளுடைய அநுபவம் அஸாதாரணம், மிகவற்புதம். திருப்பாவையிலநுபவம் ஸுப்ரஸித்தமானது. நாச்சியார் திருமொழியிலநுபவத்தைச் சிறிது புலிப்போம் இத்திவ்வியப் பிரபந்தத்தில் 'கோழியழைப்பதன் முன்னம்' என்கிற பதிகம், 'மற்றிருந்தீர்கட்கு' 'கண்ணனைன்னுங் கருந்தெய்வம்' 'பட்டிமேய்ந்தோர் காரேறு' என்னும் பதிகங்கள் ஆகிய இந்நான்கு பதிகங்கள் பேசப்பெள்ளம் பெருகுவன. இவற்றை ஸாரமாக அநுபவிப்போமிங்கு.

முன்றும் பதிகத்தின் ப்ரமேயம். (கோழியழைப்பதன் முன்னம்.) கோபீ வந்தராபஹார சேஷ்டிதங்கூறும் பதிகமிது. கோபிகள் கண்ணபிரானுடைய விரஹதாபம் ஆறுவதற்காகத் தண்ணீரிலே படிந்து குடைந்தாடநினைத்துப் பின் மாலு யெழுந்திருந்து யமுனையிலே ஒரு துறைக்குச் சென்றார்கள். கண்ணனும் அவர்களுடைய செய்தியை கூணந்தோறும் ஆராய்ந்து அறிந்து கொண்டேயிருக்கிறான்; இங்ஙனமே யிவர்கள் ஒரு மடுவிலே குளிக்கப் போனார்களென்றறிந்த வற்றே தான் தனியிருக்கமுடியாமல் ரஹஸ்யமாக அவ்வாய்ச்சிகளைப் பின் தொடர்ந்து சென்று அந்தத் துறைக்கே சென்று சேர்ந்து ஒரு மரத்தடியிலே மறைந்திருந்தான். ஆய்ச்சிகளும் வழக்கப்படி தங்கள் ஆடையாபரணங்களைக் கழற்றிக் கரையிலே வைத்திட்டுக் குளிப்பதிலே யூன்றியிருந்தார்கள். அப்போது கண்ணன் அவற்றை அவர்களியாதபடி கொள்ளை கொண்டு அங்குள்ள வெரு குருந்த மரத்தின் மேலேறி அவற்றை யெல்லாம் தானே யணிந்துகொண்டு ஒரு கிளையிலே வீற்றிருந்தான். கோபிகள் குளித்தான பின்பு ஆடையாபரணங்களை வைத்தவிடத்திற்காணாமல் 'இவை எப்படி போயின! யாராலே கவரப்பட்டன!' என்று திசை தொறும் ஆராய்ந்து நோக்கி முடிவாகக் கிளையின்மீது கண்ணனைக் கண்டார்கள். ஆடையாபரணங்கள் அவனது அவயவங்களிலே விளங்குவதையுங் கண்டார்கள். அவற்றைப் பெற்றுக் கொண்டன்றோ இவர்கள் வெளியேறவேண்டும். அந்தோ என் செய்வார்கள்! நீரைவிட்டு வெளி வரமுடியாமல் நீரிலே நின்றயர்க்கவேண்டியதாயிற்று. நங்கைமார்க்கு நாணமன்றோ பெருஞ்செல்வமாக வுள்ளது. நீரிலேயே எத்தனை நாழிகை நின்று கொண்டிருக்க முடியும்? கயல்களும் வாளைகளும் விடத்தேளெறிந்தாற்போல் காலேக் கதுவுகின்றன; இவ்வாபத்தில் நின்றும் எங்ஙனம் தப்பிப் பிழைப்பதென்று அலமந்து நிற்கிறார்கள். படாதபாடுகளும் பட்டாவது ஆடையாபரணங்களை அவனிடமிருந்து பெற்றுக் தீரவேண்டுமே. எப்படியாவது அவனையே யிரந்து பெறுவோமென்று துணிந்து அவனை ஏத்துவதும் இறைஞ்சுவதும் பழிப்பதும் பிரார்த்திப்பதுமாக, கண்ணன் "ஆடை வேண்டுவார் கரைமேலேறிவந்து கைகூப்பித் தொழுது பெற்றுக் கொள்வது" என்று கூற,

நானும் நிறையுமிழக்கமாட்டாத ஆய்ச்சிகள் 'தோழியும் நானும் தொழுதோம்' என்று சொல்லி அவ்வாருகத் தொழுது அவனை மகிழ்வித்து மனோரதமும் நிறைவேறப் பெற்றார்கள். இங்ஙனே கன்னியரோடு கரியபிரான் வினையாடினவாறு அற்புதமாகக் கூறியனுபவிக்கப்பட்டது இத்திருமொழியில்.

26. ஒரு பதிகத்தில் ஒன்பது ஸ்தலங்களின் அநுபவம்

பன்னிரண்டாம் பதிகம்—மற்றிருந்தீர்கட்கு. கீழ்ப் பதிகத்தில் இவள் பட்ட ஆர்த்தியை எம்பெருமான் உடனே வந்து பரிஹரித்தருளவில்லை. அந்த ஆர்த்தியோ இவளால் ஆற்றமுடியவில்லை. அவன் திருவுள்ளமானபோது வந்து நம்மைத் திருவுள்ளம் பற்றுகிருனென்று ஆறியிருக்குந் தன்மையுமில்லை யிவளுக்கு. அவிளம்பிதமாக ஆவனாடே ஸம்சுலேஷிததுத் தீரவேண்டும்படி பதற்றமுண்டா யிற்று. தானே காலால் நடந்து அவனுள்ளவிடத்தே போகப் பார்த்தும் அசக்தி யாலே கால் நடைதாராமையாலே தன்னிடத்துப் பரிவுள்ளவர்களை நோக்கி நீங்கள் என்னை யிப்போதே அக்கண்ணபிரா னெழுந்தருளி யிருக்குமிடத்திலே கொண்டுபோய்ப் போடுங்கள் என்று, ஒவ்வொரு பாட்டில் ஒவ்வொருமாதக் குறிப்பிடுகிறான். *ஏஷ நாராயண: ஸ்ரீமாந் க்ஷீரார்ணவநிகேதந:, நாகபர்யங்க முத்ஸ்ருஜ்ய ஹ்யாகதோ மதுராம் புரீம் என்கிற பிரமாணவசனத்தின்படி ஸ்ரீமந் நாராயணன் திருப்பாற்கடலிற் பள்ளிகோளை விட்டு மதுரைக்கு வந்தானென்று கேள்விப்பட்டு அங்கே தன்னைக் கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கும்படி வேண்டினள் முதற்பாட்டில். மதுரையில் அவதரித்து உடனே திருவாய்ப்பாடிக்கு வஸு தேவரால் கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கப்பட்டானென்று கேட்டு அங்குத் தன்னைக் கொண்டுபோக விரும்பினாள் இரண்டாம் பாட்டில். திருவாய்ப்பாடிதன்னில் *எடுத்த பேராளன் நந்தகோபன் தன் இன்னுயிர்ச் சிறுவனாய் வளரானிருனென்று கேட்டு *நந்தகோபாலன் கடைத் தலைக்கே நள்ளிருட்கணென்னையுய்த்திடுமி னென்றாள் மூன்றாம் பாட்டில். நந்தகோபர் திருமாளிகையிலே வினையாடுவதை விட்டுத் தூயபெருநீர்யமுனைத் துறைக்குச் சென்றனென்று கேட்டு *எழுனைக்கரைக் கென்னையுய்த்திடுமினென்றாள் நாலாம் பாட்டில். யமுனை தன்னிலும் காளிய நாகங்கிடந்த பொய்கையிலே சென்று நீர்க்கரை நின்ற கடம்பையேறி அக்காளி யனுச்சியில் நடம்பாய்கிருனென்று கேட்டு அங்கே தன்னைக் கொண்டுபோகச் சொன்னாள் ஐந்தாம் பாட்டில். (ஸ்ரீபாகவதம் தசமஸ்கந்தத்தில் இருபத்துமூன்று மத்யாயத்திற்குறியபடி) யமுனைக் கரையில் நின்றும் கண்ணனால் அனுப்பப்பட்டவர்களும் மிக்க பசியுள்ளவர்களுமான கோபால் குமாரர்களின் பிரார்த்தனையினால் மகிழ்ச்சியடைந்த மஹர்ஷிபத்னிகள் பலவகையடிசில்களை யெடுத்துக் கொண்டு கண்ணனும்பலராமனுமிருக்குமிடத்தேற வந்து ஆராதித்தார்களென்று ப்ரஸித்தம். அவ்விடத்திற்கு பக்த விலோசன மென்று பெயர்; அங்குத் தன்னைக்கொண்டு போய்ச்சேர்க்கும்படி கோரினாள், ஆறாம் பாட்டில். பிரலம்பாஸுரனைக்கொல்வதற் காகப் பலராமன் பாண்டிவடமென்கிறவிடம் செல்ல, அவனோடுகூடவே கண்ண பிரானுமங்குச் சென்றனென்று கேள்விப்பட்டு அங்கே தன்னைக்கொண்டு சேர்க்க விரும்பினாள் ஏழாம் பாட்டில். இந்திரனுக்குப் பூ ஜையாக இடவேண்டிய சோற்றைக் கண்ணபிரான் கோவர்த்தன மலைக்கு இடச்சொல்லி அதை முற்றும்

தானே யமுதுசெய்ய, இந்திரன் பசிக் கோபத்தினால் ஏழு நாள் வீடாமழை பெய்வித்து ஆநிரையையும் ஆயர்களையும் துன்புறுத்த, குன்றெடுக்தாநிரைகாப்பதற்குக் கண்ணன் சென்றனென்று கேட்டு அக்கோவர்த்தனத்தருகே தன்னைக் கொண்டு சேர்க்கும்படி வேண்டினான் எட்டாம் பாட்டில். கண்ணபிரான் காலயவன்னுக்கு அஞ்சினவன்போல மதுராபுரியில் நின்றும வேரோரிடஞ்சென்று அங்கே த்வாரகா புரியை யமைத்து எழுந்தருளியிருப்பதாகக் கேட்டு அங்கேறத்தன்னைக் கொண்டு சேர்க்கும்படி வேண்டினான் ஒன்பதாம் பாட்டில். இப்படியாக அந்தந்த ஸ்தல விசேஷங்களில் தன்னுடைய அபிநிவேசாதிசயத்தை வெளியிட்டாளாயிற்று.

27. கண்ணபிரானிடத்துப் பிரஸாதங்களை விரும்புதல்

பதின்மூன்றும் பதிகம்—கண்ணனென்னுங் கருந்தெய்வம். கீழ்ப்பதிகத்தில் என்னை யிப்போதே கண்ணபிரானுள்ள ஏதாவதோரிடத்திலே கொண்டுபோய்ச் சேர்த்து விடுங்களென்று வேண்டப்பட்ட உறவினர்கள் 'அந்தோ! கண்ணபிரான் என்றைக்கோ அவதாரக்ருத்யங்களை முடித்துக்கொண்டு தன்னடிச் சோதிக்குச் சென்று சேர்த்தானே; இப்போது மதுரையிலாவது திருவாய்ப்பாடியிலாவது யமுனையிலாவது என்ன இருக்கிறது!, அங்கே இவனைக்கொண்டு சேர்ப்பதனாலென்ன பயனாகும்? இவ்வுண்மையை வெளியிட்டாலோ இவனுடைய துயரம் இன்னமும் அதிகரிக்குமே யல்லது இறையும் குறையமாட்டாது; ஆகவே வேறொரு வழியாலே இவனைத் தேற்றவேணு மத்தனை' என்றெண்ணி 'அம்மா கோதாய்! இப்போது கார்காலமன்றோ; எங்கும் புறப்பட வியலாதுகண்ண; சிறிது தாமதம் பொறுத்துக்கொள்; பிறகு அவசியம் அழைத்துச் செல்வோம்; அதுகாரும் கோவித்தன் குணம்பாடி ஆவிகாத்திரு; மேலும் பெண் பிறந்தார்க்கு இத்தனை பதற்றம் தகாது' என்று ஹிதமாகச் சொன்னார்கள். அது கேட்ட கோதை 'என்னை நீங்கள் அங்குக் கொண்டு செல்லமாட்டிற்றிலீர்களாகில் அவனிடமிருந்தாவது ஏதாவதொரு ப்ரஸாதத்தைக் கொணர்ந்து எனக்குத் தந்து என்னைப் பிழைப்பூட்டுங்கள்; பெண்ணின் வருத்தமறியாத பெருமானுடைய திருவரையில் சாத்தின பீதகவாடையைக் கொண்டு வந்து என் வாட்டந் தணிய வீசுங்கள்; அவனது திருத்துழாயைக் கொணர்ந்து எனது குழலில் சூட்டுங்கள்; அவன் திருமார்பிலணிந்த வனமாலையைக் கொணர்ந்து எனது மார்பில் புரட்டுங்கள்; அவ்வாராவமுதப் பெருமானுடைய அமுதவாயிலூறிய நீரைக்கொணர்ந்து என் வாயில் கொட்டுங்கள்; அத்திருமால் ஊதிவருகின்ற குழலின் துளையில் கொழித் தெழுந்த அமுதப்புனலைக்கொணர்ந்து எனதுமுகத்தே தடவுங்கள்; அப்பெருமான் நடந்துசெல்லும்வழியிலுள்ள பொடியைக்கொணர்ந்து என்னுடப் பிலே பூசுங்கள்—என்றிப்படி பலவுஞ் சொல்லி ஒருவாறு தன்னுற்றமையைத்தீர்த்துக்கொண்டாள்.

28. விருந்தாவனத்தே கண்டமை

பதினான்காம் பதிகம் — பட்டிமேய்ந்தோர்காரேறு. பரம காமுணிகளுள் பெருமான் தன்னை யுகப்பாரைத் தானுகப்பனென்னுஞ்சொல் பொய்யாக்க வல்லவனல்லனே. அன்பர்களின் அபீஷ்டத்தை அழகாகப் பூர்த்திசெய்ய வல்லவனன்றோ. தன்னை முற்றாட்டாக அனுபவிப்பதற்கு வேண்டிய ஆர்த்தியை வளர்த்திப் பிறகு பரிபூர்ணனுபவத்தை யளிப்பவனாயிற்றே. அப்படியே மிகமிக வளர்ந்த

ஆர்த்தியையுடைய கோதைக்கு மிகுந்த அன்போடு தன்னைக் காட்டிக்கொடுக்கையாகிற திவ்யானுபவத்தை யருள் செய்தனன். ஸ்ரீவைகுண்டத்திலிருக்கிற விருப்பை ஸ்ரீ கஜேந்திராழ்வானுக்குக் காட்டிக்கொடுத்ததுபோல விருந்தாவனத்திலே வாழ்ந்தபடியை ஆண்டாளுக்குக் காட்டிக் கொடுத்தருளினன். அந்த அற்புதமான அநுகாஷத்தை விலகாது எவ்வாறு முகத்தாலே வெளியிடுவதாயிற்று இப்பதிகம் தானொருத்தியேயான கோதை இரண்டு தோழிகளின் தன்மையை ஏற்றுக்கொண்டு ஒருத்தி வாக்காலே கேள்வி கேட்பதும் மற்றொருத்தி வாக்காலே விடையிறுப்பதுமாக அமைத்து நந்தன்மைந்தனைத் தான் நன்றாகக் கண்டதுப வித்யபடியைப் பேசி இத்திவ்யப் பிரபந்தத்தைத் தலைக்கட்டினாலாயிற்று. இப்பதிகத்தில் இறுதிப்பாகுமொன்றொழிய மற்றைப் பாகுரங்களொப்பதிலும் முன்னடிகள் வினாவுகளும் பின்னடிகள் விடையாகவுமமைந்துள்ளன. பலராமனுக்குத் தம்பியாய் யதேஷ்டமாகத் திரியுமவனாய் என்னைப் பிரியவிட்டு வாட்டுமவனாய் ஏலாப் பொய்களுரைப்பவனாய் என்னைத் தன் கண்வலைப்படுத்தித் துடிக்கவிடுபவனாய் தருமமறியாத குறும்பனாய் வலக்கையாழி யிடக்கைச் சங்கமுடையவனான பெருமானைக் கண்டதுண்டோ? என்று வினவுவதும். இட்டமான பசுக்களை யினிது மறித்து நீருட்டி விளைபாடவும் பெரிய திருவடியின் சிறகின்கீழே வீதியாரவரவும் களிறும் புள்ளும்மடிய வேட்டை யாடிவரவும் விருந்தாவனத்தே கண்டேனென்று விடையிறுப்பதுமாக இட்டுத் தன்னனுபவானந்தமிகுதியைக் கூறி முடித்தாளாயிற்று.

29 ஸம்ஸ்க்ருத பத்ரிகா (ஸுதர்மா) ப்ரஸ்தாவம்

மைஸூர் மஹாநகரத்தில் ஸ்ரீமான் K. N. வரதராஜய்யங்கார் என்கிற பண்டிதரால் ஸுதர்மா என்கிற தினசரி ஸம்ஸ்க்ருத பத்ரிகையொன்று ஐந்தாறு வருஷகாலமாக நடத்தப்பட்டு வருகின்றது. இதன் உருவம் சிறிதேயானாலும் ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையில் தினசரி பத்திரிகையொன்று நடந்து வருவது அருமையல்லவா? ஏறக்குறைய ஒரு வருஷகாலமாக நமது ஸம்ஸ்க்ருத வியாஸங்கள் இப்பத்திரிகையில் பிரசுரிக்கப்பட்டு வருகின்றன. ஸ்ரீராமாயண மதுரார்த்தஸிந்து: என்னும் வியாஸத்தை இதில் ஏழெட்டு மாதகாலம் தொடர்ந்து பிரசுரிக்க உதவிவந்தோம். அது, சென்ற மே மாதம் முதலில் முடிவு பெற்றது. அதற்கடுத்தபடியாக ஸ்ரீமத் வேதாந்தநேசிக வைபவம் என்கிற வியாஸம் வழங்கினோம். அது (தினப்படியாக) ஒரு மாஸகாலம் பிரசுரிக்கப்பட்டு வந்து ஜூன்மாதமுதலில் முடிவுபெற்றது. அந்த வைபவத்தின் அநுபந்தமாகவே ஸ்ரீநேசிக திவ்யஸைக்திரஸாநுபவம்: என்கிற இரண்டாம் பாகி பிரசுரமாகி வருகின்றது. இதன் பிரமேயமென்னவென்றால், ஸ்ரீநேசிக னுடைய யாதவாப்யுதயாதி காவியங்களிலும் யதிராஜஸப்ததி முதலிய ஸ்தோத்ர நூல்களிலும் மற்றும் ஸ்தோத்ர பாஷ்ய கீதாபாஷ்யதா த்பர்ய சந்த்ரிகா திகளிலும் சில அபூர்வரஸாநுபவப்ரணாளிகள் காட்டுதலாம். சிலவிடங்களில் பாடசோதனம்; பலவிடங்களில் ஸ்வரஸார்த்தங்கள் காட்டுதல்.....இப்படியாகவுள்ளது.

இதை பெங்களூர் மைஸூர் மண்டியா ப்ராந்தங்களிலுள்ள ரஸிக பண்டிதர்கள் கண்டு உகந்து அநுபவத்து வருகிறார்கள். தமிழ்நாட்டினர் பலர் “இவ்விஷயங்கள் தமிழ் பாஷையிலும் வெளிவந்தால் நன்றாயிருக்குமே” என்று நமக்குத் தெரிவித்தார்கள். ஸ்ரீராமாநுஜனில் வெளிவந்தேயுள்ளனவென்றும்.

எல்லாவிஷயங்களையும் ஒரேயிடத்தில் காண்பதரிதென்றும் பல வருஷத்துப் பத்திரிகைகளைத் தேடியெடுத்துக் காணவேண்டியதாகுமென்றும் அவர் சஞ்சுத் தெரிவித்தோம். பலருடைய வேண்டுகோளுக்கிணங்கி இவ்வோரிதழில் ஒன்று சேர்த்து வெளியிடுகிறோம். முதலில் யதிராஜஸப்ததியைக் கொள்வோம்.

30. யதிராஜஸப்ததி முடிவில் பாடசோதனம்

யதிராஜஸப்ததியின் முடிவில் "கரதலாமலகீக்ருத" இத்யாதிச் ச்லோகத்தில் ஸந்தா: என்பது பாடமேயல்லது ஸந்தா: என்பது பாடமன்று. ஸத்கதையாவது சிறந்த ஐதிஹ்யங்கள். இந்த ஸப்ததியில், பலச் ச்லோகங்களில் சிறந்த ஐதிஹ்யங்கள் கையிலங்கு நெல்லிக்கனியாம்படி ஸ்வாமிதேசிகன்செய்தருளியிருப்பதனால் அதைக் காட்டினபடி. ஸந்தா: என்கிறபாடம் ஒருபடியாலும் சேராது. அடுத்த விசேஷணம் *ச்ருதி வதம்ஸித ஸுந்ருதஸுலிக்தய: என்பது. இங்கு ச்ருதி பென்பதற்கு வேதமென்கிற பொருள் முக்கியமன்று; சாது என்கிற பொருளே முக்கியம். பல மெய்யுரைகளைக் கர்ணபரம்பரையாகக் கேட்டவர்கள் என்றபடி. "யதிபுரந்தரஸப்ததிஸாதரா:" என்பது விசேஷ்யபதமாதலால் இந்த ஸப்ததியை ஆதரித்து ஒதுமவர்கள் நல்ல ஐதிஹ்யங்களைக் கரதலாமலகமாகக் காண்பார்கள், இதிலிருந்து பல மெய்யுரைகளைப் பெரியார் எடுத்துக்கூற, காதுகுளிரக் கேட்பார்கள் என்றபடி. *ஸ்வபலாத் உத்த்ருதயாதவப்ரகாச: என்பதிலே ஸ்வாமி யெம் பெருமானார் யாதவப்ரகாசரை உஜ்ஜீவிப்பித்த ஐதிஹ்யம் ஸ்பஷ்டமாகத் தெரிகிறது. *வத்தே தம் யமிநாம் துரந்தரமஹம்* என்றச் ச்லோகத்தில் *தத்தம் பேத தயானாதாம்புதிதிநா பீத்வா விசுத்தம் பய: காலே ந: கரிசைலக்ருஷ்ணஜலத: கர்க்காதிதம் வர்ஷதி* என்றதில் எம்பெருமானார் சாலக்கிணற்றினின்று நியம் திருமஞ்சனம் கொணர்ந்து ஸமர்ப்பித்துக்கொண்டிருந்த ஐதிஹ்யம் பெரியார் எடுத்துக்கூறக் கேட்கலாகிறது. ஸப்ததியின் தொடக்கத்திலேயே சேளீர்;

31. குருகைகாவலப்பனும் - ஆளவந்தாரும்

[*விகாஹே யாமுநம் தீர்த்தம்...யத்ர க்ருஷ்ண: க்ருதாதர:]* ஆளவந்தார் விஷயமான இந்தஸ்துதிபத்யத்தில் "யத்ர க்ருஷ்ண: க்ருதாதர:" என்றதில் குருகை காவலப்பனிடத்து நிகழ்ந்த மிகவற்புதமான ஓர் ஐதிஹ்யம் காட்டப் படுகிறது. *குருகைகாவலப்பனிடத்திலே யோகரஹஸ்யம் பெறக்கடவீர்* என்று மணக்கால் நம்பி முன்பு நியமித்திருந்ததை நினைத்த ஆளவந்தார். அப்பன் யோகத்திலேயெழுந்தருளி யிருக்குமிடமான கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தேறச் செல்ல, அப்பனும் அங்கே ஒரு குட்டிச் சுவரிலே யோக நிரதராய் எழுந்தருளி யிருக்க, அப்போது அவருக்கு ஸமாதிபங்கம் பண்ணவொண்ணாதென்றெண்ணிய ஆளவந்தார் அந்தச் சுவர்க்கு இப்பால் நிற்க, யோகநிஷ்டரான அப்பனும் திரும்பிப் பார்த்து "இங்குச் சொட்டைக் குலத்தார் ஆரேனும் வந்தாருண்டோ?" என்று கேட்க, உடனே ஆளவந்தார், அடியேன்! என்று எதிரே சென்று தெண்டன் ஸமர்ப்பித்து "அடியேன் இங்கு விடைகொண்டது தேவாரூக்குத் தெரியாத படி, பின்னேநிற்க, தேவரீர் அறிந்தது எங்ஙனே? என்ன, அதற்குக் குருகை காவலப்பனருளிச்செய்த வார்த்தை:—எம்பெருமானும் நானுமாக அநுபவித்துக்

கொண்டிருந்தால் பெரிய பிராட்டியார் திருமுலைத் தடத்தாலே நெருக்கியணைத் தாலும் அவளது முகத்தையும் பாராத ஸர்வேச்வரன் என் சமுத்தையமுக்கி நாலு மூன்றுதரம் நீரிருந்த பக்கமாக எட்டிப்பார்த்தான்: அப்படி அவன் பார்க்கும் போது சொட்டைக் குலத்தார் ஆரேனும வந்திருக்கவேண்டும் என்றிருந்தேன் காணும் என்றார். [ஸ்ரீமந்நாதமுனிகளின் குலம் சொட்டைக்குலமெனப்படும். ஆழ்வார் பக்கலில் எம்பெருமான் பண்ணியிருந்த விசேஷ கடாஷும் அவர்க்குப் பிறகு ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் திருவம்சத்தில் பெருகத் தொடங்கிற்றென்பது இஃது அறியத்தக்கது].

இவ்வைத்ஹ்யம் திருவாய்மொழியில் (2—6—2.) *எங்கும் பக்கநோக்கறி யான் என்பைந்தாமரைக் கண்ணனே* என்றவிடத்து ஈடுமுப்பத்தாருயிரத்தில் விஸ்தரேணவும் பெரியவாச்சான்பிள்ளையின் இருபத்துநாலாயிரத்தில் ஸங்க்ர ஹேணவும் ஸேவிக்கத்தக்கது. தேசிகன் சாலத்தில் ஈட்டுக்கு ப்ரசாரமில்லாமையினால் இருபத்துநாலாயிரத்தில்தான் ஸ்வாமி ஸேவித்ததென்க. கர்ணபரம்பரயாச் சரவணமுமொன்றுள்ளதே. “க்ருஷ்ண: க்ருதாதர:” என்பதற்கு *ஸ்ரீமத்க்ருஷ்ண ஸமாஹ்வரான பெரியவாச்சான்பிள்ளையையும் பொருளாகக் கூறுவதுண்டு; ஸ்தோத்ரரத்னவ்யாக்க்யாநமுகேந யாமுநமுநௌச் ச்ருதாதரஸ்ஸ இதி. இது நிற்க. முந்தின அர்த்தம் ஸர்வபோக்யம்.

32. யதிராஜஸப்ததியில் ஐம்பத்துநான்காம் சுலோகம்

யதாபூதஸ்வார்த்தா யதிற்குபதிஸுக்த்திர் விஜயதே.

இதில் “கௌதஸ்குகலஹ கோலாஹலஹத த்ரிவேதீ நிர்வேதப்ரசமந விநோதப்ரணயிநீ” என்றவிடத்தில் ‘த்ரிவேதீ’ என்பதற்கு ருக்யஜுஸ்ஸாமங்க ளாகிற மூன்று வேதங்களென்று அவ்வாசீநர்கள் கூறும் பொருள் எடுத்துக் கழிக்கவும் தகாதது. உண்மைப்பொருள் கேண்மின். த்ரயாணாம் வேதாநாம் ஸமாஹார:— த்ரிவேதீ என்கிற ஸமாஸத்தில் விப்ரதிபத்தியில்லை. மூன்று வேதங்களாவன—மூன்று ச்ருதிகள். பேதச்ருதி, அபேதச்ருதி கடகச்ருதி— என்னுமிவையே அவை. *க்ஷரம் ப்ரதாநம் அப்ருதாக்ஷரம் ஹர:” *த்வா ஸுபர்ணா” இத்தியாதிகள் பேதச்ருதிகளெனப்படும். *ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம” *ஐத தாத்ம்யமிதம் ஸர்வம்” *தத் த்வமஸி” இத்தியாதிகள், அபேதச்ருதிகளெனப்படும். *யஸ்ய ப்ருதிவ் சரீரம்.....யஸ்யாத்மா சரீரம்” இத்தியாதிகள் கடகச்ருதிகளெனப் படும். அத்வைதிகள் பேதச்ருதிகளுக்குக் கூதியை விளைத்தார்கள் த்வைதிகள் அபேதச்ருதிகளுக்குக் கூதியை விளைத்தார்கள். இவ்வுபயரும் கடகச்ருதிகளுக்கு அத்யந்தக்ஷதியை விளைத்தார்கள். யதிற்குபதிஸுக்த்தியானது கடகச்ருதியைக் கொண்டு பேதச்ருதியையும் அபேதச்ருதியையும் விரோதலவலேசமுமின்றிக்கே ஸமந்விதமாக்கினபடியாலே ஒரு ச்ருதியையும் கூதமாக்காமலே வெற்றிபெற்ற தாயிற்று. ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயத்தில் (2-94) மிதோ பேதம் தத்வேஷ்வபிபதி பேதச்ருதி:” என்கிற சுலோகத்தினால் ஸ்வாமிதாமே இவ்வர்த்தத்தை விளக்கி

யருளின்படியால் *த்ரிவேதீநிர்வேத ப்ரசமநம் ஏவம்விதமாகத்தான் ஸ்வாமிக்கு விவக்ஷிதமென்பதை நிர்மத்ஸரர்களான ப்ராமாணிகர்கள் இசைந்தீடுவாள். ஸ்ரீரஹஸ்யத்ரயஸார—ப்ரதாநப்ரதிதந்த்ராதிகாரத்தில் *யத்யேதம் யதிஸார்வ பெளமககிதம்... *இத்யாதி ச்லோகரத்நமருளிச்செய்த ஸ்வாமி திருவுள்ளத்திற்கு வேறுவகையான அர்த்தம் அபிமதமாவதற்கிடமில்லை.

33. யதிராஜஸப்ததி 64ல் திருப்பாவை ஜீயர்

ஸப்ததியிலேயே அறுபத்துநான்காவது சுலோகம் *லிப்ஸே லக்ஷ்மணயோகிந: பதயுகம்* என்கிற ச்லோகரத்னம் ஸ்வாமிக்குத் திருப்பாவை ஜீயரென்னுந் திருநாமத்தை விவரிக்க அவதரித்தது. அலங்கார சாஸ்த்ரத்தில் பர்யாயோக்த மென்பது ஓர் அலங்காரம். *பர்யாயோக்தம் து கம்யஸ்ய வசோ பங்க்யந்த ராச்ரயம்* என்று தல்லக்ஷணமுத்தம். *தமஸ் தஸ்மை க்ருதௌ யேந முதா ராஹுவதுருசௌ* என்பது அதற்கு லக்ஷ்யம். அறிவிக்கவேண்டிய அர்த்தத்தை தேர்கொடு நேரே அறிவியாமல் ஒரு விலக்ஷணபங்கியாலே வாக்விந்யாஸம்பண்ணி அதன்மூலமாக [சமத்காராத்சயம் பொலிய] அறிவிப்பது பர்யாயோக்தாலங்காரம்.

ப்ரக்குத ச்லோகரத்னத்தில் — ஸ்வாமி யெம்பெருமானார் கிடாம்பியாச் சாண் மாலாநஸிகராகக் கொள்வதற்குமுன்பு மாதுகரம் (பிஷை) பண்ணி யன்டோ போந்தது. அப்போது திருப்பாவைய நுஸந்தானம் செய்து கொண்டெழுந்தருள்னமையால் திருப்பாவை ஜீயரென்கிற வ்யபதேசம் ஸ்வாமிக்கு ப்ரஸித்த மாயிற்று. அதுதன்னை இந்த ச்லோகரத்னத்தினால் தெரிவிக்குமுகு பாரீர், யதிகன் பிஷாபர்யடநகாலத்தில் பாதுகை சாத்திக்கொண்டே யெழுந்தருளவேணு மென்பது நிர்விவாதநியதம். ஆனால் எம்பெருமானார் பிஷாகாலத்தில் பாதுகை சாத்திக்கொள்ளவில்லையென்பதை இதில் பூர்வார்த்தத்திலும் உத்தரார்த்தத் திலும் அதிசமத்காரமாகவும் அற்புதமாகவும் காட்டியருளியுள்ளார். (1) *நந்த்யா யாகச்சபாஷாரோபணேத்யாதியாலே திருவீதிப்புழுதிகள் ஸ்வாமி திருவடிசனிலே படிந்துள்ளமை காட்டப்பட்டது. (2) *ஸமுத்ரரம்பரா பத்மமகரீ முத்ராம் பிபராஞ்சக்ரே என்பதனால் திருவீதிகளில் ஸ்வாமி திருவடிகள் புழுதிபடும்படி நடந்தனவென்பது காட்டப்பட்டது. ஆக இவையிரண்டாலும் பிஷாசாலத்தில் ஸ்வாமி திருவடி நிலை சாத்திக்கொள்ளவில்லையென்கிற ஒரு அர்த்தமே பெறுவிக்கப்பட்டது. பிஷாயாம் ஆவச்யகமான பாதுகாதாரணம் ஏன் வர்ஜிக்கப்பட்டதென்று கேட்கவேணும்; திருப்பாவைய நுஸந்தானத்திற்காக வர்ஜிதம் என்று விடையிறுக்கவேணும் — என்று ஆசிரியர் திருவுள்ளம். இங்ஙனே விவக்ஷயில்லையென்றால் இந்த ச்லோகரசனையே நிரர்த்தகமாகும் இதி ஸப்க்ஷேப:

34. யதிராஜஸப்ததி—ச்லோ. 44ல் பாடபரிஷ்காரம்

ஸப்ததியில் “ஸ்தவிரநிகமஸ்தோமஸ்தேயாம்” என்கிற நூற்பத்துநான்காம் சுலோகத்தில் உத்தரார்த்தம் — ரஸபரிமளசல்லாகா கோஷஸ்புடத்புடபேசநம் லவணவணிஜ: கர்ப்பூரார்த்தம் கிமித்யபிமந்வதே என்கும் பாடமாக வழங்கி வருகின்றது. இதில் கர்ப்பூரார்த்தமென்கிற பாடம் அநந்விதமாவது. கற்பூரத்தின் விலை என்பது இதன் பொருள். ரஸபரிமளேத்யாதி விசேஷணம் விலையில்

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

அந்வயிக்க ஒளரித்யமில்லையென்பது ஸர்வவிதிதம். கவைபடம் நறவனத்
தையும்பற்றிய சலாகை கற்பூரத்திற்குள்ளதேயன்றி கற்பூரத்தின் விசைக்கு
உள்ளதன்று. இந்தபாடம் பொருந்துமானால் “உமானாதம் சோகவிதாசகாரணம்
நமாம் விக்கேநேச்வரபாதபங்கஜம்” என்கிற சுலோகமும் பொருந்தும். கருப்பூரத்
துக்கு உள்ள சுவையும் மணமும் கருப்பூரத்தின் விசைமேல் ஏற்றிக் கூறப்படுவது
உபசாரவழக்கு—என்பர் சிலர், விக்கேநேச்வரனுக்குள்ள உமானாதத்வம் தத்பாத
பங்கஜத்தில் ஏற்றிக் கூறப்படுகின்றதென்பவர்களுக்குத் தனைவரே. ஏகதேசாத்
வயம் சாஸ்த்ரஸம்மதமேயென்பதுண்டு; பேதஸம்பந்தேந அந்வயிக்குமிடங்களில்
தவிர அபேதஸம்பந்தேந அந்வயிக்க வேண்டுமிடங்களில் அது மநஸாபி நினைக்கத்
தக்கதன்று. விசேஷணம் விசேஷ்யத்தில் அபேதஸம்பந்தேநவ அந்வயிக்கு
மாதலால் இங்கு ஏகதேசாத்வயம் ஸர்வாத்மநா அஸங்கதமேயாகும். தவறான
பாடம் தவம்புரிந்தாலும் ஸமர்த்திக்கப்போகாது. அமரகோசத்தில் “மதல்லிகா
மசர்ச்சிகா ப்ரகாண்டம் உத்க தல்லஜௌ, ப்ரசஸ்தவாசகாந்யமுநி” எனப்
பட்டது. பட்டர் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்தில் “அநுமணிமகரோத்கௌ ரங்கதுர்ய—
அம்ருதாப்தே:” என்றருளிச்செய்தார். இங்கு உத்கசப்தம் ச்ரேஷ்டமென்னும்
பொருளில் பிரயோகிக்கப்பட்டது. தேசிகன் பெரும்பாலும் பட்டர் ப்ரயோகங்
களையடியொற்றியே ப்ரயோகிட்ட வராதலால் “கர்ப்பூரோத்கம்” என்றருளிச்
செய்திருந்தார். சிறந்த கற்பூரமென்றபடி. தத்துவமுணராதவர்கள் என்றைக்கோ
கர்ப்பூராரக்கமென்று பாடத்தை மாற்றினார்கள். அந்தோ! அது அந்த பரம்பரை
யாய் வந்துகொண்டிருக்கிறது. இதை நாம் ஐம்பது வருஷங்களுக்கு முன்னமே
உலகுக்கு உணர்த்தியிருக்கிறோம். சில க்ருஹீதக்ராஹிகள் தவிர விவேகிகள்
யாவரும் கர்ப்பூரோத்கமென்று பதிப்பித்தும் அநுஸந்தித்தும் வருகிறார்கள். ...

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

35. வரதராஜ பஞ்சாசத்தில் பதினெட்டாம் சுலோகம்

“மோஹாந்தகாரவிநி பர்த்தாஜாகருகே”

இந்த சுலோகத்தில் “த்வத்தேஜஸி த்விரதசைலபதே! வீம்ருஷ்டே
சலாக்க்யேத ஸந்தமஸபர்வ ஸஹஸ்ரபாநோ:” என்ற உத்தரார்த்தத்தின் சுவை
மிக்க உண்மைப் பொருளையுரைக்கக்கேள்வர். தேவப்பெருமானுடைய தேஜஸ்ஸை
நோக்குமிடத்த “ஸஹஸ்ரபாநோ: ஸந்தமஸபர்வ சலாக்க்யேத” என்று மூல
முள்ளது. ஸஹஸ்ரபாநுவென்று ஸூர்யனுக்குப்பெயர். ஸந்தமஸபர்வ என்று
அமாவாஸ்யைக்குப் பெயர். (ஸஹஸ்ரபாநோ:) என்பது பஞ்சமியேயொழிய
ஷஷ்டியன்று. பலரும் ஷஷ்டியென்று மயங்கி, தங்கள் மனத்துக்கே இன்ன
தென்று விளங்காதுபடி உரைக்கின்றார்களாதோ! சிலர் பஞ்சமியென்றுகொண்டும்
உண்மைப்பொருளுணர்ந்திலர். ஆசிரியர்க்கு விவகிதமான கருத்தை
விவரிக்கின்றேன். ஸூர்யனிற்காட்டில் அமாவாஸ்யை கொண்டாடப்படும் என்பது
சப்தார்த்தம். இதன் கருத்து ஏதென்கில்; கேள்வர். ஒரு வித்வத்ஸதஸ்ஸில்
பிரசண்டபண்டிதரோருவர்டே சுகிருர். அவர்பக்கத்தில் அல்பச்ருதரான பண்டிதம்
மந்யரோருவர் இருக்கிறார். ‘நமக்கு ஒன்றும் தெரியாது: நாம் யதாஜாதர்

கள்' என்று தங்களுடைய ஜ்ஞானவலேச சூந்யதையை உள்ளபடி உணர்ந்தவர்களும் அங்குள்ளார்கள். ஆக, ஸர்வஜ்ஞரென்னும்படியான யதார்த்தபண்டித ரொருவர், அல்பஜ்ஞான பண்டிதம்மந்யனொருவன். ஒன்றுமறியாத யதாஜாத நொருவன்—என்று இம்மூவரை மனத்தில் கொள்ளுங்கள். ஸர்வஜ்ஞவித்வான் பேசும்போது பண்டிதம்மந்யனான அல்பஜ்ஞன் வாய்முடியிருக்கமாட்டாமல், தன்னையும் தத்துல்ய பண்டிதனென்று பிறர் நினைக்கவேணுமென்னுமாய்சையினாலும். வாளாவிருந்தால் தன்னை அஜ்ஞனாக நினைத்துவிடுவார்களென்னுமத்தாலும் இடையிடையே தான் குசோத்யங்கள்பண்ணி உடனுக்குடனே பங்கப்படுகிறான். யதாஜாதர்களாயிருக்கிற மற்றையோர்கள் உள்ளபடி தங்களை அறிவிலிகளாகவே நினைத்திருப்பதனால் வாய்முடியேயிருந்து பங்கப்படாதிருக்கின்றனர். பண்டிதம்மந்யன் பங்கப்படுவதற்கு ஹேது ஸ்வல்பஜ்ஞானமுடைமை. யதாஜாதன் பங்கப்படாமைக்கு ஹேது ஜ்ஞானத்தின் அத்யந்தாபாவம். இதேபோல தேவப் பெருமானுடைய மிகவுயர்ந்த தேஜஸ்ஸின் முன்னே ஸூர்யன் பங்கப்படுகிறான்: அமாவாஸ்யை பங்கமேதும் அடையாமலிருக்கின்றது. ஸூர்யன் பங்கமடைவதற்கு என்ன காரணம்? தன்னிடத்தில் ஸ்வல்ப தேஜஸ்ஸுடையையே காரணம். அமாவாஸ்யை பங்கமடையாதிருப்பதற்கு எது காரணம்? தேஜஸ்ஸின் அத்யந்தாபாவமே காரணம். ஆகவே அல்பதேஜஸ்கனான ஸூர்யனிற்காட்டிலும் தேஜஸ்ஸின் வலேசமுமற்ற அமாவாஸ்யையே கொண்டாடப்படுவதாகின்றது என்றதாயிற்று. ச்லாக்க்யேத என்கிற க்ரியைக்கு இப்பொருள் தவிர மற்று எந்தப்பொருளிலும் பொருத்தம் காண இடமில்லை. தேவப்பெருமானுடைய தேஜஸ்ஸின் உயர்த்தியைப் பூர்வார்த்தத்தில் இரண்டு விசேஷணங்கள் நிலைநாட்டுவதால் நான்காவது பாதத்தில் கூறிய விஷயத்திற்கு அவை உபபாதகங்களாயின. அப்பயதீக்ஷிதர் தாம் செய்த வரதராஜஸ்தவத்தில் 'பாநுர் நிசாஸு பவதங்க்ரிஸரேராஜசே' பாலோபாத்ஜ இத்யாதி ச்லோகமிட்டிருப்பது இந்த ரஸ்யமான தாத்தர்யத்தை உட்கொண்டேயாம். ... *

36. நியாஸநிலகத்தில் (ச்லோ. 21ல்) பாடபரிஷ்காரம்.

அந்தோநந்தக்ரஹணவசகோ யாதி ரங்கேச! யத்வத் பங்குர் நௌகா குஹர நிஹிதோ நீயதே நானிகேந, புங்க்தே போகாந் அவிதிதந்ருபஸ் ஸேவகஸ்ய அர்ப்பகாதி: த்வத்ஸம்ப்ராப்தௌ ப்ரபவதி ததா தேசிகேந்த்ரோ தயாலு:. என்றிருந்தபாடம் 'தேசிகேர மே தயாலு' என்று மாறுபட்டுள்ளது. உண்மைப் பாடத்தின் உபபத்தியை விவரிக்கக் கேளையின். இந்த ச்லோகத்திற்கு அடுத்த தான *உக்த்யா தந்ஞஜயஸிபீஷண* இத்யாதி ச்லோகத்தில் 'லக்ஷ்மணமுநே:' என்று எம்பெருமானுடைய நிர்தேசம் ஸ்பஷ்டமாகவுள்ளது. அதற்குமுந்தின இந்த ச்லோகத்திலும் 'தயாலு: தேசிகேந்த்ர:' என்று அந்த எம்பெருமானாரே நிர்தேசிக்கப்படுகிறார். அடுத்த ச்லோகமானது இந்த ச்லோகத்திற்கு உபபாதகமென்பது முன்னம் குறிக்கொள்ளத்தக்கது. நாமெல்லாரும் பகவத் ப்ராப்தி பெறுவதற்கு எம்பெருமானாரே கடவர் என்கிற அர்த்தமே இவ்விரண்டு ச்லோகங்களுக்கும் உயிரான விஷயம். ஸ்ரீரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் அதிகாரி விபாகாதிகாரத்

தில் *அந்தோநந்தக்ரஹணவசக* என்கிற ச்லோகத்தைப் பூர்த்தியாக வெழுதி "என்று ந்யாஸதிலகத்திலே சொன்னோம்," என்றருளிச் செய்கிறார். அங்கு முன்னும் பின்னுமுள்ள வாக்யங்கள் நல்ல தெளிவு பிறப்பிப்பன. முந்தின வாக்யமாவது—"ஒரு மலையில் நின்று ஒரு மலையிலே தாவும் ஸிம்ஹசரீரத்தில் ஜந்துக்களைப்போலே பாஷ்யகாரர் ஸம்ஸார லங்ஸனம்பண்ண அவரோடெண்டான குடல்துவக்காலே நாம் உத்தீர்ணராவுதோமென்று முதலியாண்டானருவிச்செய்த பாசுரம்" என்பதாம். பிந்தின வாக்யமாவது—"ஏதேனுமொரு ப்ரகார மாகவுமாம்: ஆரேனுமொருவர் அநுஷ்டிக்கவுமாம்; ப்ரபத்திக்கல்லது ஸர்வேச்வரன் பரமபுருஷார்த்தங்கொடுக்க இரங்கா னென்றதாயிற்று" என்பதாம்.

ப்ரக்ருதமான *அந்தோநந்தக்ரஹண* என்கிற ச்லோகத்தில் முன்று பாதங்களில் மூன்று த்ருஷ்டாந்தங்கள் இடப்பட்டன. குருடனுக்குக் கண் தெரிந்தவன் வேணுமென்கிற ப்ரதமத்ருஷ்டாந்தத்தினால் தேசிகேந்த்ரருடைய ஜ்ஞானபூர்த்தி சொல்லிற்று. நொண்டிக்கு நாலிகனுடைய உதவிவேணுமென்கிற த்விதீயத்ருஷ்டாந்தத்தினால் ஆசாரபூர்த்தி சொல்லிற்று. இனி த்ருதீயத்ருஷ்டாந்தத்தினால் என்ன சொல்லப்படுகிறதென்று நோக்கவேணும். ஒரு மஹாப்ரபுவினிடத்தில் ஸேவை செய்த அமாத்யனுடைய ஸஞ்சித த்ரவ்ய ராசியினால் அவனுடைய புத்ரபௌத்ர நப்த்ரு பரம்பரைகள் நெடுங்காலம் வாழ்ந்து வருவதுபோல—என்கிறஇந்த த்ருஷ்டாந்தம் எதற்காக இடப்பட்டது? ப்ரபுவின் ஸ்தானத்திலே ஸ்ரீரங்கநாதனும், அமாத்யனுடைய பதவியில் எம் பெருமானாரும். அபத்ய பரம்பராஸ்தானத்தில் அஸ்மதாதிசனும் கொள்ளப்பட்டா லொழிய இந்த த்ருஷ்டாந்தம் பொருந்தாதன்றோ. ரங்கப்ரபுவினிடத்தில் பகவத்ராமாநுஜரென்னும்ஸசிவர் ஸேவைசெய்து என்ன ஸம்பாதித்து ச்சேமித்து வைத்தார்? என்று கேட்பார்க்கு விடை யிறுப்பதன்றோ அடுத்தச்லோகம் அதில் "லக்ஷ்மணமுநே: பவதா விதீர்ணம் வரம்" என்பது உயிரானது. முதலியாண்டான் பாசுரமாக முன்னேயெடுத்துக் காட்டினதில் எம்பெரு மானாரோடு ஸாக்ஷாத் ஸம்பந்த மின்றிக்கே அத்யந்த வ்யவஹித ஸம்பந்த முடையாரும் உத்தீர்ணராக முடியுமோ? என்கிற சங்கடகதோன்ற அதற்குப் பரிஹாரமாகவன்றோ *புங்க்தே போகாந் அவிதிதந்ருபஸ் ஸேவகஸ்ய அர்ப்பகாதி:* என்கிற த்ருஷ்டாந்தமிட்டருளிற்று. இதில் (அவிதிதந்ருப:) என்கிற விசேஷணம் எதற்காக இடவேணும்? அஜஹல்லக்ஷணையினாலே (அவிதிநஸேவக;) என்று மன்றோ இங்குக்கொள்ளப்படவேண்டும். ராஜஸேவை செய்த அமாத்யனுடைய ஸந்ததியார் உதாரண ராஜாவையும் பார்த்திருக்க வேண்டியதில்லை. ஸேவகனான அமாத்யனையும் பார்த்திருக்கவேண்டியதில்லை. சேமித்துவைத்த பொருளினாலே அவிச்சிந்தபரம்பரையாய் ஜீவனம் நடை பெறுகிறது அப்படியே எம்பெருமானார்கொண்ட வரத்தினாலே அவருடைய ஸம்பந்த ஸம்பந்த ஸம்பந்திகளுக்கும் உஜ்ஜீவனம் இடையருது நடந்து வருகிறது—என்பதே இங்கு ஆசிரியர்க்கு விவக்ஷிதமாதலால் (தேசிகேந்த்ரோ தயாலு:) என்கிற ப்ராசீத பாடமே பரிக்ராஹ்யம். உடையவர் தனியனில் *தயைகணிந்தோ:* என்றதை நோக்கி (தயாலு:) என்றது.

37 திருவாய்மொழியில்¹ வம்பவிற்கோதைபொருட்டா² என்ற பாசுரத்திற்கு
தாற்பர்யாத்துவலியில் 'கோதார்த்தோக்ஷாவமர்தே' என்றவிடத்துப் பாடபரிஷ்காரம்.

தென்மொழியில் பொதுப்பெயர், சிறப்புப்பெயர் என வழங்கும் ரீதியை
ஸாமாந்ய நாமதேயம் விசேஷ நாமதேயம் என வடமொழியாளர் வழங்குவர்.
மாதர், மங்கை, மடந்தை, மின்னேரிடையாள், காவியங்கண்ணி என்றிப்பிப்ப
பட்டசொற்கள் தென்மொழியில் பொதுப்பெயர்கள். சீதை, நப்பின்னை, தேவகி
என்றிப்பிப்பப்பட்ட சொற்கள் சிறப்புப்பெயர்கள். லலநா, வநிதா, ஸுப்ரு:
என்றிப்பிப்பப்பட்ட சொற்கள் வடமொழியில் ஸாமாந்ய நாமதேயங்கள், ஸீதா,
அஹல்யா, ருக்மிணி என்றிப்பிப்பப்பட்ட சொற்கள் விசேஷ நாமங்கள். இத்
தகைய விசேஷ நாமதேயங்களையிட்டு வரலாறுகள் சொல்ல வேண்டுமிடத்து,
தமிழர்கள் மட்டும் ஸாமாந்ய நாமதேயங்களை [அதாவது பொதுப்பெயர்களை]
யிட்டும் சொல்லுவதுண்டு. இராமன் சீதையுடன் புறப்பட்டானென்று சொல்ல
வேண்டுமிடத்து 'இராமன் மின்னேரிடையானுடன் புறப்பட்டான்' 'மன்னவன்
கருங்குழலியுடன் புறப்பட்டான்' என்றிப்பிப்பிச் சொல்லுவதுண்டு. இங்கு
'மின்னேரிடையாள்' 'கருங்குழலி' என்ற சொற்களானவை பொதுவாக ஸ்திரீ
களுக்கு வாசகங்களேயொழிய, சீதைக்குச் சிறப்புப் பெயர்களல்ல. வைதேகி,
வைதிலி, சானகி என்றிப்பிப்பப்பட்ட சொற்களே சீதைக்குச் சிறப்புப்பெயர்க
ளாகும். வட நூலார் இத்தகைய சிறப்புப்பெயர்ச் சொற்களையிட்டே
கவிப்பற்றுவர்கள். கதை சொல்லிக்கொண்டு போமிடங்களில் விசாரமில்லை.

ஆழ்வார்களின் திவ்வியப் பிரபந்தங்களில் சிறப்புப்பெயர்களையிட்டுக் கூறு
வது சிறப்பான்மையாகவும், பொதுப் பெயர்களையிட்டுக்கூறுவதே பெரும்பான்மை
யாகவும் காணப்படும். இவ்விஷயத்திற்கு உதாரணங்காட்ட வேண்டுமெயானால்
ஆயிரக்கணக்கான பாசுரங்கள் கிடைக்கும். விஷயம் நெஞ்சில் பதிவதற்காகச் சில
உதாரணங்களே எடுத்துக் காட்டுவோம். "மானேய்நோக்கி மடவாளை மார்வில்
கொண்டாய் மாதவா" (திருவாய்மொழி) "நெய்வாய வேல்நெடுங்கண் நேரிழையு
மிளங் கோவும் பின்பு போக, எவ்வாறு நடந்தனை யெய்மிராமாஓ!" (பெருமாள்
திருமொழி) வில்லேர்நுதல் வேல்நெடுங்கண்ணியும் நீயும் சுலலார்சடுங்கானந்
திரிந்த' (பெரியதிருமொழி) இப்பாசுரங்களைக் காணலாம். (1) மானேய் நோக்கி
மடவாளென்பது ஸ்திரீஸாமான்யத்துக்குப் பொதுவாசகமே யல்லது ஒரு வ்யக்தி
விசேஷத்திற்கு வாசகமன்று; ஆயினும் நம்மாழ்வார் ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியாகிற
வ்யக்திவிசேஷத்தை விவக்ஷித்து 'மானேய்நோக்கி மடவாள்' என்றார். (2) நெய்
வாய வேல் நெடுங்கண்ணேரிழை' என்பதும் ஸ்திரீகளுக்குப் பொதுவாசகமே
யல்லது ஒரு வ்யக்தி விசேஷத்திற்கு வாசகமன்று. ஆயினும் குலசேகரராவார்
ஸீதாபிராட்டியாகிற வ்யக்தி விசேஷத்தை விவக்ஷித்து, "நெய்வாய வேல்நெடுங்
கண்ணேரிழை" யென்றார். (3) வில்லேர்நுதல் வேல்நெடுங்கண்ணி யென்பதும்
ஸ்திரீகளுக்குப் பொதுவாசகமே யல்லது ஒரு வ்யக்தி விசேஷத்திற்கு வாசகமன்று.
ஆயினும் திருமங்கையாழ்வார் ஸீதாபிராட்டியாகிய வ்யக்திவிசேஷத்தையே விவ
க்ஷித்து "வில்லேர்நுதல்வேல்நெடுங்கண்ணி யென்றார். கண்ணபிரானுடைய
பரித்திரங்களில் பூதனாயின் முலையுண்டகதை யொன்றுண்டு. இதனையருளிச்

செய்யுமாழ்வார்கள் பூதனையின் பெயரையிடே சொல்வதுமுண்டு. அது சில் விடங்களில். பலவிடங்களில் பொதுப்பெயரே காணப்படும். பெரிய திருமொழியில் 'கண்ணோரவெங்குருதி வந்தழிய வெந்தழல்போல் கூந்தலாளை, மண்சேர முலையுண்ட மாமதலாய் (7-4-1) என்கிறார் திருமங்கையாழ்வார். இவ்விடத்தில் 'வெந்தழல்போல் கூந்தலாள்' என்றது பூதனையை நோக்கியேயாம்; 'முலையுண்ட' என்று அடுத்து வரும் சொல் தொடரினால் இப்பொருள் தெரிந்துகொள்ளக் கூடுமே யல்லது இயற்கையாய் இச்சொல் பூதனையை யுணர்ந்தமட்டாது. திருவல்லிக் கேணிப்பத்கத்திலுள்ள 'அந்தகன் சிறுவன்' என்கிற ஆரூர்பாட்டில் முதலடியிலும் மூன்றாமடியிலும் த்ரௌபதியைப்பற்றிக் கூறுகின்றாராழ்வார். முதலடியில் 'அணியிழை' என்கிற சொல்லேயுள்ளது. மூன்றாமடியில் 'சந்தமல் குழலாள்' என்ற சொல்லேயுள்ளது. இவை ஸ்தோத்ரங்களுக்குப் பொதுப்பெயர்களே யல்லது ஒரு வ்யக்தி விசேஷத்திற்குச் சிறப்புப்பெயரன்று. ஆயினும் ஆழ்வார் இப்பொதுப் பெயர்களையிட்டே இங்கு த்ரௌபதியைக் குறிப்பிடுகிறார். கண்ணபிரான் ஸத்ய பாமைப்பிராட்டி க்காகப் பாரிஜாதாபஹாணம் செய்தருளின வாற்றைத் திருமங்கையாழ்வாரருளிச் செய்யுமிடங்களில் பாரீர்: "மட்டவிழுங் குழலிக்கா வாணோர் காவின் மரங்கொணர்ந்தான்" என்றும் "மட்டேறு கற்பகத்தை மாதர்க்காய் வண்துவரை நடடான்" என்றுமருளிச் செய்கிறார். இவ்விடங்களில் 'மட்டவிழுங் குழலி' என்பதும் மாதர் என்பதும் பொதுப்பெயர்களேயன்றிச் சிறப்புப் பெயர்களல்ல. இராமபிரான் குஹப்பெருமானோடு சீரணிந்ததோழமை கொண்டபோது பிராட்டியைக்காட்டி இவள் உன்தேயுமியென்று கூறியதைக் கூறுகின்ற திருமங்கையாழ்வார் "மாழைமான மடநோக்கியுன் தோழி" என்றார். இங்கு 'மாழைமான மடநோக்கி' யென்றது பொதுப்பெயரேயன்றி ஸீதைக்குச் சிறப்புப்பெயரன்று. திருவாய்மொழியில் ஆபர்கொழுந்தாய் அவரால் புடையுண்ணும் மாயப்பிரானை என்ற பாசுரத்தில் கண்ணபிரான் விஷயத்தில் பிரயோகிக்கப்பட்ட 'ஆயர் கொழுந்து' என்னுஞ்சொல்லை அவ்வாழ்வார் தாமே 'கூந்தல் மலர் மங்கைக்கும் மண்மடந்தைக்கும் குலவாயர் கொழுந்துக்கும் கேள்வன்றன்கை' என்ற பாசுரத்தில் நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கு வாசகமாகப் பிரயோகித்தருளினார். இங்ஙனமெடுத்துக் காட்டப்புகின் விரிவு பெரிதுடைத்தாம். இப்படிப்பட்ட பிரயோகம் அருளிச் செயல்களில் மட்டுமேயல்ல: கம்பராமாயணம், அஷ்டப்பிரபந்தம் முதலிய தமிழ் நூற்க ளெல்லாவற்றிலும் யதேஷ்டமாகக் கிடைக்கும். இந்த ஸரணியானது தமிழ் நூல்களுக்கே அஸாதாரண மெனலாம். "அர்த்தாத் ப்ரகரணல்லிங்காத் ஒளசித்யாத் அர்த்தநிர்ணய:" என்று வடநூலார் காட்டிய வழியைக்கொண்டே பொருள் காண்கிறோம்.

இனி ப்ரக்ருத விஷயத்தைக் கொள்வோம். கண்ணபிரான் திருவாய்ப் பாடியில் வளர்ந்தருளுங்காலத்து ஏழெருதுகளை வலியடக்கி, கும்பர் மகளான நப்பின்னையை மணம் புணர்ந்ததாக ஒரு சரித்திரமுண்டு. இதை ஆழ்வார்கள் அடிக்கடி பேசியநுபவிப்பார்கள். அந்த நப்பின்னையையே பின்னையென்றும் வழங்கு வர் [பின்னைமணாளனை, பின்னைதோள் மணந்த பேராயா!] அவளுக்கு வடமொழித் திருநாமம் நீளா என்பதாம். அது கூரத்தாழ்வானும் பட்டராலும் வெளியிடப் பட்டுள்ளது ஸுந்தர பாஹுஸ்தவத்தில் "நீளா குலேகைத்ருசீ" என்றது கூரத்

தாழ்வான் திருவாக்கு: “நீளாதுங்கஸ்தநகிரிதடிஸுப்தம்” இத்யாதியான திருப் பாவைத்தனியன் பட்டர் திருவாக்கு. அப்பயதீக்ஷிதரால குவலயாநந்தத்தில் உதாஹரிககப்பட்டுள்ள “பத்மே த்வந்நயநே ஸ்மராமி” என்றவொருச்லோகத்தி லும் நீளா என்கிற இத்திருநாமம் காட்டப்பட்டுள்ளது. ஆகவே, எருதேழடர்த்து மணந்துகொள்ளப்பட்ட மனைவிக்கு நப்பின்னையென்பது தென்மொழித் திருநாம மென்றும், நீளா என்பது வடமொழித் திருநாமமென்றும் தேறி நின்றது. ஆழ்வார் கள் எருதேழடர்த்த கதையைக் கூறுமிடங்களில் பெருட்பாலும் நப்பின்னையை வெளிப்படையாகக் கூறுது பொதுப் பெயர்களாலேயே கூறியுள்ளார்கள். “காம் பண்தோள்பின்னைக்கா ஏறுடனேழ் செற்றதுவும்” “பின்னைபொருட்டு ஆன்வென்ற னூர்” என்றிங்ஙனேயுள்ள பாசுரங்கள் மிகச் சிலவே; “மின்னினன்ன நுண்மருங் குல் வேயேய்தடந்தோள் மெல்லியற்கா, மன்னுச்சினத்த மழவிடைகள் ஏழன்றடர்த்த மாலதிடம்” “கொடியேரிடையாள் பொருட்டாக, வன்தாள் விடை யேழன்றடர்த்த” “பந்தணைந்த மெல்விரலாள் பாவை தன் காரணத்தால் வெந் திறலேறேழும் வென்ற வேந்தன்” என்றிங்ஙனேயுள்ள பாசுரங்கள் மிகப்பல. மேலேயெடுத்துக் காட்டியுள்ள பாசுரங்களில் நப்பின்னையினுடைய சிறப்புப்பெயர் இல்லை, மாதர் பொதுப்பெயரேயுள்ளது. ஆனாலும் எருதேழடர்த்தவாற்றைச் சொல்லியிருக்கையாகிற ஸம்பிவ்யாஹார பலத்தினால் நப்பின்னையென்கிற சிறப்புப் பொருள் கிடைத்தே தீருகின்றது. திருமங்கையாழ்வார் திருவெழு கூற்றிருக்கை யில் “அறுபதமுரலுங் கூந்தல் காரணம், ஏழ்விடையடங்கச் செற்றனை” என்றருளி யுள்ளார். இங்கு ‘ஏழ்விடையடங்கச் செற்றனை’ என்பதற்கு—ஏழெருதுகளைக் கொன்றயென்று பொருள்; அதற்குமுன்னேயுள்ள, அறுபதமுரலுங் கூந்தல் காரணம்’ என்பதற்கு என்ன பொருளென்று விமர்சிக்கவேணும். அறுபதமென்று வண்டுகுப் பெயர். வண்டுகள் ரீங்காரம் செய்யப்பெற்ற கூந்தல் என்றதாயிற்று. இச்சொல்தொடர் அன்மொழித்தொகை [பஹுவரீஹி ஸமாஸம்] பெற்றது ஆதலால், வண்டுகள் முரலப்பெற்ற கூந்தலையுடையவள் என்று பொருள்பட்டு நிற்கும் எனவே, இது மாதர்க்குப் பொதுப் பெயராக நின்றது. பிரகரணம் நோக்கி ‘நப்பின்னைப் பிராட்டிக்காக’ என்று பொருள் கொள்ளக் குறையில்லை. இதை வடசொல்லால் மொழிபெயர்க்க வேணுமானால் வசநவ்யக்தி எப்படியிருக்க வேணுமென்பதை வித்வான்கள் அறிவார்கள். நீலா நிமித்தம் என்றோ, ஷட்பதஜங்கருத சிகுரசாலநீநிமித்தம் என்றோ மொழிபெயர்க்க வேணுமேயல்லது வேறுவிதமாக மொழிபெயர்க்கலாகாதென்பது கல்வெட்டு. இப்படிதிருமங்கையாழ் வாருடைய திருவாக்கில் ‘அறுபதமுரலுங் கூந்தல் காரணம்’ என்று அவதரித்திருப் பதுபோல நம்மாழ்வாருடைய திருவாக்கிலும் “வம்பவிழ் கோதை பொருட்டா மால் விடையேழு மடர்த்த” என்கிற பாசுரம் அவதரித்துள்ளது. சொல் வடிவத் தில் வாசியுள்ளதேயன்றிக் கருத்தில் சிறிதும் வாசியில்லை. நப்பின்னைக்காக எருதேழடர்த்த வாற்றையே இவ்வாழ்வாருமருளிச் செய்கிறார். நப்பின்னையை ‘அறுபதமுரலும் கூந்தல்’ என்ற சொல்தொடரால் திருமங்கையாழ்வார் குறித்தனர். அப்பிராட்டியையே நம்மாழ்வார் ‘வம்பவிழ் கோதை’ என்ற சொல்தொடரால் குறிக்கின்றனர். அங்கு எப்படி அன்மொழித் தொகையோ இங்கும் அப்படியே அன்மொழித்தொகை தான் [பஹுவரீஹி ஸமாஸமே] இதை ஒருபோதும் மறக்க.

லாகாது. நறுமணம் புறப்படுகின்ற பூமாலையை யுடையவள் என்பது சப்தார்த்தம். கோதையென்கிற தமிழ்ச்சொல்லுக்குப் பூமாலையென்பதும், கூந்தலென்பதும் பொருள். பூமாலை யென்கிற பொருளிலேயே பெரும்பான்மையான பிரயோகம் காண்கிறது. “வம்பவிழ் கோதைபொருட்டா” என்பதற்குப் பொருள் பரிமளப்ரசுரமான பூமாலையை யணிந்துள்ளவளுக்காக—என்றதாயிற்று. அவள் யாவளென்னில் நப்பின்னைப் பிராட்டியென்பது அர்த்தாத்ஸித்தம். திருவாய்ப்பாடியில் விடையேழடர்த்தது நப்பின்னைக்காகவேயன்றே.

இனி, “வம்பவிழ்கோதை பொருட்டா” என்பதை வடமொழியில் மொழிபெயர்க்க வேணுமானால் எங்ஙனையாகவேணுமென்பதை விவேகிகள் விமர்சிப்பது. கருத்து வகையில் நீளார்த்தம் என்றும், சொல் வடிவத்தின்மேல் “ஸூரபிமாயாலங் க்ருதல்லநார்த்தம்” என்றும் மொழிபெயர்க்கலாமே யல்லது வேறுவிதமாக மொழி பெயர்க்கத் தகுதியில்லை. தேசிகன் கோதார்த்தமென்று மொழிபெயர்த்திருப்பதாக த்ரமிடோப நிஷத் தாத்பர்ய ரத்நாவளியில் பாடம் காண்கிறது. மூலத்தில் “கோதைபொருட்டா” என்றிருப்பதால் அதற்கு நேராக இங்ஙனே மொழி பெயர்த்ததில் என்ன பிசகு? என்று சிலர் கேட்கக்கூடும். அவர்கள் என்ன ஆலோசிக்க வேண்டுமென்றால், மூலத்தில் “நங்கை பொருட்டா” “மங்கை பொருட்டா” என்றிருந்தால் அதை நங்கார்த்தம் மங்கார்த்தம் என்று மொழி பெயர்த்துவிடலாமா என்று ஆலோசிக்கவேண்டும்; இங்கு மூலத்திலுள்ள கோதையென்கிற தமிழ்ச்சொல்லுக்கு என்ன அர்த்தம்? கோதா என்கிற வட சொல்லுக்கு என்ன அர்த்தம்? என்று நன்கு விமர்சித்தால் கோதை பொருட்டா வென்கிற மூலத்திற்கும் (கோதார்த்த) என்கிற மொழிபெயர்ப்புக்கும் ஸமந்வய லேசமுமில்லை யென்று எளிதிலுணர்வர்.

கோதா என்கிற வடசொல்லுக்கு மூலமர்ன கோதையென்கிற தமிழ்ச் சொல் ஒன்று உண்டு; திருப்பாவையின் முப்பதாவது பாட்டிலும் நாச்சியார் திருமொழியின் ஒவ்வொரு பதிதத்தின் இறுதிப் பாசுரங்களிலும் ஆண்டா ளுக்குத் திருநாமமாகக் கோதையென்கிற சொல் காணப்படுவதுண்டே, அதற்கும் கோதை என்கிற வட சொல்லுக்கும் நல்ல பொருத்தமுண்டு: அதை அபலபிக்ககில்லோம். அந்த மருமத்தைத் தனியே சில நூல்களில் விவரித்திருக்கி றேன்: கண்டு கொள்க. மஹா ஜ்ஞாதாவான தேசிகன் “கோதை பொருட்டா” வென்கிற இவ்விடத்திற்கு கோதார்த்த என்று ச்லோகமிட்டது பற்றி ஆராய வேணும். இந்த த்ரமிடோப நிஷத்தாத்பர்ய ரத்நாவளிக்கு அடியேன் தமிழரை பெழுதிப் பலவாண்டுகட்கு முன்பே அச்சிட்டு வெளியிட்டிருக்கிறேன்; எடுத்துப் பார்க்க. தேசிகனுடைய ஞானத்திற்குக் குறைகூற வொண்ணாது; இங்குப் பாடப் பிறழ்வு நேர்ந்திருப்பதாகக் கொள்வது தவிர வேறு புகலில்லை. திருநாட்டிலிருந்து சிலவித்வான்கள் திரும்பி வந்தாலும் கோதார்த்த மென்பதை ஸமர்த்திக்க ஒரு படியாலும் முடியாதென்பது திண்ணம். “சேவடி மேலணி செம்பொற்றுழா யென்றே கூவுமால் கோள்வினையாட்டியேன் கோதையே” என்றும், “கோலந்திகழ்

கோதையென் கூந்தலுக்கே* என்றுமுள்ள திருவாய்மொழிப் பாசுரங்களைக் கொண்டு, தமிழறிவற்ற சிலர், நம்மாழ்வார்க்கும் கோதை யென்கிற திருநாம முண்டு காணும் என்று சொல்வதுண்டு: அதுபோல நப்பின்னைக்குப் கோதை யென்றும், கோதா என்றும் திருநாம முண்டென்று சில பாமரர்களின் செவியிலே ஏகாந்தமாகப் பேசிக்கொண்டு போதுபோக்கலாமத்தனையன்றி இனி வேறொன்றும் செய்யலாகாது. யாதவாப்யுதயத்தில் நீரா என்றே ஸ்வாமிஸாதித்தது. ...

யாதவாப்யுதயத்தினுட் புகுந்து சில கவைப் பொருள்கள் கூறுவன கேள்.

யாதவாப்யுதய மஹாகாவ்யத்தின் முதல்ஸர்க்கத்தின் முடிவு சுலோகம்:—

“ஆச்வாஸ்ய வாகம்ருதவ்ருஷ்டிரா துதேயாந்
தைதேயபாரநமிதாம் தரணீஞ்ச தேவீம்,
ஆவிர்ப்புபூஷுரநகோ வஸுதேவபத்ந்யாம்
பத்மாபதி: ப்ரணிததே ஸமயம் தயாயா:.”

என்பதாம். தேவர்களின் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி எம்பெருமான் தேவகிப் பிராட்டியாரிடம் திருவவதாரம் செய்து தனது திருவருளைப் பிரகாசிப்பிக்கத் திருவுள்ளம் பற்றினபடியைச் சொல்லுவது இந்த சுலோகம். இதில் உத்தரார்த்தத் திக் (ஆவிர்ப்புபூஷு:) என்றவுடனே (அநக:) என்றொரு விசேஷணமுள்ளது. தோஷமற்றவன் என்பது இதன் பொருள். அகில ஹேயப்ரத்யநீகனென்றபடி. எம்பெருமானுக்கு தோஷமில்லாமையை அந்தந்த பிரகரணங்களுக்குத்தக்கபடி உபபாதிக்க வேண்டும். ப்ரக்ருதத்தில், ஆவிர்ப்புபூஷு:—அவதரிக்கத் திருவுள்ளம் பற்றினான் என்று சொல்லி, உடனே அநக:—அவத்யமில்லாதவன் என்றமையால், அம்மதாதிகளின் பிறப்புக்கு நல்வினை தீவினைகளாகிற கருமங் காரணமாகிறுப் போலே பகவானுடைய அவதாரத்திற்கும் கருமம் காரணமாகிறதோலென்று சங்கிக்க நேருமன்றோ. அவ்விதமான பிறப்பாகில் அது அவத்யபேயாகுமன்றோ. பகவான் கருமம் காரணமாக வன்றிக்கே கேவலம் கருணையே காரணமாக அவதரிக்கின்றனாகையாலே அத்தகைய அவத்யத்திற்கு அவகாசமில்லையென்பது இங்கு விவக்ஷிதம்.

அலங்கார சாஸ்த்ரத்தில் பரிகரமென்று ஓர் அலங்காரம் சொல்லிற்று. *அலங்கார: பரிகர: ஸாபிப்ராயே விசேஷணே* என்று அதன் லக்ஷணமும் சொல் லிற்று. ஒருகருத்தோடு விசேஷணம் ட்டால் அங்கு பரிகராலங்கார மென்றபடி. இவ்வலங்காரமே ஆசிரியரால் இங்கு உத்தேசிக்கப்பட்டது. அதை ஆசிரியர் தாமே நான்காவது பாதத்தினால் [*பத்மாபதி: ப்ரணிததே ஸமயம் தயாயா:] என்பத னால்] விளக்கியருளினார். ஆக அநக: என்பதற்கு — கர்மவச்யனாகிப் பிறவாதவ னாகையாலே கர்மவச்யத்வமாகிற தோஷமில்லாதவன் என்பதே இங்கு ஆசிரியர் திருவுள்ளம் பற்றின பொருளாகும்.

வியாக்கியான கர்த்தாவான அப்பயதீக்ஷிதர் இங்கு “அநக:—நிரவத்ய; தத்தத் கர்மாநுரோதிதயா வைஷம்யநைர்க்ருண்ய தோஷரஹித:—” என்றெழுதி யுள்ளார். அவரவர்கள் செய்யும் புண்யபாபரூப கருமங்களையொட்டிப் பலன் கொடுப்பவனாகையாலே வைஷம்யநைர்க்ருண்யமாகிற தோஷமில்லாதவன்—

என்பது இந்த வாக்கியத்தின் பொருள். பகவான் உலகங்களைப் படைக்குங் காலத்திலே இப்படிப்பட்ட தோஷசங்கையும் தத்பரிஹாரமும் சாரீரகமீமாம் ஸையில் “வைஷம்யநைர்க்ருண்யே ந, ஸாபேக்ஷத்வாத்” என்கிற ஸுத்திரத்திலேறி யுள்ளது. பட்டரும் பூரீரங்கராஜஸ்தவ—உத்தரஸ்தகத்தில்—*நிம்நோந்நதஞ்ச கருணஞ்ச ஜகத் விசித்ரம் கர்ம வ்யபேக்ஷய ஸ்ருஜதஸ் தவ ரங்கசேஷிந்! வைஷம்ய நிர்க்ருணதயோர் ந கலு ப்ரஸக்தி: தத் ப்ரஹ்மஸுத்திரஸிவா: ச்ருதயோ க்ருணந்தி,* என்கிறச்சுலோகத்தினால் இதனை விசதீகரித்தருளினார். அங்கு அதற்கு முன் சுலோகத்தில் (*அரிதவிசேஷிதாந் ப்ரஸயஸீமநி ஸம்ஸரத:*) இத்யாதியில்) ஸ்ருஷ்டிப்ரஸ்தாவ முள்ளபடியினால் அடுத்தசுலோகம் அங்ஙனே அமையவேண்டிய தாயிற்று. இங்கு ஸ்ருஷ்டிப்ரஸ்தாவமில்லை, அவதாரப்ரஸ்தாவமேயுள்ளது. இதற்குச் சேர ‘கர்மவச்யத்வமாகிற தோஷமற்றவை’ என்னும் பொருளே பொருந்தும். மற்றும்பின்புடையிலே வேறுவகையான பொருளும் பகரலாமே யல்லது வைஷம்யநைர்க்ருண்ய தோஷமற்றவன் என்னும் பொருள் ஸர்வாத்மநா இங்கு அப்ரஸக்தம்.

யாதவாப்யதயத்திலேயே நான்காவது ஸர்க்கத்தில் ஆரவது சுலோகம்:

*நந்தச் ச தீவ்ரேண பயேந ஸத்யஸ் ஸமேத்ய பச்யந் அநகம் குமாரம்,
தேநைவ தஸ்ய த்ரிஜகந்நியந்து: ப்ராயுக்ஷீத ரக்ஷாம் பரமார்த்தவேதி.*

என்பது. பூதனைவந்து முலை கொடுத்து மாண்டவுடனே நந்தகோபர் காப்பிட்ட படியைச் சொல்லுமிந்த சுலோகத்தில் நந்தகோபர்க்குப் பரமார்த்தவேதியென்கிற விசேஷணம் இடப்பட்டுள்ளது. இங்கு தீக்ஷிதர் வியாங்கியானம் செய்திருப்ப தாவது “பகவானேவ ஸர்வஸ்ய ரக்ஷக இதி பரமம் அர்த்தம் அவகச்சந் நந்த:” என்பதாக. ‘எம்பெருமானே ஸர்வரக்ஷகனென்கிற உண்மையையுணர்ந்தவரான நந்தகோபர்’ என்பது இதன் பொருள். இது ப்ரக்ருதத்திற்குச் சேர்ந்ததன்றாக யாலே விரஸமான பொருளென்ன வேண்டும். இங்குச் சுவைமிக்க பொருள் கேளீர். [பரமார்த்த வேதி] எம்பெருமான் தானே ஸர்வரக்ஷகனாயிருக்கச் செய் தேயும் தனக்குப் பிறர்செய்யும் ரக்ஷையினால்தான் ரக்ஷணமுண்டாகுமென்று நினைப்பவனென்கிற பரமார்த்தத்தை யுணர்ந்தவர் நந்தகோபர் என்றபடி. அவனுக்குப் பிறர் செய்யும் ரக்ஷைபாவது காப்பிடுதல், பல்லாண்டு பாடுதல், போற்றியென்னுதல் முதலியனவாம். விபவாவதாரங்களிலும் அர்ச்சாவதாரங் களிலும் அன்பர்கள் பல்லாண்டு பாடுவதனாலேயே [அதாவது மங்களாசாஸனம் செய்வதனாலேயே] தனக்கு ரக்ஷணமுண்டாவதாக நினைப்பவனென்பதில் எம் பெருமானார் தர்சனத்தவர்களுக்கு விவாதமோ ஸந்தேஹபோ இராது. விபவத்தில் *தத் தே பவது மங்களம்* *யாம் ஒஷதிமிவாயுஷ்மந்!* இத்யாதி மங்களா சாஸனத்தினாலேயே பகவானுக்கு அநிஷ்டநிவ்ருத்தியுண்டானதாக ஆசாரியர்கள் நிர்வஹிக்கக் காண்கிறோம். அர்ச்சையில் *திருப்பல்லாண்டு பாடுவது அவன்றன் திருவுள்ளத்தை யடியொற்றியேயன்றோ அமைந்தது. திருவாய்ப்பாடியில் வீதிகளிலே ஸ்வைரவிஹாரம் பண்ணித்திரிகிற கண்ணபிரானே நோக்கி யசோநை கூறுகின்றாள்—*காப்பாருமில்லை கடல்வண்ணாவுன்னைத் தனியேபோய் எங்குந்திரிதி* என்று. *காக்குமியல்வினன் கண்ணபெருமானென்று யசோதை அறிந்திருக்கக்

கூடும். ஆயினும் கடல் வண்ணா! என்னும்படியான வடிவழகக் கண்டவாறே அவனுடைய ரக்ஷைத்வத்தின் மறந்து ரக்ஷயனே இவனென்று ப்ரதிபத்திபண்ணியன்றோ 'காப்பாருமில்லை கடல் வண்ணாவண்ணை' என்றான். ஆக, இவனே ஸர்வ ரக்ஷகனென்று உணர்வது பரமார்த்தவுணர்வன்று; நந்தகோபர் அப்படி யுணர்ந்திருந்தாராகில் இவனுக்குத் தாம் ரக்ஷையிட்டிருக்கவேமாட்டார். நாம் ரக்ஷையிட்டாலன்றி இவன் அபாயமற்றிருக்க மாட்டானென்று உள்ளபடி உணர்ந்ததனாலேயே ரக்ஷையிட்டார். தீக்ஷிதர் இச்சுவைப் பொருளையுணருங் குடியிலே பிறந்திலராதலால் இப்பரமார்த்தம் அவர்க்கு ஸ்புரியாதது விடப்பன்றுகிடர். ... *

யாதவாயுதயத்திலேயே நான்காவது ஸர்க்கத்திலேயே பதிறுவது சுலோகம்;

‘விச்வாதி விச்வாதிகசக்திரேகோ நாமாநி ரூபாணி ச நிர்மிமாண: ,

நாமைகதேசக்ரஹணேபி மாதூர் பபூவ க்ருஷ்ணோ பஹுமாநபாத்ரம்’

என்பது. சிறுபிள்ளைகள் வார்த்தை சொல்லத் தொடங்கும்போது அவரவர்களின் பெயர்களைப் பூர்த்தியாகச் சொல்லமாட்டாமல் அரைகுறையாகச் சொல்வது இப்படி. ஸ்ரீக்ருஷ்ணகிசோரனும் உற்றருறவினர் தோழன்மார் முதலானோருடைய நாமங்களைக் கொச்சையாகச் சொல்லச் செய்தையும் தாய்க்கு உள்ளம் பூரித்து விட்டது—என்கிறது இதில். இங்கு இவ்வர்த்தம் அனைவர்க்கும் எளிதாகத் தெரியக் கூடியதேயாம். தீக்ஷிதர் இங்கு வியாக்கியானிப்பதாவது—“மாதூ: பிசாதாயா: நாமைகதேசக்ரஹணேபி = அஹோ மாதூர் நாம ச்ருஹ்ணாதீதி வாத்ஸல்யதாம் பந்தூநாம் ச்லாகாவிஷய: அபூத் இத்யர்த்த:.” இவ்விடத்திற்கு இதவா பொருள்? ‘மாதூர் பபூவ க்ருஷ்ணோ பஹுமாநபாத்ரம்’ என்றுள்ள மூலத்தை அந்தோ! ஒடித்திட்டாரே. உலகத்தில் சிறுபிள்ளைகள் செய்யும் நாமைகதேசக்ரஹணம் தாய் விஷயத்தில் மட்டுமன்றே. கண்ணபிரானும் தாய் விஷயத்தில் மட்டும் அது செய்ததாக ச்லோகத்தில் சொல்லியிருக்கவில்லையே. “மாதூ: பஹுமாநபாத்ரம் பபூவ” என்று நேரே அந்வயித்து விபாக்கியானிக்கப் பரப்தமாயிருக்க, அதைவிட்டு “மாதூ: நாமைகதேசக்ரஹணேபி” என்று அஸ்தாநே அந்வயங்காட்டி, சுலோகத்திலில்லாத ‘பந்தூநாம்’ என்னுமொரு பதத்தை அநாலச்யகமாகக் கொண்டு கூட்டி “வாத்ஸல்யதாம் பந்தூநாம் ச்லாகாவிஷயோபூத்” என்று முடித்திருப்பது விரஸமென்பதை விவேகிகள் உணர்வார்கள்.

யாதவாயுதயத்திலேயே அந்தஸர்க்கத்திலேயே முப்பத்து நான்காவது சுலோகம்:—

ஆநீதமக்ரே நிஜபந்தநார்த்தம் தாமாகிலம் ஸம்ஹிதமப்யபூர்ணம்.

விலோக்ய நிர்விண்ணதியோ ஜநந்யாஸ் ஸங்கோசசக்தயா ஸ பபூவ பத்ய:.

கண்ணபிரான் வெண்ணெய் களவுகாண்டது முதலான தீம்புகள் செய்வது கண்ட யசோதைப் பிராட்டி அவனை உரலிலே கட்டிவைக்கக் கருதியதை முந்தின ச்லோகத்திலே சொல்லி, இந்த சுலோகத்தில் அவன் கட்டுண்டபடியை வெகுசமத் காரமாகச் சொல்லுகிறார். தீக்ஷிதருடைய வியாக்கியானத்திற்கு நிலமல்லாத சுவைகளை இங்கு விவரிக்கிறேன். [அநிலம் தாம ஸம்ஹிதமபி அபூர்ணம்

விலோக்ய] கண்ணபிரான் வெண்ணைய் களவுகண்டானென்று யாவருங் கேட்டிருக்கிறீர்கள். ஆசிரியரும் இங்கு முந்தின சுலோகத்தில் 'முஹு: ப்ரவ்ருத்தம் நவநீத செளர்யே' என்று ஸாதித்துள்ளார். கண்ணனுக்கு வெண்ணைய் வேணு மானால் அதைத் திருடியுண்ணவேணுமோ? யாரைக் கேட்டாலும் கொள்ளை கொள்ளையாக அள்ளிக்கொடுக்கக் காத்திருக்கிறார்கள். கிடைக்காதவிடத்திலன்றோ களவு செய்யவேண்டும். எளிதாகக் கிடைக்குமிடத்தில் எதற்காகக் களவு செய்தா னென்று விமர்சிக்கவேண்டும். உண்மை கேண்மின்; வெண்ணையிலாசையென்பது வியாஜம்; கட்டுண்டிருந்து தன்னுடைய அத்யந்த ஸௌலப்ய குணத்தைக் காட்டி உகப்பிக்க வேணுமென்பது முக்கியமான ஆசை. திருநாட்டில் காட்டமுடியாத இத்தகைய திருக்குணங்களைக் காட்டுதற்கேயன்றோ முக்கியமாக இங்குத் திருவவ தரித்தது. ஆக கட்டுண்டு கிடக்கையாகிற பெருங் குணத்தைக் காட்டவேண்டியே களவு செய்தான். பிறரிடம் கேட்டு வாங்கியுண்டானாகில் கட்டியடிக்க ப்ரஸக்தி யில்லையன்றோ. கண்ணனுடைய சிறுச்சேவகங்கள் பலவிதம். சில சமயங்களில் களவு செய்துவிட்டுத் தாய்க்குப் பிடிக்கொடாமலே தாயெடுத்த சிறுகோலுக்கு உளைந்தோடியே என்கிறபடியே ஓடிப்போவதுமுண்டு; தாயின் கையில் பிடிபட்டும் அவளால் கட்டமுடியாதபடி செய்து கொள்வதுமுண்டு. அதற்காகக் கண்ணன் வீட்டிலுள்ள கயிறுகளைத் துண்டு துண்டாக அறுத்து வைத்திட்டுக் களவு செய்யப்படுவான். அப்போது யசோதையின் கைக்கு வேணுமென்றே அகப்படு வான். அவள் இவளை ஒரு கையால் பிடித்துக்கொண்டு மற்றொருகையால் கயிறுகளையெடுக்கப்போவாள்; அது ஏற்கெனவே இவனால் துண்டு துண்டாக்கப் பட்டிருந்தபடியாலே அதுகொண்டு எளிதாகக் கட்டமுடியாமல் அவற்றை ஒன்றோ டொன்று முடிபோட்டுக் கட்டப்பார்ப்பள். ஐந்தாறு சுற்றுக்குப்போரும்படி வெகு நீளமாக்கிப் பிறகு கட்டப்புகுவள். அப்போது இவன் பெருக்குவாரை யின்றியே பெருக்கமெய்து பெற்றியோய் (கிருச்சந்தவிருத்தம்) என்கிறபடியே ஒருக்ஷணத்தில் தன்னுடலைப் பெருக்கிக்கொண்டு அந்தப் பெரிய கயிறு ஒரு சுற்றுக் கும் போராதபடி செய்துவிடுவன். அதுகண்ட யசோதை வெகுநாழிகை தான் பட்ட பரிசீரம் பழுதாயிற்றெயென்று வருங்கி இன்று இவனை விட்டுத்தொலைப்போ மென்று நினைப்பள். கண்ணன் அந்த நினைவையறிந்தவாறே 'நாம் கட்டுண்டு கிடந்து காட்டவேணுமென்று நினைத்த பெருங்குணத்தை இழந்துவிடலாமோ!' என்றெண்ணி உடனே 'சுருக்குவாரையின்றியே சுருங்கினாய்' என்கிறபடியே முன்பு ஒரு சுற்றுக்குப் போராதிருந்த கயிறு பத்தெட்டு சுற்றுக்குப் போரும்படி யாகத் தன்னை 'அண்ணோணியாக' ஆக்கிக் கொண்டாலும். இதை [ஸங்கோச சக்த்யா ஸ பபூவ பத்ய:] என்பதனால் ஆசிரியர் காட்டியருளினார். ஆழ்வார்கள் பலரும் 'கட்டுண்டிருந்தானென்றும்' 'உரலோடாப்புண்டிருந்தானென்றுமே' அருளிச்செய்தார்கள். மதுரகவிகள் ஒருவரே 'கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பினால் கட்டுண்ணப் பண்ணிய பெருமாயன்' என்று. தன்னைத்தானே கட்டுண்டவனும்படி செய்துகொண்டானென்றார். அதை யடியொற்றியாயிற்று ஆசிரியர் இங்ஙனே சுலோகமிட்ட படி. 'தம் பவந்த' என்னுதே 'ஸ பபூவ பத்ய:' என்ற சொல்லழகு காணவேணும்.

“தாமாகிலம் ஸம்ஹிதமபி” என்ற இவ்விடத்தில் வடமொழி வேதத்தின் மருமொன்று கேண்மின்: வேதத்தில் ஸம்ஹிதை பதம் க்ரமம் என்று மூன்றுண்டு; நெடுக தண்டாகாரமாக ஓதிப்போருவது ஸம்ஹிதை. அதைத் துண்டு துண்டாக்கிப்போவது பதபாடம்; அந்த பதங்களை ஒன்றோடொன்று பிணைத்து ஒதுவது க்ரமம். க்ரமம் நெடுகச்சென்றால் அது ஸம்ஹிதையாய்விடும். யசோதை நீளமாக வைத்திருந்த கயிறு ஸம்ஹிதாவஸ்தை. கண்ணன் அதைத் துண்டுதுண்டாக்கினது பதாவஸ்தை யசோதை அந்தத் துண்டுகளைப் பிணைத்தது க்ரமாவஸ்தை; அது பர்யாயேண ஸம்ஹிதாவஸ்தைக்கு வந்தவிடுமன்றோ. அப்படி செய்தும் எட்டம் போதவில்லையென்பது நிற்க. [தாமாகிலம் ஸம்ஹித மென்ற ஆசிரியர்க்கு இந்த விவரணமன்றோ பரமபோக்யமாகும். வேதவைதேசிகரென்று ப்ரஸித்தரான தீக்ஷிதர்க்கும் மற்றவர்க்கும் இது நிலமன்றே.

42 யாதயாயுதயத்திலேயே 4 — 128 காளியமர்த்தனகதையர் கொல்லும் சுலோகம்.

விவிதமுதிகளோபஜீவ்ய தீர்த்தா விசமிதஸர்ப்பசனா பரேண புர்ஸா |

அபஜத யமுநா விசுத்திமகர்யாம் சமிதபஹிர்மதஸம்பலவா த்ரயீவ. ||

யமுனையாற்றில் ஓர் மடுவிலிருந்தகொண்டு அப்படு முழுவதையும் தன் விஷாக்கினியினால் கொதிப்படைந்த நீருள்ளதாக்கிப் பெருங்கேடு விளைத்த காளியனென்னுங் கொடிய நாகத்தைக் கண்ணபிரான் கொழுப்படக்கினெனென்பது காளியமர்த்தன வரலாறு. இவ்வரலாற்றை இந்த ச்லோகத்தினால் கூறினர். ஆசார்ய னார்வபௌமரான ஸ்வாமி ராமாநுஜர் செய்தருளின செயலேயே கண்ணபிரான் செய்த செயலுக்கு உவமையாகக் காட்டியருளினர். எங்ஙனே யென்னில், ஐந்தலை வாய்நாகமாகிய காளியன் யமுனையாற்றைக் கலக்கிக் கெடுத்த தானது—விஷவாக்குக்களான புறமதத்தவர்கள் மனம் போனபடியெல்லாம் கூறும் தவறான பொருள்களாலே வேதங்களைக் கெடுத்தபடியாம். அந்தக் கெடுதியைக் கண்ணபிரான் நீக்கி எழுனையை எல்லாரும் இனிமையாகப் பருகும்படி செய்த தானது—ஸ்வாமி ராமாநுஜர், பிறர் கூறின தவறான பொருள்களை யகற்றி நல்ல பொருள்களை வெளியிட்டு வேதத்தை ஸத்துக்களுக்கு உபஜீவ்யமாக ஆக்கினபடியாம். யமுனையாற்றின் ஸ்தானத்தில் வேதம் கொள்ளப்பட்டது: காளியன் ஸ்தானத்தில் குதர்க்கவாதிகள் கொள்ளப்பட்டார்கள்; கண்ணனுடைய ஸ்தானத்தில் ஸ்வாமி யெம்பெருமானார் கொள்ளப்பட்டார். ‘தூய பெருநீர் யமுனைத்துறைவனை’ என்னும்படி யமுனையாறு இடையறாத பகவத் ஸம்பந்தத்தை யுடையதாயிருந்ததுபோல, வேதமும் பகவத் ஸம்பந்தத்தை நியதமாசு வுடைய தாயிருக்கையாலே வேதத்தை யமுனையாற்றின் ஸ்தானத்தில் கொள்வது பொருந்தும். குதர்க்கவாதிகளைக் காளியன் ஸ்தானத்தில் கொள்வதற்கான பொருத்தம் இனி உபபாதிக்கப்படுகிறது.

காளியன் ஐந்து தலைகளாலும் நஞ்சை உமிழ்ந்து நரசத்தை விளைத்தா ளென்று புராணங் கூறும். அப்படியே குதர்க்கவாதிகளும் ஐந்து விதமான துர்வாதங்களாலே பரமார்த்த நாசத்தை விளைவிக்கின்றனர். எங்ஙனே யென்னில்: (1) ஈச்வரனென்று ஒருவனைக் கொள்வது கூடாது; ஈச்வரனெயில்லை—

என்பது ஒரு குத்ஸிதவாதம். (2) ஈச்வரனுள்ளென்று இசைந்தாலும் அவன் அநுமாநத்தினால் ஸித்திப்பவனேயன்றி சாஸ்திரத்தால் ஸித்திப்பவனல்லன் என்பது மற்றொரு குத்ஸிதவாதம். (3) சாஸ்திரங்களைக் கொண்டே ஈச்வரனை அங்கீகரித்துங்கூட அவனுக்குக் குணங்களும் விக்ரஹமும் விபூதியும் இல்லையென்பது வேறொரு குத்ஸிதவாதம். (4) ஈச்வரன் ஒருவனே யென்பதில்லை. பலபல ஈச்வரர்களுள்ளொன்று பல தெய்வங்களுக்கு [ஈச்வரத்வம் காட்டி வாதித்தல் இன்னு மொரு குத்ஸிதவாதம். (5) பிரபஞ்சமே கிடையாது. எல்லாம் சூனியம் என்று ஸர்வ சூன்யவாதம் பண்டையகை ஸர்வோத்தமங்கமான குத்ஸிதவாதம். ஆக இப்படிப்பட்ட ஐவகையான அபார்த்த வாதங்களினால் வேதத்தைக் கெடுத்த குதர்க்கவாதிகள் காசிய ஸ்தானத்திலே கொள்ளப்படுவது பொருந்தும். இக்கெடுதல்களையெல்லாம் நம் ஆசார்ய ஸார்வபௌமர் ஸதர்த்த நிருபணங்களி னாலே போக்கி யருளினார். இது காசியமர்தந ரஹஸ்யம். ...

43 இடையில் பிங்களவத்ஸர மங்களமாலிகை.

ஸ்ரீ ராமா நுஜ வைபவ ஸங்க்ரஹம்

(குறிப்பு.) குருபரம்பரா ப்ரபாவாதிகளில் பகவத் ராமா நுஜருடைய [எம்பெருமானுருடைய] வைபவத்தை விரிவாகப் படித்திருக்கிறீர்கள், அதைச் சுருக்கமாக இங்கே படிக்கத்தருகிறோம்.

960 ஆண்டுகடகுமுந்தின பிங்களஸம்வத்ஸரத்தில் சித்திரையில் செய்ய திருவாதிரையில் ஏழ்பாருமுய்ய உதித்தருளின எதிராசருடைய பெருமைக் கடலில் ஒரு சிறு திவலையளவு இப்போது அநுபவிப்போம். “ஆழ்வார்கள் தாங்கள் அவ தரித்த நாள்களினும், வாழ்வான நாள் நமக்கு மண்ணுலகீர்!—ஏழ்பாருமுய்ய எதிராசருதித்தருளும், சித்திரையில் செய்ய திருவாதிரை” என்ற மணவாள மாமுனிகளின் திவ்ய ஸ்ரீஸூக்தியை முந்துற அநுஸந்தித்து. சித்திரையில் திருவா திரையைச் சிறிது சிந்தனை செய்வோம். இந்த நன்னுளின் சிறப்பை நம் மணவாள மாமுனிகள் தாமே ஒரு சீர்ய செய்யுளினால் ஆர்த்திப் பிரபந்தத்தில் வெளியிட்டருளி யுள்ளார். அச்செய்யுள் எங்கும் நித்யா நுஸந்தானத்திலுள்ளது. அதாவது,

“சங்கரபாக்கர யாதவ பாட்ட ப்ரபாகரர் தங்கள்மதம்

சாய்வுற வாதியர் மாய்குவரென்றுசதுமறை வாழ்ந்திடுநாள்

வெங்கலி யிங்கினி வீறுநமக்கிலை யென்றுமிகத்தளர்நாள்

மேதினி நஞ்சுமை யாறுமெனத் துயர்விட்டு விளங்கியநாள்

மங்கையராளி பராங்குச முன்னவர் வாழ்வு முளைத்திடுநாள்

மன்னிய தென்னரங்காபுரி மாமலை மற்றுமுவந்திடுநாள்

செங்கயல் வாலிகள் சூழ்வயல்நாளுஞ்சிறந்த பெரும்பூதூர்ச்

சீமானிளையாழ்வார் வந்தருளியநாள் திருவாதிரைநாளே”

இப்பாசுரத்தின் தாற்பரியத்தைச் சுருங்கவுரைப்போம்ங்கு. எம்பெருமானார் திருவவதரிப்பதற்கு முன்னே பலபல மாய மதத்தவர்கள் இவ்வுலகில் மலிந்து

வேதங்களுக்கு ஏலாத பொருள்களை ஏறிட்டுரைத்துத் தத்துவார்த்தங்களை சேஷாபப் படுத்தியிருந்தார்கள். அதனால் வேதங்களும் “நமது கதி இப்படியாயிற்றே!” என்று சாலவும் வருந்திக் கிடந்தன. எம்பெருமானார் திருவவதரித்தவன்றே அவற்றின் வருத்தம் தொலைந்து அவை வாழ்ச்சிபெறத் தொடங்கிவிட்டன. “நாரணனைக் காட்டிய வேதம் களிப்புற்றது” என்றார் அமுதனாரும்.

அன்றியும், இந்நிலவுலகில் கலிபுருஷன் நெடுநாளாகச் செங்கோல் செலுத்திக்கொண்டு தனது பராக்ரமமே ஓங்கி வளருமாறு அரசாட்சி புரிந்து வந்தான்; அன்னவனும் எம்பெருமானார் திருவவதரித்தவனே “கலியுங்கெடுங் கண்டுகொண்மின்!” என்ற மூதுவர் மெய்ம்மொழி பலிக்குங்காலம் வாய்த்தது போலுமென்று துணிந்து இனி நாம் மாள்வதன்றி வாழ்வதற்கில்லையென்று தளர்ச்சி யெய்தத் தொடங்கிவிட்டான், “இராமானுசனித்தலத் துதித்து—இறந்தது வெங்கலி” என்றார் அமுதனாரும்.

அன்றியும், பூமிப்பிராட்டியர்னவள் ‘ஸர்வம்ஸஹா’ என்று பெயர் பெற்றிருந்தாலும் நல்லார்கள் பலபல கோடிக்கணக்காகத் தன்மீது வாழப் பெற்றாலும் அவர்களைப் பஞ்சச் சுருள்போல் சிறிதும் ஆயாஸமின்றித் தாங்கி நின்று, தீயவர் ஒருவரிருவர் இருப்பினும் இரும்பு மூட்டை தாங்குவதனால்போல் மிகமெலிந்து நிற்பள். உடையவர் திருவவதாரத்திற்கு முன்னே நல்லவர்கள் மிக மெலிந்து தீயவர்களே மிக மலிந்திருக்கப் பெற்றதனால் பூமிப்பிராட்டி பொறுக்கொணாச் சுரையினால் மிகவும் துயருற்றுக்கிடந்தாள். அன்னவள் எம்பெருமானார் திருவவதரித்த வன்றே, ‘இனி இந்நிலவுலகில் தீயார் ஒருவருமின்றிக்கே அனைவரும் நல்லாராகவே வாழ்ச்சி பெறுவார்கள்’ என்று சிக்கனத் துணிந்து இனி நமக்குப் பொறுக்க வொண்ணாத பாரம் சிறிதுமிராதென்று தேறித் துயர்விடத் தொடங்கினள். “பல்கலையோர் தாம் மன்னவந்த இராமானுசன்” என்றார் அமுதனாரும்.

அன்றியும், பல ஆழ்வார்களும் ஆசாரியர்களும் திருவவதரித்து அருமருந்தன்ன ஸ்ரீஸூக்திகளை உதவியருளியிருந்தாலும், அவற்றுக்கு ஸர்வதோமுகமான ப்ரசாரம் ஏற்படாமலும் அழகிய வியாக்கியானங்கள் அமையாமலுமிருந்ததனால் “நம்முடைய அரிய பெரிய காரியங்கள் உலகுக்குப் பெரிதும் பயன்படவில்லையே” என்று அவர்களெல்லாரும் களிப்பின்றியே குன்றியிருந்தனர்; எம்பெருமானார் திருவவதரித்தவன்றே “இனி ஸ்ரீபாஷ்ய பகவத் விஷயாதி க்ரந்தங்கள் ஓங்கி விளங்கப் பெறுமாதலால் நமக்கொரு குறையில்லை; நாம் செய்திருந்த காரியங்களெல்லாம் சதசாகமாகப் பணைக்கும்படியான பாக்கியம் வாய்க்க நற்சமயம் வந்துவிட்டது” என்று துணிந்து அன்னவர்கள் அளவிலா ஆனந்த மெய்தத் தொடங்கினர். “தென்குருகை வள்ளல் வாட்டமிலா வண்டமிழ்மறை வாழ்ந்தது” என்றார் அமுதனாரும்.

அன்றியும், எம்பெருமான் தான் பரமபதத்தில் பரவானுதேவனாக வீற்றிருந்து ஏழலகும் துணிகளால் செலுத்தியிருக்காமிருப்பிலும், திருப்பாதலில் அடியார்களின் கைக்குரல் செவிப்படுமாறு *வெள்ளைவெள்ளத்தின் மேலொருபாம்பை மெத்தையாக விரித்திருந்து அதைவிட்டுப் புறப்பட்டு ராவண சூழ்ச்சி கம்ஸ சிசு

பாலாதிகளைத் தொலைத்திட்டு உலகை வாழ்விக்க ராமகிருஷ்ணாதி விபவாவதாரங்
கள் செய்தவற்றிலும், "கருதரியவுயிர்க்கு உயிராய்க் கரந்தெங்கும் பரந்துறையுமிருப்
பிலும் த்ருப்தி பெருகே கோயில் திருமலை பெருமாள் கோயில் திருநாராயணபுரம்
முதலான திருப்பதிகளிலே பின்னாநூர் வணங்கஞ் சோதியாய் ஸந்நிதி பண்ணியிருந்
தும், அந்தத் திருப்பதிகளைத் திருத்திப் பணிகொள்வாரில்லாமையாலே அர்ச்சாவ
தாரமும் பயனற்றதாக ஆய்விட்டதே! என்று வருந்த வேண்டியிருந்தது எம்பெரு
மானார் திருவவதாரிப்பகற்கு முன்னே; இப்பெரியார் இவ்வுலகினிற் போந்தவன்றே
"ஸர்வதேச தசாகாலேஷு" அவ்யாஹத பாக்ரமா, ராமாநுஜார்ய தீவ்யாஜ்ஞா
வர்த்ததாமபிவர்த்ததாம். ராமாநுஜார்ய தீவ்யாஜ்ஞா ப்ரதிவாண முஜ்ஜ்வலா,
திகந்தவ்யாபிநீ பூயாத் ஸாஹி லோகஹிதைஷிணீ" என்று நீடுழியூழி நாடெங்கும்
போற்றும்படியாக கைல சிவ்ய தேசங்களிலும் அற்புதமான சீர்திருத்தங்களும் கைங்
காய அபிவிருத்திகளும் இனி ஒளிமல்குமென்று துணிந்து அர்ச்சாவதார எம்பெரு
மான்கள் குறை சீர்க்கு மகிழ்க்தொடங்கினர். ஆக இங்ஙனம் வேதவேதாந்தங்கள்
களிப்புறவும், கலிபுருஷன் தேய்வுறவும், மண்மாதா மகிழ்வுறவும், பூருவர்கள் யாவ
ரும் பொலிவுறவும் எம்பெருமான் தானும் இன்புறவும் அமைந்த நன்னாள் சித்திரை
யில் செய்ய திருவாதிரை யொன்றேயாம்.

இத்திருநன்னாள் இலே தோன்றிய பேராசிரியர் ஆதிசேஷனுடைய அவதார
மென்றும் பஞ்சாயுதாழ்வார்களின் ப்ராதுர்ப்பாவமென்றும் விஷ்வக்ஸேனருடைய
அவதாரமென்றும் இங்ஙனம் பலவாருகப் பெரியோர் பணிப்பர். நூற்றந்தாதியில்
"அடையார் கமலத்தலர் மகள் கேழ்வன் கையாழி யென்னும் படியோடு நாந்தக
மும் படர்தண்டும் ஒன்சார்ங்க வில்லும் புடையார் புரிசங்கமும் இந்தப் பூதலம்
காப்பதற்கென்றிடையே இராமாநுசமுனியாயின விந்நிலத்தே" என்னும் பாசுரத்
திலும், 'ப்ரதயந் விமதேஷு தீக்ஷண பாவம் ப்ரபுரஸ்மத் பாரிக்ஷணே யதீந்தர்;;
அப்ருதக் ப்ரதிபந்ந யம்மயத்தைவ; வவ்ருதே பஞ்சபிராயுதைர் முராரே:' என்ற யதிராஜ
ஸப்ததி ஸூக்தியிலும், எம்பெருமானார் பஞ்சாயுதாழ்வார்களின் அவதாரம் என்று
கூறப்பட்டது. "விஷ்வக்ஸேனோ பதிபதிரபூத்" என்கிற யதிராஜ ஸப்ததிஸூக்தி
யொன்றில் விஷ்வக்ஸேனாவதார மென்னும் விஷயம் கூறப்பட்டுள்ளது.

திருவனந்தாழ்வானுடைய திருவவதாரமென்னும் விஷயத்தைப் பற்பல ஆசி
ரியர்கள் பேசியுள்ளார்கள். அதனை சேஷாவதாரச் சிறப்புநூலில் விரிய வுரைத்
தோம். அதில் கண்டுகொள்வது. எம்பெருமானாரருடைய பூர்ண கடாக்க பாத்ர
பூதராய் அவர் திறத்துத் தேவுமற்றறியாதே ஈடுபட்டிருந்த மஹாப்ராஜ்ஞான கருட்
வாஹன பண்டிகர் பணித்த திவ்யஸூரி சரிதமென்னும் மஹாகாவ்யத்தில் பதி
னேழாவது ஸர்க்கத்தில் ஸ்ரீராமாநுஜ வைபவம் சொல்லப்புகுந்த விடத்து "பெள
ஜங்கம் வபுரபஹாய் சேஷபோகீ யத்ரூபம் த்ரிபுவநவந்திதம் ஜகாம்" என்று பணித்
திருப்பதும், உடையவருடைய அந்தரங்க சிஷ்யர்களில் ஒருவரான வடுக நம்பி
பணித்த யதிராஜ வைபவ க்ரந்தத்தில் "வேதாந்தஸித்தாந்த ஸமர்த்தநாய பாஹ
யாந்தரப்ராந்த மதாப்நுத்தயை. சேஷம்சக; கேசவயஜ்வதேவ்யாம் தேஜோ
நிதி: கச்சிதிஹாவிராஸீத்" என்றுள்ளதும் முக்கியமாக இங்கு அறுஸந்தேயம்.

இராமாநுச நூற்றந்தாதியில் “நல்லார் பாவமிரா மானுள்” என்ற எண்பதாம் பாசுரத்தின் வியாக்கியானத்தில்—“அநந்த: ப்ராத்மம் ரூபம் லக்ஷ்மணஸ்து தத: பரம், பலபத்ரஸ் த்ருதீயஸ்து கலௌ ராமாநுஜஸ் ஸ்ம்ருத:” என்கிற ஆர்ஷவசகம் உதாஹருதமாகக் காண்கிறது. இந்த ச்லோகத்தில் “கலௌ கச்சித் பவிஷ்யதி” என்கிற பாடமாகவும் கட்டையடி காண்கிறது. இப்பாடமே பொருத்தமான தென்பர்.

இப்பேராசிரியருடைய ப்ரபாவ விசேஷங்களைப் பார்க்குமிடத்து. நித்யமுக்தர்களனைவரும் திரண்டுவந்து திருவவதரித்தபடியோ! என்றும் சங்கிக்கலாயிருக்கும். அபரிச்சேத்ய ப்ரபாவங்கள் மிகுந்த இவ்வாசார்ய சிகாமணி தம்முடைய திருவடி ஸம்பந்தத்தினால் பின்புள்ள ரானைவர்ச்சுர் உஜ்ஜீவகம் தந்தருளியது போலவே தமது திருமுடி ஸம்பந்தத்தினால் முற்பட்ட ஆசார்யர்களுக்கும் உஜ்ஜீவகம் தந்தருளியதாக அக்காலத்திலிருந்த மஹான்கள் உபச்லோகித்துள்ளார்கள் இதைச் சிலர் அதிசயோக்தியென்று கொண்டாலும் அங்ஙனம் சிறப்பித்துக் கூறுதற்கு ஏற்ற பெருமேன்மை இப்பெரியார் பக்கல் நிரம்பியிருந்த தென்று கொள்ளத் தட்டில்லை.

எம்பெருமானுடைய திருமேனியின் தோற்றமே அநுபவ ரஸிகர்களுக்குத் தேனும் பாலுமமுதுமாக உள்ளுந்தோறு முள்ளம் தித்திக்கும். “காணிலு முருப் பொலார்” என்னும்படி யிராநின்ற யதிகளின்படியன்றியே எம்பெருமானுடைய பரமவிஷ்ணுமான திவ்ய மங்கள விக்ரஹ ஸந்நிவேச அமைதியை “காஷாய சோபி கமநீயசிகாநிவேசம் தண்டத்ரயோஜ்ஜ்வலகரம் விமலோபவீதம். உத்யத் த்நேசநிப முல்லஸ தூர்த்வ புண்ட்ரம் ரூபம் தவாஸ்தியதிராஜ! த்ருசோர் மமாக்ரே” என்றும், “உபவீதிநமூர்த்வ புண்ட்ரவந்தம் த்ரிஜகத் புண்யபலர் த்ரிதண்ட ஹஸ்தம், சரணாகதஸார்த்தவாஹமீடே சிசுயா சேகரிணம் பதிர் யதீகாம்” என்றும் பூருவர்கள் பரமபோக்யமாகப் பேசிய நுபவித்துப் போந்தார்கள். ...

ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம் பெருமை

ஸ்ரீ விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமத்திற்கு த்ரிமதஸ்தர்சளாலும் பாஷ்யமியற்றப்பட்டுள்ளது. அவற்றுள் நமது விசிஷ்டாத்வைத ஸம்பிரதாயத்திற்கான பாஷ்யம் பட்டருடையதேயாம். அதற்கு பகவத்குண தர்ப்பண மென்று திருநாமம் சாத்தினது சாலப்பொருத்தம். குண நுபவஞ் செய்யக் குதாஹலமுள்ளவர்கள் ஈடுமுப்பத்தாரு பிரப்படி யென்கிற பகவத் விஷய திவ்யக்ரந்தத்தில் போதுபோக்கே ணுமென்பது ப்ரஸித்தம். அதில் அவகாஹிக்க ப்ராப்தியற்ற சுத்தஸம்ஸ்க்ருத பண்டிதர்சள் சாஸ்த்ர ஜ்ஞானமுள்ளவர்கள் அற்புதமாகக் குண நுபவஞ் செய்ய விருப்பினால் அவர்களுக்கு பட்டருடைய ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யமே தஞ்சமென்னத்தகும். ஏற்கெனவே ஸஹஸ்ரநாமத்திற்கு சங்கரபாஷ்யம் தோன்றியுள்ளது. நிர்க்குண ப்ரஹ்மவாதிகள் எம்பெருமானுடைய திருநாமங்களுக்கு அர்த்தஞ்சொல்லப் புறப்படுவது ஸாஹஸமென்றே பட்டர் திருவுள்ளம்போலும்.

பகவத்குணங்களை அற்புதமாக அனுபவிப்பதற்கென்றே அமைந்த இந்த ஸஹஸ்ரநாமத்திற்கு ஆழ்வார்களின் ஈரச்சொற்களில் ஆழந்தவர்களன்றோ

பொருள் சொல்ல முன்வரவேண்டும்; அவ்வருளிச்செயல்களுக்கு அதிமாத்ரம் வைதேசிகர்களான புறச்சமயிகள் இதற்குப் பொருளுரைப்பதாக விழிந்து மனம் போனபடியெல்லாம் வியாக்கியானம் செய்திருப்பது என்னே! என்று மிக வருந்திய பட்டர் தாம் வியாக்யானிக்க எம்பெருமானுடைய நியமனம் பெற்றிருந்தார். குணநுபவத்திற்கென்று இட்டுப் பிறந்தவர்களில் தலைவரன்றோ பட்டர். அருளிச் செயலுதக் கடலில் அல்லும் பகலும் குடைந்தாடி அரும்பெரும் பொருள்களை அற்புதமாக அநுபவித்தும் அநுபவிப்பித்தும் போந்த பரமரஸிக ஸார்வபௌமரான பட்டர் அருளிச்செய்த பாஷ்யத்தை நம்மவர்களிலும் பரிபூர்த்தியாக ஸேவிப்பவர்கள் மிகச் சிலரே. உண்மையில் இந்த பாஷ்யத்தை யநுபவிக்க அதிகாரிகள் துர்லபர்கள்; ஏனென்றால் “புரிசிதமிவ அதாபி கஹநம்-பஹுமுகய வான்விலலி தம்” என்று ஸ்ரீரங்க நாச்சியாரை நோக்கித் தாம் வேண்டினபடியே அதிகம்பீரமான வாக்விலாஸங்களைக் கொண்டே பெரும்பாலும் இந்த பாஷ்யத்தை அமைத் தருளியுள்ளார். ஆகவே இதற்கு அதிகாரிகள் மிகச் சிலரேயாவர். ஒருவாறு அதிகாரம் பெற்றவர்களும் இதைக்கொண்டு போதுபோக்குவதைக் காணோம். ‘அவச்யமானபோது எடுத்துப்பார்ப்பது’ என்கிற முறையில் இதை எடுத்துப் பார்ப்பவர்கள் சிலருளரேயன்றி ஸ்ரீ பாஷ்ய கீதாபாஷ்யாதிகளைப் போலவே இதை யும் நியமேந ஸேவிக்கப் பெறுவாரில்லையே யென்கிற நிர்வேதம் நமக்குப் பெரிது முளது. திவ்யப்பாங்கங்களில் அவதாஹனமில்லாமையோடுகூட அவற்றில் தவேஷமு முள்ளவர்கள் இந்த பாஷ்யம்ருத ஸாகரத்தில் இறங்காதிருப்பதே மிகக் கேஷமம் என்றும் நாம் கருதியிருப்பதுண்டு.

இங்ஙனே நாம் பேசத்தக்க பெருமை இந்த பாஷ்யத்துக்கு உள்ளதென்பதை இங்குச் சிறிது நிரூபிக்க விரும்பி ஸஹஸ்ரநாமத்திலிருந்து சில திருநாமங்களை எடுத்துக்கொண்டு, பிறருடைய பாஷ்யத்திற்காட்டிலும் பட்டருடைய பாஷ்யத்திலுள்ள ஸ்வாரஸ்யாதிசயத்தை ரஸிகர்களுக்கு அழகாக எடுத்துக்காட்டுகின்றோம்.

“ஸத்கதிஸ் ஸத்ச்ருதிஸ் ஸத்தா ஸத்பூதிஸ் ஸத்பராயண:” என்றவிடத்தில் ஸத்க்ருதி: என்ற திருநாமத்திற்குப் பிறர் செய்தபொருள் யாதெனில்; ஜகத்ஸ்ருஷ்டி முதலான சிறந்த காரியங்களைச் செய்பவர் என்பது. இப்பொருளை பட்டர் ஒன்றாக மதித்திலர். கீழே *வஸுப்ரதோ வாஸுதேவோ வஸுர் வஸுமநா ஹவி:” என்று வாஸுதேவ நாமச்ரவணமிருப்பதால் இந்த ப்ரகரணத்திலுள்ள பல திருநாமங்கள் வஸுதேவாத்மஜ்ஞான கண்ணிராணுடைய குணசேஷ்டிதங்களைத் தெரிவிப்பன வாகக்கொண்டு *வஸுரேசா:” என்கிற திருநாமம் முதலாகப் பல திருநாமங்களைக் க்ருஷ்ணாவதார கதா ப்ரதிபாதகங்களாகவே பட்டர் வியாக்கியானித்தருளினார். ஸ்பஷ்டமாக இப்படியே அவதாரிகையும் இட்டருளினார். ‘ஸத்கருதி’ என்னுமிந்தத் திருநாமம் அந்த ப்ரகரணத்திலிருப்பதால் இதற்குப் பிறர் செய்த பொருள் விரஸமென்று கருதி, தயிர் வெண்ணெய் களவு செய்தது, உரலோடாப்புண்டிருந்தது, குாவையாச்சியரோடு கோத்தது முதலான சிறந்த சேஷ்டிதங்களைச் செய்பவர் என்கிற அழகிய பொருளைச் செய்தருளினார் பட்டர். ஆண்டாள் திருப்பாவையில் “உன்றனைச் சிறு பேரழைத்தனவும் சீறியருளாதே” என்கிறாள். ‘கண்ணா!

உனக்குப் பெரிய பெரிய பெயர்களிருக்க அவற்றை விட்டுச் சிறியபெயரையிட்டு உன்னை யழைத்ததற்காக நீ சீற்றம் கொள்ளலாகாது' என்று இங்கு கைமை வேண்டப்படுகிறது. இங்குச் சிறிய பெயராகக் கருதப்படுவது எது? என்று ஆராயுமளவில் பட்டர் திருவடிகளிலே கேட்ட மஹாசார்யர்கள், 'நாராயணன் தேவாதிதேவன்' இத்யாதி நாமங்கள் சிறியபெயரென்றும், 'கோவிந்தன் கோபாலன்' இத்யாதி நாமங்கள் பெரிய பெயரென்றும் அருளிச் செய்திருார்கள். அவன் உகக்கும் திருநாமம் எதுவோ அதுவோ பெருமை பெற்றதென்றும், அவன் வெறுக்கும் பெயரே, சிறுமை பெற்றதென்றும் கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. திருவாய்ப்பாடியில் இடையர்க்குத் தலைவனாய்வந்து பிறந்து கன்றுகளையும் கால்களையும் மேய்த்துப் பெருமைபெற நினைத்திருக்கையில் 'சன்று, மேய்த்தனி துகந்த காளாய்!' என்று கூப்பிட்டால் அவன் திருவுள்ள முகக்குமே யல்லது 'நாராயண! வைகுண்டவாஸா!' என்றால் உகக்குமோ? மிகமிக வெறுப்பன்றோ உண்டாகும். கோவர்த்தன மலையைக் குடையாகத் தூக்கி நின்றபோது அவ் வதிமாத்ருஷ சேஷி தத்தைக்கண்டு அதிசங்கித்தவர்கள் "தேவோ வா தாநவோ வா தவம்?" (தேவனா நீ?) என்ன; அதற்கு மிகச் சிறிதுனன்றோ. உங்களில் ஒருத்தனாய் இடையனான வென்னைத் தேவனென்று பழிக்கிறீர்களே பாவிகள்! என்றபிறர் அண்டர்கோன் சீறியது. இவற்றுக்கெல்லாம் நன்கு பொருந்த வன்றோ பேசவேணும். *நாராயணனே நமக்கே பறைதருவான்* என்றும் *நாற்றத்தழாய்முடி நாராயணன்* என்றும் அநியாயமாய் உன்னைச் சிறு பேரை விட்டுப் பேசினோமே. கோவிந்தன் கோபாலன் என்கிற பெரும் பெயர்களை விட்டே பேசாத பிழையைப் பொறுத்தருளவேணும் என்று சொல்லுவதாகப் பொருள் கொள்வதே பொருத்தமானதென்று கொண்டு ஆசாரியர்கள் இப்படி வியாக்கியானித்தருளினார்கள் அங்கு. இச்சுவையை யறிய பாக்கியமற்றவர்கள் இற்றைக்கும் இதற்கு விபரீதமான பொருளை யெழுதியும் பேசியும் வரக் காணா நின்றோம். நிற்க, ரஸிகர்கள் 'ஸத்க்ருதி:' என்ற ப்ரக்ருத திருநாமத்தின் பாஷ்யம் அமைந்திருக்கும் அழகை நோக்கவேணும். ஜகத்ஸ்ரஷ்டி முதலிய வியாபாரங் களே பகவானுக்குச் சிறந்தவை யென்கிறார் சங்கராசார்யர்; அவையல்ல சிறந்தவை; *நெஞ்சால் நினைப்பரிதால் வெண்ணெயூ ணென்னு மீனச்சொல்லே!* என்றும், *கானாயன் கடிமனையில் தயிருண்டு நெய்பருக நந்தன் பெற்ற வானாயன்* என்றும் நம் ஆழ்வார்கள் ஈடுபடும்படியான ஈனச் செயல்களே சிறந்தவை யென்கிறார் பட்டர். *மத்துறு கடைவெண்ணெய் களவினில் உரவிடையாப் புண்டு எத்திற முரலினோடினைந்திருந்தேங்கிய எளிலே!* என்று நம்மாழ்வாரை ஆறு மாஸம் மோஹிக்கச்செய்த செயலைவிட்டு மற்றொன்றையா 'ஸத்க்ருதி' யென்பது! என்றபிறர் பட்டர் திருவுள்ளம்பற்றியது.

இனி வேறு திருநாமங்களிற் செல்வோம். "விஜிதாத்மா விதேயாத்மா ஸத்கீர்த்திச் சிந்நஸம்சய:, உதீர்ணஸ் ஸர்வதச் சக்ஷு: ரநீசச் சாச்வத: ஸ்திர:" என்றவிடத்துள்ள பல திருநாமங்களுக்குப் பிறருடைய பாஷ்யத்தின் சுவையின் மையும் பட்டருடைய பாஷ்யத்தின் சுவை மிகுதியும் நிரூபிக்கப்படுகின்றன. 'விஜிதாத்மா என்பதற்கு மனத்தை யடக்கினவர்-ஜிதேத்திரியர் என்ற கருத்திற்

சென்றார்கள் பிறர். இதில் என்ன சுவையுள்ளது? 'தம் அடிபணிந்தவர்கள் விஷயத்தில் தாம் தாழ்ந்து வெற்றியை அவர்களுக்குக் கொடுத்துத் தோல்வியைத் தாம் ஏற்றுக்கொள்பவர்' என்கிற கருத்தை விவரித்தருளினார் பட்டர். இதுவன்றோ எம்பெருமான் திருவுள்ளமுகந்த பொருள். *அடிச்சியோம் தலைமிசை நீயணியாய் ஆழியங் கண்ணாவுன் கோலப் பாதம்* என்று பக்தர்கள் விரும்பா நிற்க "மம சிரவி மண்டநம் கோபிகாதண்டநம்" என்று பேசின பெருமானது திருவுள்ளமுகக்கும் வியாக்கியானமிதுவன்றோ; *கூடாரை வெல்லுஞ்சீர்க் கோவிந்தா!* என்ற ஆண்டாள் பாசுரத்திற்கு உட்புகுந்து வியாக்கியானம் செய்தருள்கின்ற ஆசாரியர்கள் "கூடாதவர்களைத் தோற்கடிப்பதும் கூடுமவர்களுக்கு நீ தோற்றி தப்பது மன்றோ உன் இயல்பு" என்று கருத்தை விவரித்தருள்கிறார்கள். அதற்கு வழிகாட்டியாகவுள்ளது இவ்விடத்து பாஷ்யம்.

45 — விதேயாத்மா என்ற திருநாமத்தின் விசேஷார்த்தம் —

இதற்கடுத்த திருநாமத்திற் செல்வோம். 'விஜிதாத்மா விதேயாத்மா' என்ற இவ்விடத்தில் அகாரப்ரச்லேஷமிருப்பதாகக் கொண்டு 'அவிதேயாத்மா' என்று பதம் பிரித்து அதற்குத் தகுந்த பொருளையுரைத்தனர் பிறர்; [யாருக்கும் விதேயப்படாத ஸ்வரூபமுள்ளவரென்பதாக.] பட்டர் *விதேயாத்மா* என்றே திருநாமமாகக்கொண்டு, நிற்பதோ இருப்பதோ கிடப்பதோ போவதோ வருவதோ உண்பதோ எல்லாவற்றிலும் பக்தர்களினுடைய கட்டளைக்கு விதேயப் பட்டிருக்கும் ஸ்வரூபமுள்ளவர் என்று இவ்வழகிய கருத்தைக் காட்டியருளினார். *கணிகண்ணன் போகின்றான் காமரூபங்கச்சி மணிவண்ணா! நீ கிடக்க வேண்டா* என்றவாறே பைந்தாகப்பாய் சுருட்டிக்கொண்டு கிளம்புவதும், *பைந்தாகப்பாய் விரித்துக்கொள்* என்றால் அப்படியே மீண்டு வந்து விரித்துக்கொள்வதுஞ் செய்து திருமழிசைப்பிரான் போல்வார் திறத்தில் சொன்ன வண்ணஞ் செய்த பெருமா னென்றும் யகோக்தகாரி யென்றும் திருநாமம் படைத்து பக்தவிதேயதையை விகிதபடிதமாக்கிபிருக்கின்ற எம்பெருமானது திருவுள்ள முகக்கவேணுமானால் 'விதேயாத்மா' என்னுது வேறு வகையாகச் சொல்லலாகுமோ? *ஜ்ஞாநீ து ஆத்மைவ மே மதம்* என்று கீதையிற் கூறியிருக்கின்ற எம்பெருமானுடைய திருவுள் ளந்தான் என்ன? ஞானிகளுக்கு நான் சரீரபூதனென்று ஸர்வசரீரியான பகவான் தானே வாய்விட்டுச் சொல்லுகின்றான். ஆத்மாவைக் குறித்து ஸர்வாத்மநா விதேயமாயிருக்கையன்றோ சரீர லக்ஷணம். ஞானிகளுக்கு விதேயனல்லனாகில், *ஜ்ஞாநீ து ஆத்மைவ மே மதம்* என்று அவன்தான் கூறினதும் அதற்கு மஹாசார் யர்கள் அழுத்தம் திருத்தமாக வியாக்கியானமிட்டருளினதும் என்னாகும்? தனது விதேயத்வத்தை வாயாற் சொன்னவளவன்றிக்கே அனுஷ்டானத்திலுபன்றோ காட்டியருளா நின்றான். "ஸேரயோருபயோர் மத்யே ரதம் ஸ்தாரபய மே அச்யுத!" என்று அர்ஜுனன் கட்டளையிடவும் அப்படியே தான் செய்யவும் பாங்காக வன்றோ தன்னை யமைத்து வைப்பது; பார்த்தஸாரதி யென்று பெயர் சுமந்து நிற்கிறானே அவன்; நாம் பார்த்த சாரதியன்றோ. [நாம் பார்த்த—நாம் கண்ட.]

46 — ச்சிந்தஸம்சய: என்ற திருநாமத்தின் விசேஷார்த்தம் —

அடுத்த திருநாமத்திலும் செல்வோம். ச்சிந்தஸம்சய: என்றொரு திருநாமம் 'எல்லாவற்றையும் கையிலங்கு நெல்லிக்கனிபோல் எப்போதும் பார்ப்பவராதலால் ஸந்தேஹமற்றவர்' என்ற கருத்தில் பாஷ்யம் செய்தனர் பிறர். ஐயம் திரிபு மறுப்பு முதலானவை யில்லாமை ஞானத்திற்கு அதிசயம். ஆகவே பகவான் அதிசயித்த ஞானம் படைத்தவர் என்றதாயிற்று. இப்பொருள் ஸஹஸ்ரநாமத்தில் மற்றும் பல திருநாமங்களாலும் வெளிவந்ததே. இதில் சுலையொன்றுமில்லை யென்று கருதிய பட்டர் அழகாக வியாக்கியானித்தருளியுள்ளார்! இதற்குமுன்னே யுள்ள ஸத்கீர்த்தி: என்ற திருநாமத்திற்குப் பிறர்போல் ஸாமான்யமான பொருளைப் பணியாமல் 'ஸௌலப்ய மிருப்பதினாலேயே யதார்த்தமான புகழைப் பெற்றவர்' என்று ப்ரக்ருதாநுகுணமாகப் பொருளருளிச் செய்தவராதலால் ச்சிந்தஸம்சய: என்ற இத் திருநாமத்திற்கும் அதையொட்டியே அழகிய பொருள் பணிக்கின்றார்! அதாவது எம்பெருமான் விஷயத்தில் தெளிவு பெறுதவர்களுக்குப் பவகையான ஸந்தேஹங்களுண்டாகுமாம்; அவர் அறியக்கூடியவரோ அறியக் கூடாதவரோ; எளியவரோ அரியவரோ? நமக்கு வசப்படுவரோ மாட்டாரோ? என்றிப்படி பல ஸந்தேஹங்கள் தோன்றுமாம்; அவற்றைத் தமது நடத்தையினால் உடனே அறுத்திடுபவராம். தாரித்ரியமின்றியிருப்பவர் என்பதைக் காட்டிலும் பிறரை தாம் தாரித்ரிய மற்றவர்களாகச் செய்பவர் என்பது எப்படி சிறந்ததோ அப்படியேதாம் ஸந்தேஹமற்றிருப்பவர் என்பதைக்காட்டிலும் பிறரை ஸந்தேஹ மற்றவர்களாகச் செய்பவர் என்பது சிறந்ததென்பதை நாம் விவரிக்கவேண்டுமோ? அதிலும், தம்முடைய பரத்வத்தைக் காட்டி ஸந்தேஹ மறுப்பவரென்னுமல் தம்முடைய எளிமையைக்காட்டி ஸந்தேஹ மறுப்பவரென்றுரைத்தது ரஸவத்தரம்.

47 — அநீஸ: என்ற திருநாமத்தின் விவரணம் —

அவ்விடத்திலேயே அநீஸ: என்ற திருநாமத்தின் பாஷ்யத்தையும் நோக்குவது. 'தமக்குமேல் ஈசுவரனில்லாதவர் அநீஸர்' என்றா பிறர். 'தமக்குத்தாம் கடவரல்லாதவர் - பக்த பராதீநத்வத்தாலே ஸ்வாதந்த்ரியமிழந்தவர் [அநீசர்] என்றருளிச் செய்கிறார் பட்டர். 'வில்லிபுதுவை விட்டுசித்தர் தங்கள் தேவரை வல்ல பரிசு வருவிப்பர்' என்று ஆண்டாளருளிச்செய்தபடி பக்தர்கள் வெந்நீரைக் காய்ச்சி, 'நாரணா! நீராடவாராய்' *இன்று நீ நீராடவேண்டு மெம்பிரானோடாதே வாராய்* என்றழைத்தால் நீராட வோடிவருவதும், சில பூக்களைப் பறித்துக் கையிலேவைத்துக்கொண்டு *செண்பகப் பூச்சூட்டவாராய்* என்றும் *இருவாட்சிப் பூச்சூட்ட வாராய்* என்றுமழைத்தால் பூச்சூடவோடி வருவதுமான எம்பெருமானை எந்த பாஷ்ய முகப்பிக்குமென்று ரஸிகர்கள் விமர்சிக்கக் கடவார்கள்.

48 — ஸம்மித: என்ற திருநாமத்தின் பொருள் விவரணம் —

இனி மற்றோரிடத்திற்குச் செல்வோம். ஸ்வஸூர்வஸுமநாஸ் ஸத்யஸ் ஸமாத்மா ஸம்மிதஸ் ஸம: என்றவிடத்தில் ஸம்மித: என்று திருநாமமாக்கி அபரிச்சிந்தநர் என்கிற பொருளைக் காட்டினர் பிறர். விலை கொடுத்து வினை வாங்கு மாப்போலே இல்லாததொரு அகாரத்தைக் கொண்டு கூட்டி ஏதுக்கு இந்தச்சுவைக்

கேடான பொருளைப்பணிக்கவேண்டுமென்று நிர்வேதங்கொண்ட பட்டர் (ஸம்மீத:) என்றே கொண்டு ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் அடியார்சளுக்குப் பரிச்சிந்தனையாவர் என்கிறார். *அழகையு மஞ்சி நோக்குமந்நோக்கும் அணிகொள் செஞ்சிறுவாய் நெளிப்பதுவும், தொழுகையுமிவை கண்டவசோதை தொல்லையின்பத்திறுதி கண்டாளே* என்ற பெருமாள் திருமொழிப் பாகரத்தில் 'தொல்லை யின்பத்து இறுதி கண்டாள்' என்பதற்கு தொல்லையின்பமாகிய பகவானை [அபரிச்சிந்தனென்று ஒதிக்கிடப்பதற்குப் பிரதியாக]ப் பரிச்சின்னனாகக் கண்டாள் யசோதை—என்று சொல்லிப்போருவதொரு இன்கவைப் பொருளுக்கு ஆகரம் பட்டரேயாவர்.

நியந்தா நியமோ யம: என்கிறவிடத்திலும் *ஆதாரநிலயோ தாதா* என்கிறவிடத்திலும் "அநியம:— நியம:," அயம:— யம: "அதாதா—தாதா" என்று இரண்டுபடியாகவும் பதச்சேதம் செய்து வியாக்யானமிட்ட பிறர் விஜி தாத்மா விதேயாக்மா* என்றவிடத்திலுங்கூட அப்படியே இரண்டுவிதமாகவும் பதச்சேதம் பண்ணி இரண்டு வகைப் பொருள்களையும் காட்டலாமாயிருந்தும் ஏன் காட்டவில்லை? என்று ஆராயுமளவில், பகவத் குணங்களிலே ஆழங்காற்படுவதற் கேடான திவ்ய ப்ரபந்தரூப அம்ருத ஸாகர அகாஹனம் பட்டர்க்குப்போல் பிறர்க்கு இல்லாமையினால்தான் என்று ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அறுதியிடலாம்.

பரத்வம் ஸௌலப்யம் என்கிற இரண்டு வகுப்புகளுக்குரிய பெருமைகளும் எம்பெருமானிடத்து உள்ளன. இரண்டையும் அநுபவிக்க நாம் இட்டுப் பிறந் திருக்கிறோம். ஆனாலும் அநுபவத்தில் நெஞ்சை நீர்ப்பண்டமாக்குமவை எளிமைக் குணங்களே யன்றிப் பரத்வகுணங்களல்ல; நம்மாழ்வார் *உயர்வற வுயர்நல முடையவன்* என்று தொடங்கிப் பரத்வத்தை யநுபவித்தவர் சிறிதும் விகார மடையாமல் பேசிப் போந்தார்; அவர்தாமே *எத்திறமுரலிஞ்ஞைந்திருந் வாங்கிய வெளிவே* என்றும் *பிறந்தவாறும் வவர்ந்தவாறும்* என்றும் பேசி அவ் தேறுமாஸம் போஹித்து உணர்த்தியற்றுக்கிடந்தார். இதனையே ஆழ்வான் அதிமாநுஷஸ்தவத்தில், *தாத்தருக் ந தே சரிதம் ஆர்யஜநாஸ் ஸஹந்தே* என்றும் *ஆர்த்ரீகரோதி விதுஷாம் ஹ்ருதயம் ததேதத்* என்றுமருளிச் செய்தார். ஆகவே எளிமைக் குணங்களையே பெரும்பாலும் விவரிக்க நம் ஆசார்யர்கள் குதூஹலிக்கின் றார்கள்—இதுவே ஆழ்வார் காட்டியருளின வழியென்று கொண்டு.

இதனால் பரத்வத்திற்கு உள்ளீடான குணங்களில் இவர்கள் பகையும் பொருமையுமுடையவர்களென்று அர்த்தமல்ல, அக்குணங்களையும் அபரிமிதமாக அருளிச்செய்தே போருகிறார்கள். எளிமைக்குணங்களையநுபவிக்க இடம் வாய்ப் பாகக் கிடைக்குமானால் அவ்விடத்தையுபேக்ஷியாது நன்கு பற்றுகிறார்கள்.

உருக்கமான அர்த்த விசேஷங்களை யருளிச்செய்வதில் எம்பெருமானாரைக் காட்டிலும் பட்டர் மிக வல்லவரென்பது பகவத்விஷய திவ்யக்ரந்த ரஸிகர்களுக்கு அறியவெளிது. மஹாமேதாவியான இவருடைய புத்திக்கு அநாயாஸமாக கோசரிக்கும் பொருள் மற்றையோருடைய புத்திக்கு ச்ரமப்பட்டும் க்ரஹிக்க முடியாதென்றால் இது அதிசயோக்தியன்று; சிலவிடங்களைக் கொண்டு இதையும் மூதலிப்போம்.

49 — 'அநர்த்த:—'மஹா கோஸ:௧ என்ற திருநாமங்களின் சுறைய்பொருள் —

இந்த ஸஹஸ்ரநாமத்திலே 'அர்த்தோநர்த்தோ மஹாகோஸ:௧' என்ற விடத்தில் அநர்த்த: என்கிற திருநாமத்தை வியாக்கியானிக்கிற பிறர் 'தாம் விரும்பவேண்டிய பொருளில்லாதவர்' என்று உரைத்தனர். இது நம்போல்வார்க்கும் தோற்றக்கூடிய பொருளே. பட்டர் அருளிய பொருளோவென்னில்; அற்ப பலன்களை விரும்பக்கூடிய பாக்கியஹீனர்களால் விரும்பப் படாதவர்—என்பதாக. இதற்கடுத்தபடியாகவுள்ள மஹாகோஸ: என்கிற திருநாமத்திற்கு 'அந்நமய ப்ராணமயாதிகளான ஐந்து மஹாகோஸங்களில் இருப்பவர்' என்கிற பொருள் பிறரால் உரைக்கப்பட்டது. அர்த்திகளான பக்தர்களுக்கு அளவிறந்து கொடுத்தாலுங்கூட ஒருநாளும் குறைபடாத நவநிதிகளையும் ரத்நாகரங்களையும் தம் முடைய பொக்கிசமாகவுடையவர்' என்பது பட்டரருளிச்செய்த பொருள். இப்படியாக நாம் எடுத்தனுபவிக்கக்கூடிய அற்புதமான பொருள்கள் அளவு கடந்து விளங்குகின்றன இவ்வாசிரியருடைய பாஷ்யத்தில். ...

50 மோயம்பால்வளர்த்த இதத்தாய் இராமாநுசன் ★

'திருவாய்மொழித் தனியன்களில் ஒன்றான 'வான் திகழுஞ்சோலைப் பாசுரத் தீய்பித்பத்தி இது. இது பட்டரருளிச்செய்த வெண்பா. 'திருவாய்மொழியைப் பெற்ற தாய் கம்மாழ்வார்; வளர்த்த தாய் எம்பெருமானார்' என்கிறது இதில். மணவாள மாமுனிகளருளிச் செய்த உடையவரது வாழிதிருநாமத்திலும் 'மாற னுரை செய்த தமிழ்மறை வளர்த்தோன் வாழியே' என்றருளிச் செய்யப்பட்டுள்ளது. தீவ்யப்ரபந்தங்களை எம்பெருமானார் வளர்த்தவிதம் யாது? என்று பலர் கேட்ப துண்டு விளங்கச் சொல்லுகிறேன் கேண்மின். *சொல்லார் தமிழொரு மூன் றும் சுருதிகள் நான்கும் எல்லையில்லாவறநெறி யாவுந் தெரிந்தவன்* என்று இராமா னுச நூற்றந்தாதியில் (44) போற்றப் பெற்ற எம்பெருமானார்க்குத் தமிழறிவில் சங்கிப்பார் ஆருமில்லை. தீவ்யப்ரபந்தங்களிலுள்ள அர்த்த விசேஷங்களை ஸ்ரீபாஷி யத்திலும் கீதாபாஷ்யத்திலும் கத்யத்ரயத்திலும் ஆச்சரியமாகப் பதியவைத்தருளி யிருப்பதை அடியேன் த்ரமிடோபநிஷத் ப்ரபாவ ஸர்வஸ்வ நூலில் விரியவுரைத் திருப்பது தவிர உபந்யாஸங்கள் தோறும் விளக்கி வருவதை உலகமுணரும். முக்கி மாக நிருபிக்க வேண்டிய விஷயங்களைப் புறச்சான்று கொண்டும் அகச்சான்று கொண்டும் மூதலிப்பது முறை. இவ்விஷயத்தில் *ஏய்ந்த பெருங்கீர்த்தி யிராமா னுச முனிதன், வாய்ந்த மலர்ப்பாதம் வணங்குகின்றேன்—ஆய்ந்த பெருஞ், சீரார் சடகோபன் செந்தமிழ் வேதந்தரிக்கும், பேராதவுள்ளம் பெற* என்பது முதலான தனியன்களும், 'மாறனடி பணிந் துய்ந்தவிராமானுசன்' என்பது முதலான இராமா னுச நூற்றந்தாதிப் பாசுரங்கள் பவபலவும் புறச்சான்றுகளாம். அவற்றைவிட அகச்சான்றுகளையே அடியேன் அதிகமாகக் காட்டுபவன். எம்பெருமானாருடைய தீவ்யஸூக்திகளில் அருளிச்செயல் விசேஷார்த்தங்களை அதிகமாகக் கமழ்கின் றன வென்பதைச் சில பாக்கியசாலிகளே அறிந்து அநுபவிக்க வல்லவர்கள். ஆள வந்தார் ஸ்ரீஸூக்திகளில் இது பரிமிதம். உடையவர் ஸ்ரீஸூக்திகளில் கொள்ளை கொள்ளையானவை. நித்போல் புதைந்து கிடப்பவை.

க்ருஹ திருவாராதனத்தில் அருளிச்செயல்வேலித்துச் சாத்துமுறைசெய்ய வேணுமென்பதை ஸ்வாமி தமது நித்ய க்ரந்தத்தின் முடிவில் “சுருதிஸுகை: (ஸுகை:த:) ஸ்தோத்ரை: அபிஷ்டய” என்பதனால் காட்டியருளினார். ஈசெவிக்கினிய செஞ்சொற்களாலே என்றபடி. இவ்வண்ணமாகவே நுட்பமாகக் காட்டியருள்வது எம்பெருமானாரியல்பு. சிகரமானவொரு விஷயத்தை இங்குப் பொறித்திடுகின்றேன்.

ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் கடைசியாக முடிக்கும் ஸ்ரீ ஸூக்தி என்னவென்று பார்ப்போம். “ய ஏவமாஹ” என்றாரம்பித்து “வாஸுதேவஸ் ஸர்வமிதி ஸ மஹாத்மா ஸுதுர்லப:” இதி” என்பது ஸ்ரீ பாஷ்யத்தின் முடிவான ஸ்ரீ ஸூக்தி. ஸூத்ரம் என்னவென்றால் “அநாவ்ருத்திச் சப்தாத்” என்பது. “முக்தாத்மா திரு நாட்டிலிருந்து திரும்பி வருவதில்லை, சாஸ்த்ரம் அங்ஙனே சொல்லியிருக்கையாலே” என்பது ஸூத்ரத்தின் பொருள்; சாஸ்த்ரம் இன்னதென்பதைக் காட்டவேண்டும்; அது காட்டியாயிற்று. “ஸ கல்வேவம் வர்த்தயந்” இத்யாதியான உபநிஷத் வாக்கியமும் “மாமுபேத்ய து கௌந்தேய! புநர்ஜந்ம ந வித்யதே” என்கிற கீதாவசனமும் காட்டியாயிற்று. ஸூத்ர வியாக்கியானம் செவ்வனே முடிவு பெற்றதாயிற்று; பின்னை “ப்ரியோ ஹி ஜ்ஞாநிந:” என்று தொடங்கி “ஸ மஹாத்மா ஸுதுர்லப:” என்னுமளவாக வீஸ்தரம் செயதிருப்பது எதற்காக? என்று விமர்சிக்க வேண்டுவது மிக அவசியமாகும். விஜ்ஞாபிக்கிறேன், குறிக்கொண்மின்.

ஸூத்ரகாரர் கூறியபடி [சப்தாத் என்று சொன்னபடி] சாஸ்த்ரத்தைக் காட்டி, மீட்சியில்லையென்பதை நிரூபித்தாயிற்று. அதன் மேலும்பூர்வபக்ஷத்தோன்றும்; ஈசுவரனோ கேட்பாரற்ற சுதந்திரன்; நிரங்குசஸ்வதந்த்ரனெனப்படுகிறான். “நாஸௌ புருஷகாரேண ந சர்பி அந்யேந ஹேதுநா, கேவலம் ஸ்வேச்சயை வாஹம் ப்ரேசேஷ கஞ்சித் கதாசந” என்று பேசுவான். அவன் சாஸ்த்ரத்தையும் மீறி முக்தாத்மாவை நோக்கி ‘மீண்டொழிந்து போ’ என்று சொல்லித் தள்ளி விட்டால் தடுப்பாருண்டோ? யாரே தடுக்கவல்லார்? என்று சோத்யம் வினாத்தே தீரும். இந்த சோத்யம் சங்கராசார்யாதிசனான இதர பாஷ்யகாரர்களுக்குத் தோன்றவில்லை. நமது பாஷ்யகாரருக்குத் தோன்றிற்று. அருளிச்செயற்கடலில் அமுதமானவொரு மொருளையெடுத்து வெளியிடுவதற்காகத் தோன்றிற்று; அதைப் பூர்வபக்ஷமாக வைத்துக் காட்டாமல் ஸமாதானத்தை மட்டும் மிகவழகாகக் காட்டியருளினார்—“நச பரமபுருஷஸ் ஸத்யஸங்கல்ப: அத்யர்த்தப்ரியம் ஜ்ஞாநிநம் லப்த்வா கதாசித் ஆவர்த்தயிஷ்யதி” என்கிற ஸ்ரீ பாஷ்யஸூக்தியாலே. இதன் பொருளாவது—எம்பெருமான் தன்னுடைய பரமப்ரீதிக்கு இலக்கான ஞானியை ஒருநாளும் திருப்பியனுப்பமாட்டானென்பதாம். இவ்விஷயத்திற்கு ப்ரமாணமாக “ய ஏவ மாஹ” என்று தொடங்கி “ப்ரியோ ஹி ஜ்ஞாநிநோத்யர்த்தம் அஹம் ஸ ச மம ப்ரிய:” என்கிற கீதாச்லோகத்தை [பகவத் வசனத்தை] எடுத்துக் காட்டினார். அவ்வளவே போதுமானது. அதற்குமேலும் “வாஸுதேவஸ் ஸர்வமிதி” ஸ மஹாத்மா ஸுதுர்லப:” என்னுமளவும் எதற்காக எடுத்துக் காட்டினாரென்று ஆராய வேண்டும். கேண்மின்; கீழே காட்டிய ஸ்ரீ பாஷ்ய பங்க்தியில் “அத்யர்த்த

ப்ரியம் ஜ்ஞாநிநம் ந கதாசித் ஆவர்த்தயிஷ்யதி” என்றிவ்வளவே ஸாதித்திருக்க வில்லை. இடையில் [லப்த்வா] என்றொரு விலையுயர்ந்த பதத்தை ப்ரயோகித்தருளியுள்ளார். அந்தப் பதம் இல்லாமலே வாக்கியம் அந்வயிக்காமற் போகாது. எளிதாக அந்வயிக்கும். “அத்யர்த்தப்ரியம் ஜ்ஞாநிநம் ந கதாசித் ஆவர்த்தயிஷ்யதி” என்றால் இதில் அந்வயம் ஒன்றுமில்லையே. இடையில் லப்த்வா என்றொரு பதத்தை இடருளினது த்ராவிட வேதாந்த ஸாரார்த்த பரமார்த்தத்தை விளக்குவதற்கேயாம். ‘சேதநலாபம் ஈச்வரனுக்கே யொழிய ஈச்வரலாபம் சேதனனுக்கன்று’ என்கிற ஸத்ஸம்ப்ரதாயார்த்த நிதியன்றோ இங்கு வாரியளிக்கப்பட்டது.

ஆழ்வார் *யானொட்டி பென்னுள் இருத்துவமென்றிலன், தானொட்டிவந் தென் தனி நெஞ்சை வஞ்சித்து, ஊனொட்டி நின்றென்னுயிருள் சுலந்து, இயல்வா னொட்டுமோ இனியென்னை நெகிழ்க்கவே (திருவாய்மொழி 1—7—7) என்றருளிய பாசுரத்தை அக்ஷரச: அடியொற்றியன்றோ ஸ்ரீ பாஷ்யஸூக்தி அவதரித்துள்ளது. ஜ்ஞாநியான வொருவனைப் பெறுவதற்கு எம்பெருமான் எவ்வளவோ பாடுபட்டவனாயிருந்து, அப்படிப்பட்ட ஞானியைப் பெற்றபின்பும் போய்விடு என்று தள்ளுவனோ? என்கிற பொருள் தோன்றவே [லப்த்வா] என்கிற பதத்தைச் சேர்த்தருளினார்; எம்பெருமான் ஞானியான சேதனைத் தேடுகிருன், தேடிப் பெற்றால் களிக்கிருன், பெருவிட்டால் வருந்துகிருன் என்பதைக் காட்டவே, [லப்த்வா] என்ற தமது ஸூக்திக்கு ப்ரமாணமாகவே ஐஸ் மஹாத்மா ஸுதூர்லப:ஐஸ் எனனுமளவும் உதாஹரித்தது. இத்தகைய பல நூறு அருளிச் செயலர்த்த விசேஷங்களை அமைத்தருளினதுபற்றி *மொய்ம்பால் வளர்த்த இதத்தாய் இராமானுசன்* என்று பணித்தது.

முக்கியமாக ஒன்று-‘ஸர்வதேச தசாகாலேஷு’ அவ்யாஹத பராக்ரமா, ராமா நு ஜார்ய திவ்யாஜ்ஞா வர்த்ததாம் அபிவர்த்ததாம்’ என்கிற ச்லோக ரத்னத்தை ஸ்ரீ பாஷ்ய காலகேஷபாதிகளில் ஸேவிக்கின்றிலோம். பகவத்விஷய ரஹஸ்யாதி காலகேஷபங்களிலும் ஸேவிக்கின்றிலோம். அருளிச்செயல் கோஷ்டிகளில் மட்டுமே ஸேவித்து வருகிறோம். இதனாலும் *மொய்ம்பால் வளர்த்த இதத்தாயான இராமா நுசருடைய பெருமையை யுணரலாம். அருளிச்செயல் ஸேவைக்கு ராமா நுஜார்ய திவ்யாஜ்ஞையே மூலம் என்னுமிடம் இதனால் விளங்கவில்லையா?

அன்பர்களுக்கு அறிவிப்பு

ஸ்ரீமதுபயவே P. B. A. ஸ்வாமியின் உபந்யாஸங்கள் அளவுகடந்தவை; அவை பற்பல விஷயங்களின் தொடர்புள்ளவை. 1910வதுண்டு முதலாகப் பல பத்திரிகைகளின் மூலமாகவும் தனிப்புத்தகங்களாகவும் வெளிவருமவை. இவை பிற்காலத்தவர்களுக்கு துர்லபங்களாகாமைக்காக மறுபதிப்புச்செய்து வெளியிடப் படவேண்டுமென்று பல பெரியார்களின் குதூஹலத்திற்கிணங்க மூன்று நான்கு வருஷகாலமாக இவ்வண்ணம் வெளியிடப்பட்டுவருகின்றன. இப்படி அடிக்கடி வெளிவந்து கொண்டிருக்கும். அபேக்ஷகர்கள் “அண்ணா ஸ்வாமி உபந்யாஸ நூல்கள் தேவை” என்று க்ரந்தமாலா கார்யாலயத்திற்கு எழுத, இங்ஙனம், தி. அ. அக்காரக்கனி அனந்தாழ்வான்.